

Nakladatelství ARGO Ediční plán 2015 jaro/léto

Nakladatelství

ARGO

Ediční plán 2015
jaro / léto

OBSAH

Beletrie mimo edice 3

(Borges, Casares, Bukowski, Cronenberg, Cruz, Dolnick, Eco, Fischer, Hardy, Guenassia, Izaguirre, Järvelä, Kettu, Kiely, Mayle, Norsová, Nicholls, Northová, Orwell, Pamuk, Pesslová, Quin, Renberg, Renahan, Rhodes, Robbins, Rodríguezová, Saroyan, Sedaris, Singer Kreitmanová, Sixsmith, Šikulová, Warhol, Watersová, Welsh)

Česká beletrie	47
Česká esejistika	52
Česká poezie	56
AAA – Edice angloamerických autorů	57
AAB – Edice angloamerických básníků	60
SSP – Současná světová próza	61
Thrillery a detektivky	64
Bilingvní tituly	76
Sci-fi a fantasy	78
Edice Mýty, pohádky a legendy	94
Literatura pro děti a mládež	95

Populárně naučná a odborná literatura 104	
Edice Rodičovství	111
Edice Aliter	112
Edice ZIP	113

Historická literatura 116	
Edice Ecce homo	117
Edice Historické myšlení	119
Edice Memoria medii aevii – Paměť středověku	122
Edice Itineraria	123
Edice Litteraria et poetica	125
Edice Každodenní život	126
Historie mimo edice	130

JORGE LUIS BORGES

(1899–1986) vyrostl v dvojazyčném prostředí anglo-argentinské rodiny, rané mládí prožil v Evropě, řadu let působil jako ředitel Národní knihovny v Buenos Aires a vyučoval anglo-americkou literaturu. Světově i v českém prostředí proslul především knihami fantastických povídek, neméně pozoruhodná je však jeho tvorba esejistická a lyrická. Za své dílo získal četná mezinárodní ocenění a řadí se k předním světovým autorům 20. století.

ADOLFO BIOY CASARES

(1914–1999) se věnoval především fantastické, dílem i detektivní literatuře (česky *Morelův vynález* a *Plán úniku*). Jeho imaginární svět spočívá ve fantastických a nevysvětlitelných událostech, které podává na vysoké umělecké úrovni a zároveň přitom tradiční fantastický nebo detektivní příběh někdy i paroduje, neskutečně nazírá i humoristickými brýlemi. Je považován za jednoho z nejvýznamnějších spisovatelů své země i španělsky psané literatury celkově, což v roce 1990 potvrdilo udělení Cervantesovy ceny, nejvyššího uznání, jakého se španělsky píšícímu spisovateli může dostat.

Šest problémů pro dona Isidra Parodiho

Přeložil Vladimír Medek

Svéráznou knihu záhad připisují její autoři, Jorge Luis Borges a Adolfo Bioy Casares, fiktivnímu spisovateli jménem Honorio Bustos Domecq. A aby nás o jeho existenci přesvědčili, doplňují knihu Domecqovým životopisem a předmluvou rovněž fiktivního akademika. V tomto díle se setkáváme s detektivem, který podobně jako Nero Wolfe nemůže vycházet z domu – ne však kvůli tloušťce, ale proto, že je vězněn (byť neprávem) za vraždu. V příbězích plných humoru a ironie navštěvují hrdinové povídek celu č. 273 a předkládají Parodimu záhady, které on s důvtipem a na základě logické úvahy řeší. Obvykle je samozřejmě všechno jinak, nežli se zprvu zdálo.

CHARLES BUKOWSKI

Do širšího povědomí čtenářů se dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kultovní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

Škvár

Přeložil Jan Brázda

Poslední dokončené dílo Charlese Bukowského, vydané krátce po jeho smrti roku 1994, se už svým názvem hlásí k žánru literárního braku. Využívá četné stereotypy šestákových románů a dovádí je ad absurdum. Bukowskému nezáleží na dokonalé konstrukci detektivní zápletky, spíše se vyžívá v barvitých popisech odvrácené tváře Los Angeles. Bukowski se rozloučil ve velkém stylu – v tomto případě jeho román nadchl nejen čtenáře, ale i kritiky.

Jelito

Přeložil Bob Hýsek

Román *Jelito* původně vyšel v češtině pod názvem *Šunkový nářez*, což ovšem nevystihovalo ironický rozměr originální slovní hříčky. *Jelito* se v Bukowského tvorbě vymyká svým tematickým zaměřením: autor zachycuje chmurná léta svého dětství a mládí, poznamenaná despotickým otcem, šikanou ve škole, bídou za hospodářské krize, celkovým odcizením a osaměním. Melancholické memoáry, z nichž odkapává krev, hnís a něžný humor.

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrdej chleba, Příliš blízko jatek, Odbarvena píča/The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský, Všechny rituály světa i ta má, Na poště, Hollywood, Faktótum, Absence hrdiny

PAULO COELHO

Paulo Coelho, který je považován za jednoho z nejvlivnějších spisovatelů dnešní doby, uveřejnil své knihy ve 168 zemích v překladu do 80 jazyků, jejich náklad přesáhl počet 150 milionů výtisků. Narodil se v srpnu 1947 v Rio de Janeiru, a ještě než se začal plně věnovat literatuře, pracoval jako ředitel divadla a herec, textař a novinář. V roce 1987 prošel Svatojakubskou cestou. Za rok po této pouti napsal *Mágův deník*. V následujícím roce vydal *Alchymistu*. Od té doby Paulo Coelho nastoupil dráhu, která z něho postupně učinila nejprodávanějšího brazilského autora všech dob a jednoho ze tří nejprodávanějších autorů na světě.

Spolupracuje s řadou nejvýznamnějších sdělovacích prostředků na celém světě a od roku 2002 zaujímá křeslo č. 21 v Brazílské literární akademii. V roce 2007 byl organizací OSN poctěn prestižním titulem Posel míru. Podle magazínu *Forbes* byl Paulo v roce 2010 druhou nejvlivnější osobností na Twitteru.

Výroční vydání nejoblíbenějších knih Paula Coelho

Alchymista

Tato kniha je čarovným filozofickým příběhem napsaným pro dítě, které dřímá v každé živé bytosti. Ovlivnila celou jednu generaci čtenářů.

Santiago, mladý andalusický pasáček, se vydá hledat poklad zakopaný na úpatí pyramid. Na poušti se setká s Alchymistou a ten ho naučí naslouchat vlastnímu srdci, číst znamení osudu a především jít si důsledně za svým snem.

Jedenáct minut

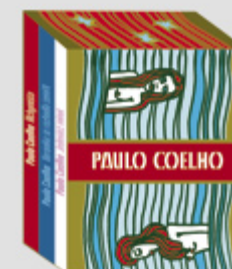
Iniciální cesta, drsná i vřelá zároveň, zkoumající dualitu duše a těla.

Tak jako všechny dívky i mladá Maria touží jen po dobrodružství, po velké lásce, a sní o tom, že prožije pohádku... Muž, který jí nasliboval hory a doly, ji zláká do Švýcarska, její vystrážlivění je však strašné. Maria se stává prostitutkou a při tom důsledně rozlišuje mezi duchem a tělem a zakazuje si lásku. Ale sex – stejně jako láska – pro ni zůstává záhadou.

Veronika se rozhodla zemřít

Chvalozpěv na život.

Jednoho zimního odpoledne mladá žena pozoruje z okna město. Poprvé se jí rozjasnil pohled. Veronika právě spolykala obsah čtyř balení prášků na spaní. Na psychiatrické klinice, kde se probudí, se dozvídá, že o týden později přece jen zemře. Během doby, která jí zbývá, se seznamuje s novými lidmi, zejména s Eduardem, schizofrenikem a milovníkem hudby. Ve Veronice se postupně probouzí mohutná touha žít.

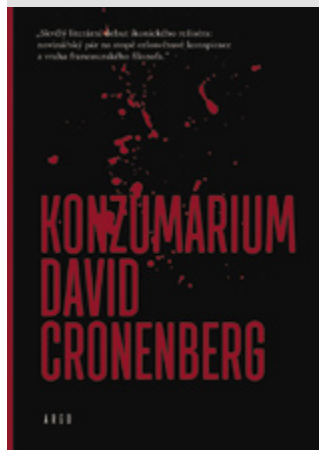
DAVID CRONENBERG

David Cronenberg (* 1943), kanadský filmový režisér označovaný za krále obsesivního venerického hororu, je autorem i u nás dobře známých snímků, mj. *Moucha*, *Dějiny násilí*, *Scanners*, *Východní přísliby*, *Crash*, *Mrtvá zóna* nebo *Videodrome*.

Konzumárium

Přeložil Robert Tschorn

Manželé Hana a Nathan Mathovi, oba investigativní novináři, se při své hektické práci vídají hlavně na letištích a komunikují spolu především mobilem a přes internet. Oba dělají obskurní případy a oba se snadno zaplétají do sexuálních a životu nebezpečných dobrodružství s lidmi, o nichž píší. Hana chce získat interview od věhlasného francouzského filozofa, který je podezřelý z vraždy své neméně věhlasné manželky, již měl po smrti rozřezat a zčásti zkonzumovat.

„Omračující román, jenž bez jediného švu navazuje na jeho famózní a novátorské filmové skvosty a který je nejen kafkovský a borgesovský, ale především je typicky cronenbergovský.“

AFONSO CRUZ

Afonso Cruz (* 1971) vystudoval lisabonskou Akademii výtvarných umění a Ústav výtvarných umění v Madeiře. Jako spisovatel debutoval r. 2008, r. 2012 získal Cenu Evropské unie za literaturu za román *Kokoschkova loutka*. Řadu prestižních cen získala i jeho další díla: román *Boží tělo – dobrodružství Conrada Fortese a Loly Benitesové* (2011), *Encyklopedie světového příběhu* (2009), *Knihy, které pohltily mého otce* (2011), *Lidský rozpor* (2011) a *Ježíš Kristus pil pivo* (2012). Roku 2014 získal za dílo *Kam jdou deštníky* (2013) Cenu autorů za nejlepší beletristickou prózu.

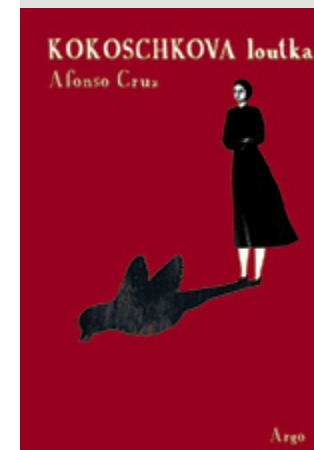
Afonso Cruz žije v souladu s vlastní životní filozofií: se svou rodinou bydlí na statku v Alenteju, kde má vlastní olivový háj. Našeho čtenáře možná zaujme skutečnost, že je milovníkem piva, a to si také sám varí.

Kokoschkova loutka

Přeložila Marie Havlíková

Malíř Oskar Kokoschka tolik miloval Almu Mahlerovou, že si po jejich rozchodu dal zhotovit loutku věrně vystihující její podobu. A právě ta předznamenává příběh, který Afonso Cruz vypráví v románu odměněném Cenou Evropské Unie za literaturu (2012).

Na počátku příběhu se v bombardovaných Drážďanech setkávají čtyři protagonisté, obchodník s ptactvem Bonifác Vogel, židovský uprchlík Izák Dresner, malířka Cilia a bohém Matyáš Popa. Jejich osudy se v příštích letech prolínají na nejrůznějších místech světa, od Drážďan přes Káhiru až po Paříž, a splétají se s příběhy dalších lidí. A jsou to příběhy podivuhodné: kdosi vydává ukradený rukopis Thomase Manna, jiný se na základě snů snaží zrekonstruovat starověkou alexandrijskou knihovnu, židovský chlapec se skrývá v podzemí obchodu s ptactvem... To vše je líčeno v duchu netradiční poetiky, vyznačující se osvobozujícím nadhledem. Je to poetika vlastní jak autorovi, tak postavě malířky Cilie, která na svých obrazech zachycuje vše z co nejvíce možných perspektiv, takže jediná postava je zároveň postavami několika a tatáž událost se dá nahlížet různě.

„Román *Kokoschkova loutka* je osobitou výpovědí o životě člověka a jeho údělu. O životě, v němž se neobejdeme bez trošky snů, ale můžeme se zbavit všech model.“

BEN DOLNICK

Ben Dolnick se narodil v roce 1982. Je autorem románů *You Know Who You Are* a *Zoology* a jeho texty se objevují mimo jiné v *New York Times*. Se svou ženou žije v Brooklynu.

Na dno duše

Přeložil Petr Štádler

V úchvatném románu o přátelství, vině a pomatení mysli předkládá Ben Dolnick příběh dvou dlouho nerozlučných přátel a tíživého tajemství, které jejich pouto přetrhne a vyše je na netušeně temnou pouť. Od „incidentu“ uplynulo deset let a Adam již dávno usoudil, že bez druhdy nejlepšího kamaráda Thomase je mu lépe. Živí se doučováním, spí s matkou svého žáka, osamělé večery tráví tím, že si prohlíží facebookový profil své expřítelkyně, a předstírá, že současné přežívání bez hlubšího smyslu je pouze dočasné a do budoucna má velké plány. Když však obdrží e-mail od Thomasovy matky, jež ho úpěnlivě prosí o pomoc, najednou je znovu vtažen zpět do světa starého přítele, do minulosti, kterou se tak zoufale snažil vytěsnit z mysli... Vydává se na nesmírně zvláštní, fascinující cestu, lemovanou duchovním smířením, hledáním a útekem, touhou a vykoupením.

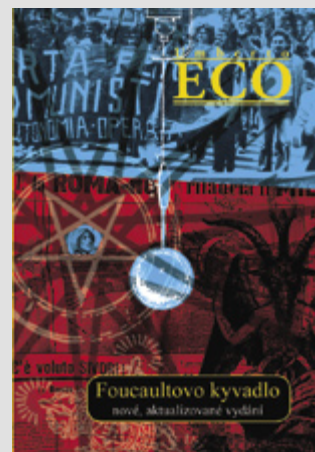
” Působivý psychologický román o přátelství, vině a šílenství: dva přátelé, jež rozdělilo příšerné tajemství, a temné dobrodružství, které si ani jeden nedokázal představit.

UMBERTO ECO

Umberto Eco se narodil 5. 1. 1932. Vystudoval středověkou filozofii a literaturu, působil jako vysokoškolský profesor, pracoval v televizi, v nakladatelství, psal sloupky pro avantgardní časopisy, v roce 1971 se stal prvním profesorem sémiotiky a ve čtyřiceti osmi letech vydal svůj první a hned bestsellerový román (*Jméno růže*, 1980).

Je významným představitelem postmoderny a avantgardy 60. let 20. století a držitelem řady prestižních ocenění i několika čestných doktorátů. Také Ecova románová tvorba vychází ze širokého rozpětí jeho odborných zájmů, i přes svou intelektuálnost si však udržuje celosvětovou popularitu. V současné době autor vyučuje sémiotiku na univerzitě v Boloni.

Jeho zatím poslední román *Pražský hřbitov* získal v Itálii prestižní Paveseho cenu. V Česku se ihned po vydání na podzim roku 2011 stal bestsellerem a zvítězil v anketě *Lidových novin* Kniha roku.

Foucaultovo kyvadlo Nové, doplněné a revidované vydání

Přeložil Zdeněk Frýbort

Foucaultovo kyvadlo, obvykle vnímané jako symbol rozumového poznání, se v Ecově románu stává hrůzným nástrojem, který nelítostně ukončí to, co mělo být pouhým žertem. Obsáhlý román, jehož deset oddílů nese názvy kabalistických sefir, je napínavým příběhem odhalování rozsáhlého spiknutí, osnovaného po dvě tisíciletí nejrozumnějšími tajnými společnostmi. Údajný „Plán“, vzniklý z rozmaru hrstky přátel, začne žít vlastním životem a své tvůrce vhání do dramatických situací od Itálie až po Brazílii. Vedle strhujícího příběhu nabízí kniha zasvěcený pohled na různé esoterické proudy v evropském myšlení.

” Připravujeme nový román Umberta Eca s názvem *Nulté číslo*

Příběh nájemného spisovatele o moci bulvárních masmédií, špinavé politice, vraždách a spikleneckých teoriích se odehrává roku 1992, ale vychází z druhé světové války a svými důsledky předjímá naši současnost.

Nové, brožované vydání: *Dějiny krásy, Dějiny ošklivosti*

MICHEL FABER

Michel Faber se narodil v roce 1960 v holandském Haagu, ale dobu dospívání strávil v Austrálii, kde vystudoval literaturu a kde se poprvé i podruhé oženil. Se svou druhou ženou přesídlil na Skotskou vysočinu, kde žije a píše dodnes. Michel Faber patří v Česku k poměrně často vydávaným autorům, v Argu vyšla jeho novela *Evangelium ohně* (2010), u jiných nakladatelství pak román *Pod kůží* (2003) a dvě povídkové sbírky *Fahrenheitova dvojčata* (2008) a *Někdy prostě prší* (2011). Jeho nejocenenější knihou je *Kvítek karmínový a bílý* (Argo 2015).

” Ukázka

Vánoce v Silver Street

Zavřete oči. Na chvíli se ztratíte v čase – stačí o nějakých sto třicet let zpátky. Je prosinec roku 1872. Nadýchaný sníh padá na pochybnou část Londýna mezi Regent Street a Soho, na pelmel krámků a domů tísnících se mezi opulentními třídami mohovitých a hnilobnými doupaty chudých. Vítejte v Silver Street. Tady žijí bok po boku deštníkáři, písaři, ladiči pian, neúspěšní dramatici, šičky a prostitutky a všichni do jednoho se věnují svému povolání v čím dál horším počasí. Sníh všechno a všechny zrovnoprávňuje, asi jako kdyby Bůh s láskou nanesl na střechy, pouliční stánky, kočárky a hlavy žebráků tenkou vrstvičku bílé polevy. V takovém hezkém přestrojení není utrpení a zchátralost skoro poznat.

Tohoto mrazivého prosincového rána jste vstoupili do bordelu *U paní Castawayové* a nakukujete teď do pokoje v patře. Copak jste tu našli? Dívku jménem Sugar. Je jí sedmnáct a vy se díváte, jak si v zrcátku prohlíží jazyk.

Znáte Sugar? Pokud jste muž, je tu slušná šance, že jste ji už poznali v biblickém slova smyslu. Je to prostitutka a v tomto okamžiku vlády královny Viktorie činí poměr nevěstek k celkové populaci 1:36, tedy jedna na dvanáct dospělých mužů.

Pokud jste počestná žena, měla byste předstírat, že jste o takové statistice nikdy

neslyšela, a na ulici byste měla kolem Sugar projít rychlým krokem, aby vaše pověst náhodou neutrpěla. Ale možná dvakrát počestní nejste, protože jste ji neminuli. Jste tady a díváte se, jak si Sugar v nevěstinci prohlíží vlastní jazyk.

Nepohoršujte se nad jejím věkem. Zákonná hranice pro konsensuální sex je dvanáct let. Za dva roky ji zvednou na třináct. Sugar je v téhle branži starý mazák.

Sedí na pomuchlané peřině a drží si zrcátko před tváří. Zjišťuje, že její jazyk je uprostřed šedý, nikoli jasně růžový, jak by měl být. Včera příliš pila a tady je důkaz.

Včera byl Štědrý den, teď je ráno poté. Pětadvacátý prosinec, den jako kterýkoli jiný. Sugar má rozsvícené lampy, protože okno jejího pokoje je malé a slunce se skrývá za šedými sněhovými víry. Krb prská a syčí; prkna podlahy vržou sama od sebe. Jednými ozdobami jsou jako vždy staromódní erotické tisky na stěnách; paní Castawayová opravdu nestojí o to, aby holky krásly své pokojky snítkami cesmíny.

Popravdě řečeno, v žádném ze změní zchátralých georgiánských domů za Silver Street byste se nesetkali s ukázkovým vánočním veselím; to byste museli zamířit do West Endu nebo na předměstí. Náležitá oslava i s rozdáváním dárků je možná jen v nádheře Burlington Arcade; pohádky o panenském početí mohou přežít pouze ve vilách ctihodných občanů.

Sugar se naposledy zadívá do úst. Jak je zvláštní, napadne ji, že po červeném víně jazyk zešediví. Zážrak zvrácenosti těla.

Jablko

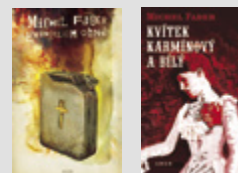
Povídky ze světa Kvítku karmínového a bílého

Přeložil Viktor Janiš

Neobyčejně populární Faberův román *Kvítek karmínový a bílý* končí větou „Ale teď už je čas, abyste mě nechali jít.“ Přesně to ale mnozí čtenáři nebyli ochotni udělat. Stěžovali si na příliš otevřený konec a zasypali autora dotazy jako: „Co to má znamenat? Co se stalo se Sugar a Sofií? Plánujete pokračování?“

Michel Faber se mu léta bránil. Pak napsal pro svého italského nakladatele jednu povídku jako vánoční dárek. Záhy ho ale napadl námět na druhou, třetí... a najednou měl dost materiálu na celou povídkovou sbírku. V každé z nich „navštívil“ jednu postavu ze světa *Kvítku*: protivnou komornou Claru (z níž se v této knize stala prostitutka), světáka Bodleyho, dvakrát Sugar, stárnoucího Williama (který se napájí portským a laudanem a dumá, kde se ten jeho život sakra zvrtil), Emmelínu Foxovou a nakonec i Sofii.

Povídky jsou to rozkošné a zábavné, lze je číst zcela nezávisle na románu, ale v kombinaci s předchozí knihou jsou samozřejmě silnější. Poslední novela o Sofii, hnutí sufražetek v edvardiánské době i o tom, že člověk se nikdy nemůže úplně vrátit, patří k tomu nejlepšímu, co Michel Faber kdy napsal.

Již vyšlo:

Evangelium ohně
Kvítek karmínový a bílý

PAUL FISCHER

Paul Fischer se narodil v Saúdské Arábii, vyrůstal ve Francii, vystudoval Universtiy of Southern California a přesídlil do Velké Británie, kde v roce 2008 založil nezávislou produkční společnost Ten Cent Adventures, jež si v následujících letech vydobyla kritické uznání svými dokumenty a krátkými filmy.

Kim Čong-il uvádí

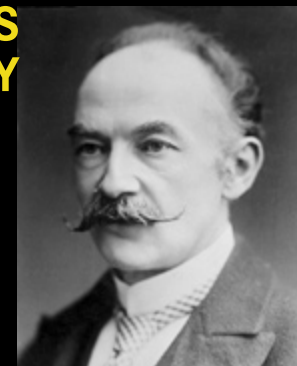
Přeložil Petr Horák

Kim Čong-il uvádí je beletrizovanou rekonstrukcí skutečného případu z roku 1978, kdy severokorejský prominent nechal unést dvě hvězdy jihokorejské kinematografie, aby pro něj vybudovali základy filmového průmyslu. Kim Čong-il, syn zakladatele Severní koreje Kim Ir-sena, byl totiž filmový nadšenec a obdivovatel americké a japonské kinematografie. V izolovaném státě, kde zastával už tehdy vysoké státnické funkce, mu jeho oblíbená zábava scházela... A tak se režisér Šin Sang Ok a herečka Čoi Eun He, bývalí manželé, na osm let ocitli v tvůrčím zajetí, kdy pro totalitní režim natáčeli jeden snímek za druhým a dokonce se museli znovu vzít. První polibek severokorejského stříbrného plátna patřil jim. Vysvobození byli po osmi letech za přispění CIA.

THOMAS HARDY

Thomas Hardy (1840–1928), anglický romanopisec, autor povídek a básník. Původním povoláním byl architekt, a přestože byl ve svém povolání velmi úspěšný, rozhodl se věnovat literární tvorbě. Thomas Hardy je posledním velkým představitelem kritického realismu 19. století. V jeho díle se odrážejí změny, ke kterým došlo v anglické společnosti v průběhu viktoriánské doby. Román *Daleko od hluchícího davu* byl několikrát zfilmován.

Daleko od hluchícího davu

Přeložila Jarmila Rosíková

Román *Daleko od hluchícího davu* patří k nejzářivějším pokladům anglické literatury. Už jeho první vydání v roce 1874 se stalo literární senzací, kniha se vyprodala během pouhých dvou měsíců a Thomasi Hardyemu vynesla reputaci předního spisovatele viktoriánské doby. Čím kniha tolik zaujala ve své době a čím dodnes oslovuje další generace čtenářů?

Hardyho román v sobě úchvatně kombinuje romantickou love story s upřímným, otevřeným vylíčením anglického venkova; nejedná se však o nějakou pastorální idylu, jakkoli je kniha prochnutá nostalgií. Právě naopak, v mnoha ohledech jde o zcela moderní příběh s ryze moderní hrdinkou – mladá, nezávislá statkářka Batsheba se už dávno zařadila do kánonu velkých postav světové literatury, podobně jako její tři velice rozdílní nápadníci, oddaný pastýř Gabriel, postarší statkář Boldwood a světácký seržant Troy.

Spleťtý děj plný zvratů, nádherné popisy jihoanglické krajiny i života na venkově, zajímavě vykreslené postavy a dokonalá práce se čtenářovým očekáváním – to vše dělá z románu *Daleko od hluchícího davu* vpravdě mistrovské dílo, které nepochybně stojí za přečtení i dnes.

Photo © Sandrine Expilly

JEAN-MICHEL GUENASSIA

Jean-Michel Guenassia se narodil roku 1950 v Alžíru. Vystudoval práva v Paříži a pracoval jako advokát u tamějšího Odvolacího soudu. V roce 1980 se začal živit scenáristikou. Napsal řadu scénářů k celovečerním filmům a několik divadelních her. V roce 1986 vydal detektivní román *Za sto milionů*, který byl následně převeden do filmové podoby.

V roce 2002 se rozhodl, že napíše „román svého života“, vzdal se veškerých vedlejších činností a následujících šest a půl roku pracoval pouze na knize *Klub nenapravitelných optimistů*. Když román v roce 2009 konečně vyšel, okamžitě

si získal přízeň kritiků i běžných čtenářů a získal tzv. menší Goncourtovu cenu, Prix Goncourt des Lycéens, cenu čtenářů měsíčníku *Notre Temps* a několik dalších literárních cen. Kniha byla přeložena do 11 jazyků a stala se bestsellerem i v České republice.

Dlouho očekávaný druhý román *Vysněný život Ernesta G.* ve Francii vyšel na podzim roku 2012. Kniha získala v tisku výjimečně příznivé recenze a ihned se ocitla v širším výběru na ocenění Jeana Giona Prix Jean Giono.

Stoprocentní riziko

Přeložila Helena Beguinová

V životě jsou ti dobří a ti zlí. A pak ti ostatní. Baptiste Dupré je atypický člověk. Obvyklé morální zásady mu nic moc neříkají, je svobodný a bez skrupulí, je to hráč. Nic ho nevystihuje lépe než hra, adrenalin, pokerové riskování, které roztrhne křehkou rovnováhu rozehrané partie. Nebojí se hazardovat, nebojí se soupeřů, věří si a snadno zdolá všechny překážky, které se mu postaví do cesty. Takhle si vybudoval kariéru, tak získal srdce své ženy. Ale uběhlo několik let a Baptiste se začíná příšerně nudit. Dny se střídají, jsou fádni a jeden jako druhý. Až do toho večera, kdy Baptiste konečně narazí na protivníka hodného jeho velikosti. Co kdyby se vrhl do hry, v níž jde o všechno?

Stoprocentní riziko je první prózou autora knih *Klub nenapravitelných optimistů* a *Vysněný život Ernesta G.* Neúprosný „roman noir“, zčásti inspirovaný skutečnou událostí, autor s odstupem dvaceti let přepracoval, zasadil do nových souvislostí a vydal znovu.

Již vyšlo:

Klub nenapravitelných optimistů,
Vysněný život Ernesta G.

„ Ukázka

Chodba ho dovedla do středu vězení, pod dřevěnou prosklenou kopuli, skrze kterou dopadalo světlo do obrovské kruhové haly, jíž tu říkali rotunda. Sbíhalo se sem šest chodeb označených D1 až D6. Uprostřed za kulatou otevřenou přepážkou trůnila zralá žena s buclatým obličejem a odbarvenou trvalou, oděná v bílém plášti. Se spokojeným úsměvem sledovala, jak se advokát blíží.

„Dobrý den, pane doktore,“ pozdravila s mírným přízvukem z jihozápadu. „V pondělí tu moc obhájců nevidáme. To nicnedělánímě tady unavuje. Už aby byl večer a šlo se domů. A navíc nejdou počítače.“

Dupré jí úsměv oplatil. Beze slova jí podal průkaz advokáta a povolení k návštěvě. Zřízenkyně se podívala do seznamu obsahujícího stovky jmen.

„Delaunay, Delaunay,“ opakovala a ukazovákem přejížděla po seznamu. „Pierre Delaunay, oddělení 1.“

Žena okopírovala povolení k návštěvě, zapala do seznamu vedle jména Delaunay jméno Dupré, obtiskla na zadní stranu povolení razítko s datem, advokátův průkaz uložila do přihrádky a povolení mu vrátila. Zvedla telefonní sluchátko a vyfukala třímístné číslo.

„Dobrý den, tady rotunda,“ sdělila komusí. „Pierre Delaunay, 315 vlevo, tu má obhájce, prosím do hovorny. Díky.“ A k Duprému: „Potřebuju váš mobil, dovnitř si ho vzít nemůžete.“ Dupré mobil vypnul a podal jí ho. Žena zamířila k mříži označené D1. Zpod pláště vytáhla svazek velkých klíčů, odemkla a s obtížemi těžkou mříž otevřela. Dupré vešel a úsměvem jí poděkoval. Žena znovu mříž zavřela s bouchnutím, které se rozlehlo pod kopuli.

Po obou stranách chodby se nacházely malé boxy oddělené zvukovou izolací. Boxy vpravo uzavírala zeď natřená do poloviční výšky bledě zeleně, nad tím opatřená neprůhledným sklem. Dupré šel až na konec chodby uzavřené bílou mříží. Vlevo se v prosklené izolované místnosti rozvaloval strážný a poslouchal rozhlasový přenos dostihů. Roztržitě pohlédl na advokáta, vzal si od něj povolení k návštěvě, které mu tam Dupré vsunul šterbinou, a mírně zesílil zvuk rádia.

Dupré se usadil v boxu číslo 8 na straně, odkud přicházelo světlo. Hovorna pro advokáty byla touto dobou prázdná. Dvě židle, dřevěný stůl. Sedl si dál od dveří, aby Delaunaye viděl přicházet. Znovu se rozhložit ticho. Na vzdálenost necelých deseti metrů nebylo zvuk tranzistorového rádia slyšet.

Čekání mu udělalo dobře. Uvolnil se, připravený přivítat se jak se patří s tím panem Delaunayem, který si myslí, že mu může rozkazovat. Ten synáček darebáka z podsvětí si bude muset dát pozor. Stačí několik strohých slov a Dupré ho náležitě usadí. Snadno a rychle. Pokud jde o Morena, vyřídí si to i s ním. S takovýmhle člověkem se vždycky nakonec nějak dohodne.

Dupré zaslechl vzdálené hlasy. Delaunay přicházel. Bachař stiskl tlačítko a mříž se otevřela. Dupré byl odhodlán zůstat sedět, nebude přece vstávat kvůli nějakému syčákov. Kroky se blížily a ve dveřích se objevila silueta. Obžalovaný vešel do boxu a oba muži se ocitli tváří v tvář. Tehdy Dupré zažil největší leknutí svého života. Vyskočil ze židle s vytrštěnými očima, ústa dokořán. Delaunay tak překvapeně nevypadal. Zůstali na sebe dlouho beze slova zírat.

MARIAN IZAGUIRRE

Marian Izaguirre se narodila v Bilbau a nyní žije v Madridu, v domě, který je vždycky plný přátel, knih a dobré hudby. Na univerzitě vystudovala informatiku a pracovala jako novinářka i v oblasti PR, ovšem ve volném čase se věnovala psaní. Za svou prvotinu *La vida elíptica* (*Skrytý život*) získala v r. 1990 literární cenu Premio Sésamo. Od té doby jí vyšlo dalších pět románů, které si získaly přízeň jak kritiky (např. za román *El ópalo y la serpiente* [*Opál a had*] získala v r. 1997 andaluskou cenu kritiků), tak čtenářů. Její nejnovější román *Když život ještě býval náš* se okamžitě po vydání stal bestsellerem a získal si srdce čtenářů nejen ve Španělsku, ale i v Itálii či Holandsku.

Photo © Marta Calvo

Když život ještě býval náš

Přeložil Vladimír Medek

Po dobách „když život ještě býval náš“ se stýská Lole, jedné z hlavních postav tohoto mnohovrstevnatého románu o životě, o politice, ale hlavně o knihách. Život, o který ji i jejího manžela Matíase připravil režim diktátora Franca, byl plný iluzí, literatury, kavárenských debat a nadějí do budoucna. Pak ale přišel rok 1936 a s nástupem generála Franca k moci se život změnil v boj o přežití a dnes, po patnácti letech, třou Lola s Matiasem bídu s nouzí a jediné, co jim zbývá, je zastrčený krámk, ve kterém nabízejí na prodej sentimentální romány, zapomenuté klasiky a pastelky. A právě tady se Lola seznámí s Alicí, ženou, jež v knihách našla smysl života. Usazené před zaprášenou výlohou čtou společně tajemnou knihu a my se jejich prostřednictvím můžeme podívat na svět novými očima a znovu zjistit, proč stojí za to žít.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

JARI JÄRVELÄ

Jari Järvelä (* 1966) začínal jako učitel, ale už skoro dvacet let je spisovatelem „na plný úvazek“. Napsal čtrnáct románů, tři divadelní hry, osm her rozhlasových a dvě operní libreta.

Dva Järveläovy romány byly nominované na největší finskou literární cenu Finlandia Prize. V r. 2007 obdržel finskou státní cenu za literaturu za trilogii *Tiha vody*, *Malé nebe* a *Národní krajina*. Jeho román *Romeo a Julie* byl v r. 2009 v užším výběru na prestižní panskandinávskou cenu Nordic Council Literature Prize.

Dívka s bombou je jeho prvním nahlédnutím do žánru krimi literatury, ale i zde najdeme stejnou psychologickou hloubku jako u jeho ostatních her i románů.

Dívka s bombou

Přeložila Barbora Musilová Špronglová

Devatenáctiletá sprejerka Metro je svědkyní toho, jak jejího přítele Rusta zabijí při sprejování na nádraží hlídači, a tak vezme spravedlnost do vlastních rukou.

Druhým vypravěčem je jeden z hlídačů, Jere, jehož pohled čtenáři doplňuje sled událostí. Jere je mladý muž, má ženu a malého syna, právě očekávají narození druhého dítěte. Práce pro bezpečnostní agenturu je pro něj prostě práce, na rozdíl od některých kolegů není posedlý záští vůči sprejerům (přezdívaným Bakterie; sprejeři zase hlídačům říkají Krysy). Pro Metro, která se domnívá, že právě on může za smrt Rusta, se Jere stane nepřítelem číslo jedna: pronásleduje ho, pomaluje mu auto, dům...

Dobro, zlo i spravedlnost začnou mít podezřelé rozmazané kontury.

” Souboj na život a na smrt.

KATJA KETTU

Finská spisovatelka a animátorka Katja Kettu (* 1978) vystudovala režii animovaných filmů na Akademii umění v Turku a finskou literaturu na univerzitě v Tampere. Nakonec oklikou přes Tallinn a Londýn skončila v Helsinkách, kde vyučuje scenáristiku, natáčí videoklipy a píše knihy. V jejích příbězích se mísí krása s ošklivostí, vznešenost s nízkostí.

Za svůj třetí román *Porodní bába* (Kätilö, 2011) získala Katja Kettu nejvýznamnější finské literární ocenění, Runebergovu cenu.

Příběh „nemožné lásky v nemožné době“ se stal pravou literární senzací, byl přeložen do třinácti jazyků a chystá se jeho filmová verze.

Porodní bába

Přeložila Jitka Hanušová

Je pozdní léto roku 1944 a v oblasti Pečenga na severu Finska probíhá laponská válka.

Nemanželská dcera ze šamanské rodiny, odmalička odsunutá na okraj společnosti, vykonává důležité povolání porodní báby. Její život, to jsou cesty v nočním mrazu, pach dezinfekce a krev. Všechno se však změní, když potká nacistického důstojníka Johannese, který se „na ni podívá, jak se ještě nikdy nikdo nedíval“, a bezhlavě se do sebe zamilují. Hrdinka pak z vlastní vůle následuje německé šiky do vojenských a vězeňských táborů, kde pomáhá jako polní zdravotní sestra. Zatímco dříve však děti vítala do světa, zde se z ní stává anděl smrti a nakonec i ji semelou nemilosrdná kola dějin.

Příběh je ojedinělým ztvárněním palčivé a rozporuplné kapitoly v dějinách Finska, z níž dodnes některé rodiny nesou cejch.

” Ukázka

ŘÍJEN: fjord Mrtvého muže, 1944

Dorazila jsem do chaty Mrtvého muže přesně před deseti dny. Každý ať děkuje Bohu, kdo nezakusil to krveprolití světa, kterým jsem si prošla, každý, koho ušetřily Staliny varhany a do koho se v mrazivém pekle Pečengy nezahryzly smrtící ledové pazoury. Esesmani mě se psem vyhodili z pancéřované lodě S/S Donau asi dva týdny po tom, co jsme vypluli z Kirkenese, kde nás Angličani málem potopili. Po čaji s Anglány zůstala na lodi nefunkční navigace, rozbité bylo i rádio a ozvěnový hloubkoměr proti ponorkám. Šinuli jsme si to po moři, zatímco důstojnictvo leželo v podpalubí, prý s alergií na nikl, na palubě se potáceli horší myslivci s mořskou nemocí a všelijací záložníci. Dělo se tehdy na lodi kdeco, o čem se mi nechce mluvit, a výsledkem bylo, že mě vysadili a nechali na pospas moři. Ale nejhorší bylo, že mi sebrali mapu a kompas.

Celý týden hřímala bouře a na latrínách to páchlo zvratky a hnisem. Toho rána se však nečekaně uklidnila. Dusný, mlhavý vzduch mě šimral na tváři, když vtom za mnou přišel prťavý Alexej Ignatěnko. Ruský klučina byl na lodi jediný, kdo věděl, jak ji navigovat, díky tomu si tu mohl volně štrádovat v nových kožených kotníkových botkách a nikdo mu v tom nebránil. V podpaždí mu visela ta jeho věčná šachovnice. Vzpomněla jsem si, jak ses kdysi smál, že z tohoto kluka se člověku vryjí do paměti tak akorát uši. Špatný odhad. Namísto toho, aby mě Alexej začal přemlouvat ke hře, pronesl:

– Medičnicka. Čas jít.

Potom mě poprvé nazval vlastním jménem a já pochopila, že jsem klesla na úroveň válečného vězně nebo ještě něčeho horšího. Zatočila se mi hlava. Na tuto chvíli jsem čekala. Přejela jsem jazykem své nové zuby z velrybích kostí (o tom ti povím později, milovaný Johannessi!) a zeptala se:

– A mapa?

Alexej zavrtěl hlavou. Hleděli jsme na moře vytrácející se v mlze.

– Teď je dobré počasí.

Byla to lež. Oba jsme věděli, že právě takového počasí se lovci velryb bojí víc než bojovného hřmotu moře. V takovém počasí můžou loď zachytit svrchní proudy a odnést ji stovky námořních mil na otevřené moře, aniž posádka posun vůbec zaregistruje. Nekárala jsem svého mladého přítele za tuto lež. Nebýt Alexeje Ignatěnka, už by mnou byli mrskli střemhlav do moře. Vojáči horské armády, kteří leželi na palubě, byli znechuceni válkou, hladem, nespolehlivým zásobováním, zkaženými švédskými a argentinskými konzervami, nedostatkem vlněných ponožek, děravými bažanty, úpěním mrzáků a neutuchajícím víchem a sněhovými bouřemi. Ale ze všeho nejvíce byli znechuceni mnou, Fräulein Schwester.

Souhlasila jsem bez protestování. Alexej Ignatěnko mi podal mausera. Stiskla jsem studený povrch pistole, když jsem uviděla, kteří z Hilfswilligerů šli veslovat. Jeden z nich, ten v laponském zimníku s kostěným zapínáním, se jmenoval Monta. Vězeň s výsadním postavením z tábora Titovka. Hádala jsem, že by mě zabil hned, jen co bychom se dostali lodi z dohledu. Nadechla jsem se a vlezla do člunu.

BRENDAN KIELY

Brendan Kiely vystudoval tvůrčí psaní na newyorské City College. Jeho texty byly publikovány v mnoha literárních časopisech, např. *Fiction*, *Guernica*, *The AWP Writer's Chronicle*. Žije s manželkou v New Yorku a působí jako středoškolský pedagog. *Zimní evangelium* je jeho prozaický debut. V současnosti autor pracuje na své druhé knize.

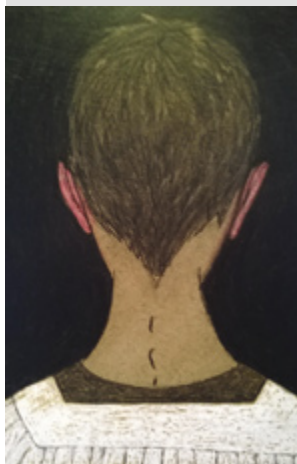
Zimní evangelium

Přeložila Jitka Hanušová

Hlavním hrdinou strhujícího debutu amerického prozaika Brendana Kielyho *Zimní evangelium* je obyčejný šestnáctiletý středoškolák Aidan. Potají rodičům krade sedativa a alkohol a řeší zdánlivě banální problémy se spolužáky a učiteli. Jenže pod slupkou na první pohled ospalého městečka kdesi na východním pobřeží USA kousek od New Yorku tika časovaná bomba.

Autor se příběhem Aidana vrací k jednomu z největších skandálů novodobých amerických dějin – sexuálnímu zneužívání dětí ze strany kněží. Nejde však bulvární cestou, nelibuje si v explicitních sexuálních scénách ani dramatických citových výlevech. Jde mu spíše o psychologickou studii jedné z obětí, kdy sleduje Aidanovy snahy vyrovnat s celou zkušeností, počínaje absolutním popřením po finální uvědomění si, že mlčet znamená dovolit, aby se stejné věci děly dál i jiným. Ostatně jak říká jedna z postav: Není to jen o tom, že vám někdo ublíží. On vás tím připraví i o budoucnost. Je to, jako by vám to dělal znovu a znovu.

Zimní evangelium navíc není jen obžalobou kněží, kteří zneužili důvěry svých svěřenců. Je obžalobou celé americké společnosti, a to především bohatých „bílých“ komunit Nové Anglie, v nichž se dospělí ženou za pochybnými hodnotami a přehlížejí do očí bijící volání o pomoc svých osamělých a mnohdy i zanedbávaných dětí, které touží stejně jako všechny děti po jediném: lásce a pozornosti.

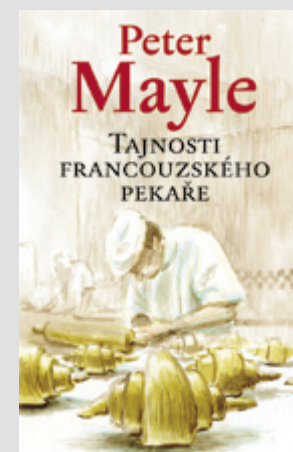

PETER MAYLE

Peter Mayle (* 1939 v Brightonu) patří k nejznámějším současným anglickým spisovatelům. Jako dítě žil nějaký čas na Barbadosu, kde po válce pracoval jeho otec. Školu opustil v šestnácti letech a po návratu do Anglie nastoupil do zaměstnání u Shell Oil. Brzy ho zlákala reklama a ve dvaceti letech přesídlil do USA, kde 15 let pracoval v reklamní agentuře. Od roku 1975 se stal novinářem, publicistou a spisovatelem na plný úvazek. Na konci 80. let se přestěhoval do Francie s odhodláním napsat vlastní román. Výsledkem jeho snah se stala kniha *Rok v Provinci*, která mu přinesla mezinárodní úspěch a získala řadu ocenění. Postupně následovaly další úspěšné knihy, které byly přeloženy do více než dvaceti jazyků. *Rok v Provinci* se stal předlohou pro TV seriál, román *Dobrý ročník* pro romantickou filmovou komedii.

Od roku 2002 je nositelem řádu Rytíře Čestné legie, jehož udělením francouzská vláda ocenila Mayleho přínos pro kulturu a Francii.

Tajnosti francouzského pekaře

Přeložil Jiří Sedláček

V tomto útlém svazku Peter Mayle spojil síly s Gérardem Auzetem, majitelem proslulé pekárny „Chez Auzet“ v provensálském Cavaillonu, aby nám prozradil vše o pečení chleba po francouzsku. Od přípravy a mixování těsta až po vlastní pečení, od tradičních baget a bulek až po kořeněné, olivové či vinné chleby, tento britský milovník Francie a její kuchyně nás seznamuje s jednoduchými a podrobně vysvětlenými recepty, postupy a tipy pro domácí pečení, jež doplňuje lidovými rčeními, humornými historkami a stručnou historií čtyř generací této rodinné pekárny, kde „pečení a konzumaci chleba povýšili na úroveň náboženského obřadu“.

Již vyšlo:

Znovu Provence, *Navždy Provence*, *Rok v Provinci*, *Provence od A do Z*, *Francouzské hodokvasy*, *Podfuk na Korsice*

DORTHE NORSOVÁ

Dorthe Norsová (* 1970) patří k neoriginálnějšímu současným dánským autorům. Na svém kontě má už sedm knih, mezi nimi například román *Minna mangler et ovelokale* (*Minna potřebuje zkušebnu*, 2013) psaný v jednovětvých odstavcích. Může se také pyšnit tím, že je první dánskou autorkou, které kdy otiskli povídku v časopise *The New Yorker*. Její sbírka povídek *Na hraně* způsobila na americké literární scéně nevídaný rozruch a mezi její fanoušky se řadí mimo jiné i Junot Díaz nebo Oprah Winfreyová.

Photo © Simon Klein Knudsen

Na hraně

Přeložila Markéta Cmíralová

Dorthe Norsová píše úsporným stylem o všedních věcech: ztrátě panenství, utracení nemocného psa nebo začátku lásky mezi dvěma outsidersy v New Yorku. Současné však její povídky pojednávají o zlomových emocích lidských životů – o chvíli, kdy si dítě uvědomí, že jeho otec není superhrdina, o situacích, kdy známý svět přestane dávat smysl a začne se rozpadat. Norsová umí nacházet nečekané radosti i tragédie v maličkostech, a proto také dokáže zpracovat téma, které by jiným vydalo na román, na osmi stránkách. Život je jednoduchý. Jednoduchost je složitá. Začtete se.

„Překrásné, mnohovrstevnaté příběhy, které s vámi zůstanou... Dorthe Norsová je fantastická... vycházející hvězda dánské literatury.“

Junot Díaz

Sbírka *Na hraně* figuruje ve výběru 25 nejlepších próz roku 2014 *Publishers Weekly* a Dorthe Norsová za ni získala prestižní literární cenu P. O. Enquista.

” Rozhovor s Dorthe Norsovou

Napsala jste několik románů, ale opravdový úspěch přišel až s povídkovou sbírkou *Na hraně*, která v Dánsku vyšla v roce 2008. Od té doby jste již vydala další literární díla, *Na hraně* je však stále nejprekládanější a svým způsobem tedy nejžádanější. Jak dlouhá byla cesta od prvních počínů k mezinárodně uznávané spisovatelce?

Největším rozdílem je, že teď jsou moje příběhy žádané, a to je naprosto úžasné. Ve skutečnosti to byla ale dlouhá cesta, já jsem si strašně moc přála být známá v Dánsku, přála jsem si, abych tu měla čtenáře a pokud by se mi poštěstilo, že by mé knihy někdo přeložil do norštiny či švédštiny, tak bych byla vážně šťastná.

Seznámila jsem se ovšem s jedním překladatelem a začali jsme tedy některé texty překládat do angličtiny. Ukázalo se, že je to snadné, že se nám tu otevírají dveře do prostoru, kde je najednou poptávka. Vlastně až do průlomu tady v Dánsku jsem dlouhou dobu žila takový schizofrenní spisovatelský život. Je to neuvěřitelný příběh a sama mám občas potíže chápat, že se to stalo. Pobývat v Americe a dávat rozhovory do *The Paris Review*, to je obrovský dar, za který jsem skutečně vděčná.

Průlom vám zřejmě obrátil život vzhůru nohama, že?

Naprosto kolosálně. Začalo to v Americe na podzim roku 2013, ale tehdy o tom v Dánsku nikdo nevěděl. Když jsem se však v únoru dalšího roku vrátila z turné po USA, dala jsem jedno interview i tady v Dánsku a pak to celé vypuklo. Je to nádherné, teď moje knihy vycházejí i v Německu, v České republice, Norsku a Švédsku...

Celý rozhovor s Dorthe Norsovou si můžete přečíst v Magazínu OKO KOSMASU www.kosmas.cz/oko. Připravila Markéta Kliková.

S čím myslíte, že váš prvotní úspěch v USA souvisí? Může to být tím, že je literární prostředí v New Yorku jiné než v Dánsku, nebo jste pro ně byla exotické ovoce?

To asi nelze tak zcela přesně říct. Já jsem nikdy nezapadla do literárního prostředí ani tady v Dánsku, vždy jsem spíš byla osamělým poutníkem.

Nemyslím si nutně, že by lidé na druhém konci planety byli jiní než my. Literární prostředí v Brooklynu může být klidně uzavřené, já jen prostě nejsem jeho součástí, a pokud se dostanu do tamějších literárních vod, nestávám se ničím konkurentkou. Jsem spíš samotářka a neumím se ztotožnit s nějakým skupinovým smýšlením, ať už se jedná o literaturu, politiku, církev... Já potřebuji svobodu.

Také vím, že povídky překládal skutečně šikovný překladatel. Mám ráda jazykovou preciznost. Nepotrpím si tedy na vyjadřování plné ornamentů a květnatost a to dobře koresponduje s americkou uměřeností.

V září 2014, šest let po vydání, získala *Na hraně* prestižní literární cenu Pera Olova Enquista. V listopadu 2014 *Publishers Weekly* uvedl sbírku mezi pětadvaceti nejdůležitějšími díly krásné literatury za uplynulý rok. To je obrovský úspěch, gratuluji. Změnil se tím váš přístup k čtenářům a publiku?

Jsem neskonale šťastná, že moje současné texty nekončí na dně šuplíku, ale tam, kam patří, a sice u čtenářů. Píšu tedy s velkou chutí a radostí, ale nenechávám se publicitou vystresovat. Nepíšu teď tak aktivně, protože musím mezi tvorbou dělat spoustu jiných věcí. Ale píšu velice ráda.

DAVID NICHOLLS

David Nicholls (*1966) studoval angličtinu a herectví. Živil se jako herec (mimo jiné strávil tři sezóny v The Royal National Theatre), ale poté se soustředil na psaní scénářů pro televizi (napsal několik seriálů a adaptoval klasické autory, jako je Hardy nebo Dickens). Svůj první román *Otázka za deset* (2006) přepsal i do filmové podoby, která vznikla v roce 2006. Zopakoval to se svým třetím románem *Jeden den* (2009), ale tentokrát ještě úspěšněji (ve filmu z roku 2011 ztvárnila hlavní roli mezinárodní hvězda Anne Hathawayová).

CLAIRE NORTHOVÁ

Claire Northová je pseudonym nadané a plodné Catherine Webbové, úspěšné autorky knih pro mladší čtenáře. Catherine Webbová je ročník 1986, první vydaný román *Mirror Dreams* napsala ve 14 letech. Claire Northová není její první pseudonym: vydala už řadu úspěšných fantasy románů pro dospělé čtenáře pod jménem Kate Griffinová. Jako Claire Northová vydala v roce 2015 thriller *Touch*.

Prvních patnáct životů Harryho Augusta

Přeložila Zuzana Dejmková

Harry August, hrdina knihy, má podivuhodnou schopnost: jakmile zemře, vrací se do chvíle svého zrození a prožívá svůj život znovu od začátku, ale se všemi vzpomínkami na to, co už prožil. Autorka s tímto motivem dovedně pracuje – vypráví o tom, jak Harryho zaskočí první znovuzrození, jak této zvláštnosti uvyká a učí se jí využívat, jak se seznamuje s dalšími lidmi obtíženými podobným darem. Někteří jsou starší než on a žili už před jeho narozením; jiní se naopak narodí až za Harryho života a přežijí ho. Vytvářejí tak řetězec, po kterém lze posílat zprávy napříč dějinami – a právě Harrymu se přihodí, že ho těsně před jednou z jeho smrtí navštíví dívka a prosí ho, aby při dalším zrození předal zprávu do minulosti: blíží se konec světa a jen lidé jako Harry tomu můžou zabránit – pokud jim ovšem na světě záleží...

Tři na cestě

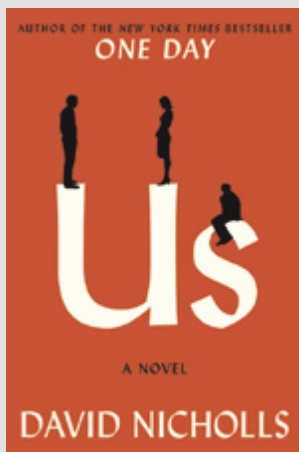
Přeložila Dominika Křestánová

Manželství po pětadvaceti letech – může být na světě něco dramatictějšího? Ani vražda! Ani teroristé! Poslední román autora slavného milostného příběhu *Jeden den* to umí podat přesně takhle – jako vražedný teror všedního dne.

Douglas a Connie jsou manželé ve středním věku. Mají dospívajícího syna, Douglas má pochybnosti o sobě samém a Connie má všeho akorát tak dost. Je rozhodnutá odejít od rodiny, protože takhle se nudit a neustále povzbuzovat fňukajícího manžela, to už je lepší být sama. Když Douglas pochopí, co hrozí, rozhodne se získat manželku zpět. Pořád ji totiž, světe div se, miluje.

” Komu se líbil *Jeden den*, toho chytí za srdce i *Tři na cestě*, příběh o objevování štěstí a umění dávat svobodu druhým.

Library Journal

Již vyšlo:

Jeden den,
Otázka za deset,
Záskok

” Skvělý román... vystavěný okolo poutavé záhady, která se netýká ničeho menšího, než je zánik světa. Nádherně napsáno a vystavěno... výjimečná kniha!

Booklist

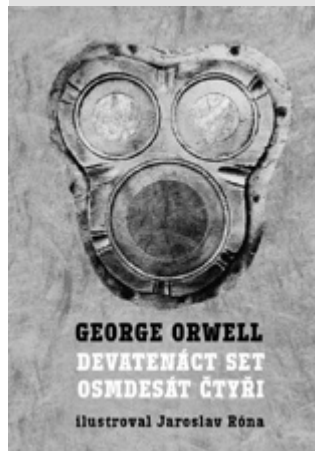
GEORGE ORWELL

George Orwell (1903–1950) patří k nejvýraznějším spisovatelům a novinářům první poloviny 20. století. Přestože souzněl se soudobými levicovými filozofickými proudy a prohlašoval se za socialistu, v případě Sovětského svazu potěmkinovskou povahu socialistického režimu brzy prohlédl a ostře se proti němu vymezil. Originálně své politické myšlenky zpracoval v alegorické novele *Farma zvířat* (1945) a v antiutopickém románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* (1949). Velmi oblíbené byly a stále jsou jeho eseje, cestopisy a reportáže, např. *Na dně v Paříži a Londýně* (1933), *Barmské dny* (1934) a *Hold Katalánsku* (1938). George Orwell dodnes zůstává ikonou vzdoru vůči totalitním tendencím a politické manipulaci všeho druhu.

Devatenáct set osmdesát čtyři ilustrované vydání

Přeložila Petra Martínková
Ilustroval Jaroslav Róna

Když George Orwell vydal v roce 1949 dystopický román *Devatenáct set osmdesát čtyři*, získala nejen anglická, ale i světová literatura dílo nadané neobyčejnou intelektuální vizí. Britská společnost žije v roce 1984 pod neprůstřelnou nadvládou všemocné Strany, hlavní hrdina Winston Smith se potácí ve všeobecné mizérii a zmůže se na jedinou formu odporu: vede si tajný podvratný deník. Naděje na změnu se mu naskytne, když se seznámí s mladou, vzpurnou Julií – nejprve oba pouze sní o boji proti systému, ale nakonec seberou odvahu a připojí se ke stínovému hnutí odporu.

„Nové vydání legendárního románu opatřil ilustracemi jeden z nejvýznamnějších českých výtvarníků současnosti Jaroslav Róna, který dílo George Orwella obdivuje dlouhá léta.“

Na dně v Paříži a v Londýně

Přeložil Vladimír Rogalewicz

Aby poznal život chudých z první ruky, vydával se George Orwell na výpravy do chudých městských čtvrtí, nejprve v Londýně a později i v Paříži. Oblékal se jako nuzák, aby mezi místní lépe zapadl, protloukal se jen s minimem peněz, přespával v zavšivených ubytovnách, pracoval jako myč nádobí. S tím, jak chudí žijí a umírají, se seznámil bezprostředně též v jedné pařížské nemocnici, když na svých toulkách onemocněl.

Orwellova sociologická reportáž dodnes slouží díky své upřímnosti a procítěnosti jako protipól všech suchých statistik o nezaměstnanosti, chudobě a bídě.

Hold Katalánsku

Přeložil Gabriel Goessel

V prosinci 1936 se vydal George Orwell do Španělska, aby zde na republikánské straně bojoval proti Frankovým nacionalistům. Přestože ho Henry Miller v Paříži od úmyslu jít do války zrazoval, Orwell se připojil k milicím POUM na aragonské frontě. V bojích utrpěl vážné zranění, když mu nepřátelský ostřelovač prostřelil krk, a po uzdravení byl donucen za zhoršující se politické situace ze Španělska uprchnout.

Ve své reportážní knize *Hold Katalánsku* autor s odzbrojující upřímností popisuje bezprostřední průběh války, revoluční euforii, hrůzy bombardování, vlastní zranění na frontě, ale i přátelství a zradu mezi stoupenci svobodného Španělska.

Již vyšlo:

Farma zvířat/Animal farm (bilingvní titul), *Cesta k Wigan Pier*, *Deníky I* (1931–1940), *Deníky II* (1940–1949), *Devatenáct set osmdesát čtyři/Nineteen Eighty-four* (bilingvní titul), *Lev a jednorožec – Eseje I.*, *Ohlédnutí za španělskou válkou – Eseje II.*, *Farma zvířat – nové vydání*, *Devatenáct set osmdesát čtyři – nové vydání*

ORHAN PAMUK

Orhan Pamuk (* 1952) je nejvýznamnější a nejčtenější turecký spisovatel současnosti, nositel Nobelovy ceny za literaturu (2006), scenárista, esejista a profesor srovnávací literatury na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Svou tvorbou staví mosty mezi moderním evropským románem a mystickou tradicí Orientu. Zabývá se fenoménem Turecka jako země oscilující mezi dvěma světy. Jeho dílo bylo přeloženo už do padesáti jazyků a vydáno ve více než stovce zemí celého světa. V roce 1982 debutoval rodinnou ságou *Pan Cevdet a jeho synové*. Mezinárodní uznání mu přinesl román *Bílá pevnost* (1985). Za vrchol jeho tvorby je považována kniha *Jmenuji se Červená* (1998).

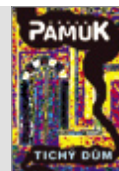
Istanbul

Přeložil Petr Kučera a Klára Kolínská

Istanbul je poutavým a současně nezvyklým pohledem na jednu ze světových metropolí očima autora, který je s ní neodlučně spjat. Kniha je nejen holdem Istanbulu a Bosporské úžině, ale i jakousi osobní kronikou Pamukova uměleckého zrání. Rodinná historie a autorovy vzpomínky se prolínají s esejemi o malířích, spisovatelích a cestovatelích – západních i tureckých – spojených s Istanbullem. Pamukův *Istanbul* však není radostnou ódou na tisícileté město, nýbrž zachycuje město spíše v jeho pochmurných tónech a s jeho bytostnou melancholií, zdůrazněnou i podmanivými fotografiemi Ary Gülera.

Již vyšlo:

*Jmenuji se červená, Snih,
Bílá pevnost, Černá kniha,
Nový život, Muzeum
nevinosti, Tichý dům*

MARISHA PESSLOVÁ

Marisha Pesslová (* 1977) vyrůstala po rozvodu rodičů jen s matkou (i když za otcem, Rakušanem, jezdila pravidelně do Evropy), která vybavila dceru nejrůznějšími schopnostmi: Marisha jezdila na koni, malovala, hrála jazz a učila se francouzsky. Vystudovala literaturu. Psát začala v Londýně, kde se na čas usadila se svým manželem. V současnosti žije v New Yorku. Její prvotina *Vybrané okruhy z mechaniky* pohrom se stala knihou roku a dostala se do žebříčku deseti nejlepších debutů.

Photo © Laura Rose

Noční film

Přeložil Pavel Černovský

Jedné deštivé říjnové noci je v opuštěném skladišti na Manhattanu nalezeno mrtvé tělo krásné a mladé Ashley Cordovové. Přestože policie označí její smrt za sebevraždu, dlouholetý investigativní žurnalista Scott McGrath má jiné podezření. Vyšetřování podivných okolností obklopujících Ashleyin život a smrt dovede McGrathe tváří v tvář odkazu jejího otce: legendárního režiséra kultovních hororů Stanislase Cordovy – muže v ústraní, kterého na veřejnosti nikdo neviděl již déle než třicet let. Poháněn touhou po pomstě, zvědavostí a potřebou odhalit pravdu nechá se McGrath i se svými dvěma novými pomocníky vtahovat hlouběji a hlouběji do Cordova tajemného, hypnotického světa. Když se k odhalení režisérových tajemství přiblížil naposledy, stálo ho to manželství i kariéru. Tentokrát by mohl přijít o mnohem víc.

Již vyšlo:

*Vybrané okruhy
z mechaniky
pohrom*

JUSTIN QUINN

Justin Quinn (* 1968 v Dublinu) je světově uznávaný irský básník, kritik a překladatel. Od roku 1995 žije v Praze a vyučuje na FF UK. Do angličtiny přeložil poezii Ivana Blatného, J. H. Krchovského, K. J. Erbeny a Petra Borkovce. Vydal tři monografie o anglofonní poezii 20. století a šest básnických sbírek. Román *Mezi vilami* (originál Mount Merrion vydalo prestižní nakladatelství Penguin v roce 2013) je jeho prozaickým debutem.

Photo © Karel Cudlin

Mezi vilami

Přeložila Tereza Límanová

Výjimečná románová saga irského autora Justina Quinna popisuje úspěchy i pády rodiny Boylových v obdivuhodně přesně zachycených politických, společenských a ekonomických proměnách Irska na třech generacích, od konce 50. až do let 90. let. Kniha je nejen dobovou satirou, ale i zdařilým psychologickým portrétem jednoho manželství a jedné rodiny. Dublin je v době mládí hrdinů knihy stále ještě místem, ze kterého muži odplouvají do Ameriky (kvůli práci) a ženy do Londýna (kvůli nechtěnému těhotenství), místem, které je zmítané alkoholismem nejen u mužů, ale i u žen.

Zpočátku se pozornost autora soustřeďuje na mladého Declana, postupně však přebírají štafetu ženské hrdinky, Declanova manželka Sinéad a dcera Issie. Declanův boj za politickou a ekonomickou proměnu Irska je tak doprovázen jejich zápasem za rovnoprávnost obou pohlaví, a to nejen v tuhých padesátých, ale i v nesrovnatelně osvěceniších letech devadesátých.

„Jedna z nejlepších knih roku.“

Evening Herald

TORE RENBERG

Tore Renberg (* 1972) je populární norský spisovatel s charakteristickým a čtivým vyprávěcím stylem. Píše romány, filmové scénáře a knihy pro děti. Typický je pro něj zájem o postavy z okraje společnosti. Debutoval sbírkou krátké prózy v roce 1995, komerčně se prosadil v roce 2003, kdy vydal první díl volné bildungsrománové pentalogie o dospívajícím Jarle Kleppovi, antihrdinovi, kterému se nedaří zapadnout do společnosti (některé z románů byly zfilmovány), do určité míry byl tento cyklus vnímán jako generační výpověď.

Tak zítra

Přeložil Ondřej Vimr

Příběh drsného románu z prostředí podsvětí „nejbohatšího města na světě“ (myšlen Stavanger, centrum norského ropného průmyslu) se odehrává během tří po sobě jdoucích dnů na konci září někdy v blíže neurčené současnosti. Je vyprávěn po krátkých kapitolách, střídavě z pohledu několika hlavních postav. Jednou z nich je státní úředník Pål, od něhož odešla manželka a který sám vychovává dvě dcery, propadl internetovému hazardu a nasekal ohromný dluh, který nutně potřebuje vyrovnat. Dalšími jsou Rudi a Jan Inge, kriminálníci v krizi středního věku. Pål se zná s Rudim z dětství a teď ho požádá o pomoc. Domluví se na pojistném podvodu, ale Pål si až příliš pozdě uvědomí, když se zaplete s partou kriminálníků, může se to obrátit proti němu... Kromě hlavní dějové linky jsou v románu rozehrané dva vedlejší příběhy dalších postav (známých a příbuzných), které vyprávění a celému prostředí dodávají na plasticitě.

„Renberg je zkušený a zručný vypravěč. Jeho vyprávění, založené na dialozích, má ohromný spád, charakterizuje ho dobrý příběh, výborně zachycené prostředí, napětí i humor. Napsal čtenářsky vděčný a mainstreamový román, který byl v Norsku výborně přijat a byl přeložen do řady evropských jazyků.“

JOHN RENEHAN

John Renehan se narodil v Bostonu a vyrůstal v Kalifornii. Pracoval jako právník na newyorské radnici, poté nastoupil do armády a jako důstojník dělostřelectva odjel s Třetí pěší divizí do Iráku. Před odchodem z aktivní služby dosáhl hodnosti kapitána. V současnosti pracuje jako právník pro americké ministerstvo obrany. Zkušenosti z terénu publikoval v časopisech *The American Spectator*, *The American Scholar* a *The American Interest*.

Údolí je jeho první román.

Photo © Sobia Deen

Údolí

Přeložil Ondřej Palouš

Když se důstojník Black dozví, že musí odcestovat do Údolí, netuší, že ho čeká cesta do afghánského srdce temnoty. Údolí je nejvzdálenější výspa, na níž americká armáda udržuje kontrolní stanoviště, místo, o němž nekolují fámy či legendy, ale rovnou mýty: není nebezpečnějšího místa v zemi. Black dostává zdánlivě rutinní úkol – musí vyšetřit incident, kdy vojáci neprozřetelně zastřelí domorodcům v „přátelské“ vesnici kozu. Z odskřtnutí administrativní kolonky se však velmi rychle stává noční můra a boj o život.

Debut Johna Renehana *Údolí* je vyzdvihován pro realistické vylíčení afghánského konfliktu a jako válečný román si vysloužil přirovnání k dílům Josepha Conrada, Tima O'Briena a Francise Forda Coppoly.

„Údolí je zdrcujícím a srdcervoucím příběhem, který se proslaví stejně jako *Co nosili s sebou* Tima O'Briena. Moderní válečná klasika.“

Providence Journal

Ukázka

Merrick to nevydržel.

„Jděte do PRDELE, poručíku!“ vystartoval na Blacka. Trásl se, obličej rudý vztekem. „To vy mi řekněte, co jste to udělal!“

To už víceméně ječel.

„Řeknete mi, co jste udělal, pak se zdekujete zpátky na ubytovnu a budete tam sedět a vůbec do KURVA ničeho se nebudete montovat, dokud z mý ZASRANÝ ZÁKLADNY nevypadnete!“

„Proč,“ řekl Black tiše, „navádíte vojáky, aby mi lhali o délce svého pobytu na základně Vega?“

Merrick ztuhl.

„Cože?“

„Proč jste říkal mužstvu, aby mi lhali o tom, jak jsou tu dlouho?“

„Proč jsem cože?!“

„Prostě mi řekněte, co se tady děje, seržante.“

Rozzuřenému Merrickovi spadla brada, v zarudlé tváři ohromený výraz.

„Mě neodstříhnete,“ pokračoval Black klidně, „protože jste seržant první třídy a moc dobře víte, co by kladení překážek mému vyšetřování udělalo s vaší kariérou.“

„Pane,“ cedil Merrick vztekle, „opusťte IHNED tuhle místnost.“

„Všechno mi ve vlastním zájmu řekněte, než na to přijdu sám.“

Merrick zařval tak strašně, že mu v divokém šklebu úplně zmizely oči.

„VYPADNĚTE!“

Black se otočil a vyšel ven.

Dveře se za ním s prasknutím zabouchly. Řítil se chodbou, ani pořádně nevěděl kam, hlavu plnou míhajících se myšlenek.

Danny. Zmizel.

Co jsi to udělal?

Za rohem u zdi stál kovový koš na odpadky. Nakopl ho tak silně, jak to jen dokázal. Odřinčel chodbou a trousil za sebou stopu zmačkaných a špinavých papírů.

Když Tajumal seskákal po balvanech kameinitého hřebene, silueta jeho postavy se jasně rýsovala proti temné obloze. Bylo mu to jedno. Cítil lehkou závrať.

Vím, žeš nedopustil, aby se mi dnes něco stalo, Otče.

Měl za sebou dost těžkou volbu – jestli má sledovat odpadlíka, který se z americké základny vytratil během boje, nebo to risknout a pokračovat podle plánu. Tajumal se rozhodl pokračovat podle plánu.

Nedopustil jsi, abych selhal, Otče. Ochránil jsi mě ve svém požehnaném náručí.

Bylo to náročné, jak ostatně očekával. Vypadalo to téměř neproveditelně, celý ten výšlap až na vrchol hory a pak zase zpátky, to vše dřív, než vyjde slunce. Než se vzbudí Matka.

Obyvatelé údolí byli rození horolezci. V žilách měli krev horských koz. I tak to ale byl ten nejtěžší, nejrychlejší výstup Tajumalova života. A to vše bez záruky úspěchu poté, co na vrchol dorazí.

Vždycky jsi mě nazýval chytrým, Otče. A tak se tedy snažím být.

Bylo to celkem lehké, vážně. Skoro stejně lehké jako se postarat o vybavení toho voutsatého amerického válečníka, který v horách slídlil po lidských duších. Tohle bylo důležitější, to ale nepředstavovalo vážný problém. Odšrouboval kabely z toho, co byla nepochybně nějaká opravdu velká baterie, a mrštil je ze svahu. Opět, bez pomoci zbraní nebo výbušnin, dokázal Tajumal to, na co chvástává Kadir se svou puškou a bláznivými nápady nestačil. A to nejdůležitější spočívalo bezpečně v Tajumalově kapse. Malý kovový válec, na jehož konce se připojily kabely, takže když jste to celé dávali dohromady, vypadalo to, jako když se spojuje dívka s mužem, opravdu, i když to zní směšně.

Tahle věc byla důkaz.

Taliban se to dozví.

Američané přijdou, aby zařízení spravili. To ale nějaký čas potrvá. Dost dlouho, aby to Tajumalovi stačilo.

A brzy se to dozví i důstojník.

DAN RHODES

Dan Rhodes (* 1972) je britský prozaik. Debutoval v roce 2000 sbírkou „101 povídek o lásce“ s názvem *Antropologie*. Hýčká si pozici na okraji literárního dění, a na svém blogu s oblibou zveřejňuje negativní recenze na svoje knihy. Přesto se dočkal čtenářského úspěchu, kritického ocenění a překladů do mnoha jazyků. Rhodesovým tématem jsou milostné vztahy, líčené s pořouchlým humorem, plné bizarních zvratů a podbarvené nostalgií a smutkem.

Vezmi si mě

Přeložil Vít Penkala

Titul svou formou navazující na Rhodesovu *Antropologii*: stovka tragikomických, absurdních, pořouchlých i cynických historek a situací spjatých se vstupem do manželství.

Ukázka

Uhlík

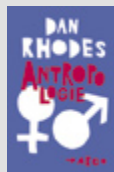
Požádal jsem svou přítelkyni, aby se za mě provdala, a ona souhlasila. Nemohl jsem si dovolit diamant, a tak jsem jí podal kousek antracitu. „Je to čistý uhlík,“ vysvětloval jsem. „Stačí, abychom vymysleli, jak přeskupit atomy...“

Dívala se na ten úlomek ve své dlani a já začínal mít strach, že naše zasnoubení bude tím nejkratším v dějinách. Usmála se. „Strčíme ho pod matraci,“ řekla. „Možná z něj časem ten diamant umačkáme.“

Pořád ještě tam je. Čas od času ho zkontrolujeme, ale vypadá pořád stejně. Myslím, že bychom byli trochu zklamaní, kdyby se někdy změnil.

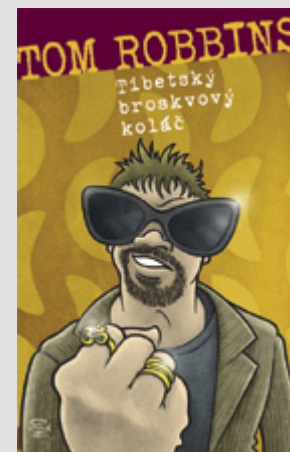
Již vyšlo:

Zlato, Antropologie

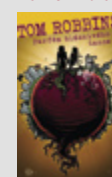
TOM ROBBINS

Tom Robbins se narodil v roce 1936 v Severní Karolině ve Spojených státech a od roku 1962 žije v umělecké komunitní vesnici La Conner nedaleko Seattlu. V šedesátých letech se pohyboval v kruzích nejznámějších představitelů éry hippies a například guru LSD Timothy Learyho použil jako inspiraci pro postavu Wiggse Dannyboye z románu *Parfém bláznivého tance*. Vedle své literární činnosti působil i jako literární kritik a redaktor v novinách a v poslední době na sebe upozornil i jako odpůrce války v Iráku a represivního přístupu k marihuaně.

Již vyšlo:

Parfém bláznivého tance

Tibetský broskvový koláč

Přeložila Michala Marková

Ač je to k nevíře, Tomu Robbinsovi bude za dva roky osmdesát. A tak má autor kultovních svazků, jako je *Parfém bláznivého tance* nebo *I na kovbojky občas padne smutek* rozhodně nárok tentokrát přijít s knihou vzpomínek. Sám o ní vehementně tvrdí, že nejde o autobiografii, a možná má pravdu. Tenhle velikán americké bohémy a sběratel majonézy totiž snáší jeden důkaz za druhým, že jeho život jako by vypadal ze stránek jeho románů, a znalci jeho díla v jeho vzpomínkách určitě najdou mnoho zárodků, které později vyklíčily do literárních motivů. V rozvětveném vyprávění s mnoha odbočkami nás Robbins seznámí se svým dětstvím prožitým ve virginském horském městečku za Velké hospodářské krize, dozvíme se, jak se z něj díky vojně stal pacifista i milovník asijské kultury, počastuje nás (pro nás Středoevropany legračně užaslým) popisem svých prvních houbářských výprav, poučí nás, proč jíst a nejíst kimči – a zejména strhujícím i vtipným způsobem vyličí, jak žila americká umělecká avantgarda koncem padesátých let, v dobách, kdy se společnost u nás ještě vylízávala z nejhorších ran nejtuzšího komunismu.

„Kompletní vydání Toma Robbinse v novém kabátě!

Podařilo se nám obnovit práva na knihy Toma Robbinse, a tak jsme se je rozhodli vydat všechny v jednotné úpravě. Začínáme pochopitelně *Parfémem bláznivého tance*.

DEBORAH RODRIGUEZOVÁ

Americká spisovatelka, původní profesí kadeřnice, odjela v roce 2001 do Afghánistánu jako členka týmu humanitární pomoci. V Afghánistánu pak strávila pět let. Díky podpoře mezinárodních sponzorů otevřela Kábulskou školu krásy, která měla místním ženám zaručit schopnost zajistit rodině obživu.

Své zkušenosti posléze vylíčila v biografické knize *Kábulská škola krásy* (Kabul Beauty School, 2007). Za svého pobytu v Kábulu se navíc stala i spolumajitelkou kavárny, kde dennodenně slýchávala spoustu příběhů. Z nich pak čerpala inspiraci pro svůj román *Kavárnička v Kábulu* (The Little Coffee Shop of Kabul, 2011). V roce 2014 vyšla zatím její poslední autobiografická kniha *The House on Carnival Street*.

Kavárnička v Kábulu

Přeložila Jitka Jeníková

Pět žen, pět různých příběhů – a středobodem jejich osudů je malá kavárna v centru Kábulu. Provozuje ji přátelská a veselá Američanka Sunny, která v Afghánistánu nalezne nový domov. Navazuje nová přátelství a snaží se porozumět lidem, jejichž jazyk, prostředí i zvyky jsou většinou Zápaďanů neznámé. Postupně si díky svému laskavému srdci a své pohostinnosti získává respekt také u místních obyvatel. Stále si však není ochotna připustit, že země, která je její duši tak blízká, se dokáže tak nevybíravým způsobem chovat k ženám. Snad i proto pomáhá mladé afghánské dívce, kterou tíží tajemství, jež by mohlo obrátit životy všech vzhůru nohama.

Deborah Rodriguezová přináší ve svém debutu jiný obraz Kábulu a jeho obyvatel, než jaký známe z televizních zpráv. Je to příběh o běžném životě běžných lidí, o nezištném přátelství a velké lásce, kterou máme často přímo pod nosem, aniž bychom si to uvědomovali.

„Skvělé vyprávění, jehož přesvědčivá síla vrací víru v člověčenství a pozitivní vlastnosti lidstva.“

Daily Telegraph (Australia)

WILLIAM SAROYAN

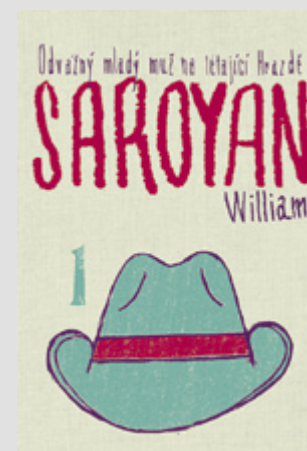
William Saroyan (1908–1981) narodil se v kalifornském Fresno v rodině arménského původu. Když mu byly tři roky, zemřel mu otec a William byl i se sourozenci umístěn do sirotčince. Později se rodina v čele s matkou znovu spojila a dospívající William začal brzy pracovat. Když doma narazil na několik otcových povídek, rozhodl se, že se stane spisovatelem. Kritiky zaujal především humanistickou povídkou „Odvážný mladý muž na létající hrazdě“, posléze se na literární scéně etabloval emotivními knihami *Lidská komedie*, *Tracyho tygr*, *Tati, tobě přeskočilo*, *Mami, mám tě ráda* či dramatem *Minuty na hodinách*.

Odvážný mladý muž na létající hrazdě

Přeložil Zdeněk Urbánek

Jak jsme se ocitli na tomto světě? Je možné se uživit jen psaním? Jak žít smysluplně a nezpronevřit se vlastní duši? Tyto otázky si klade hlavní hrdina titulní povídky, mladík, který se podobá autorovi, a udává tón celé sbírce: „Jsem vypravěč a mám jen jediný příběh – člověka. Miluji život a před smrtí jsem pokorný. Jsem proti prostřednosti. Je-li někdo poctivý idiot, mohu ho milovat, nemohu však milovat nepoctivého génia.“

Říkají mi Aram

Přeložila Věra Pourková

Sbírka povídek *Říkají mi Aram* představuje spisovatelovo dětské alter ego, Arama, chlapce arménského původu, který právě dospívá a seznamuje se s širším přibuzenstvem i okolním světem. Jeho vidění je truchlivé i radostné, bezstarostné a dojemné, vždy však prodchnuté autentickým dětským prožíváním i těch nejdrobnějších událostí.

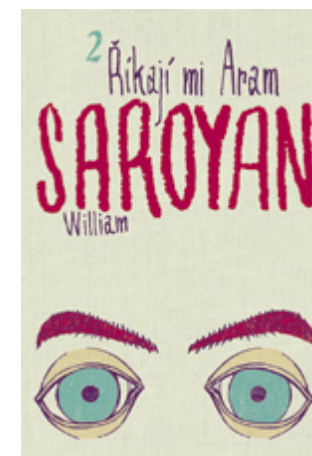

Photo © Hugh Hamrick

DAVID SEDARIS

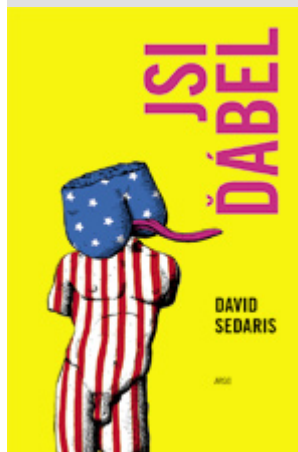
David Sedaris (* 1956) se narodil v newyorském Binghamptonu, dětství a mládí však prožil s excentrickou matkou, otcem pracujícím pro IBM a pěti sourozenci v Severní Karolině. Jako dospělý se porůznu protloukal Chicagem a New Yorkem; literární úspěch se dostavil až na Vánoce roku 1992, kdy rozhlasová stanice NPR odvysílala jeho vánoční „esejopovídku“ a autorovi se začaly otevírat publikační možnosti v časopisech jako *New Yorker* či *Esquire*. Zanedlouho mu vyšla první sbírka textů nazvaná *Závrať*, příznačně opatřená podtitulem *Povídky a eseje* (Barrel Fever: Stories and Essays, 1994). Následují svazky *Naháč* (Naked, 1997), *Prázdniny na ledě* (Holidays on Ice, 1997), *Já jednou mluvit hezky* (Me Talk Pretty One Day, 2000),

Oblékejte své blízké do manšestru a džínoviny (Dress Your Family in Corduroy and Denim, 2004), *Když vás zachvátí plameny* (When You Are Engulfed in Flames, 2008) nebo *Prozkoumejte cukrovku se sovami* (Let's Explore Diabetes with Owls, 2013).

Jsi d'ábel

Přeložila Hana Ulmanová

Nejpopulárnější americký humorista současnosti David Sedaris je zpátky a v plné síle! V povídkové knize *Jsi d'ábel* se s ním vypravíme mimo jiné na Havaj, do Francie, Velké Británie, Austrálie či na autorské turné po Spojených státech a neminou nás historky z letadel, vlaků a taxíků. Sedaris se jako vždy pouští do laskavého pranýřování každodenních absurdit, jehož prostřednictvím se prohledává až na kost lidské zkušenosti a niterných člověčích pravd. Jak je u něj zvykem, ve svých pozorováních globálního nomáda zůstává skrz naskrz ostrovtipným humanistou. Pokud vás zajímá, co je nejlepším dárkem k Valentýnu, jak se letušky mstí otravným cestujícím nebo jak příjemná může být první kolonoskopie, jste na správné adrese.

„ Ukázka

Jsi d'ábel

Když jsem nedávno letěl z Tokia do Pekingu, zhruba ve chvíli, kdy mi letuška po obědě odnesla táč, jsem si vzpomněl, že se potřebuju naučit čínsky. „Doprdelepráce,“ zašeptal jsem. „Tušil jsem, že na něco zapomenu.“

Normálně se před přistáním v cizí zemi naučím přinejmenším „Promiňte“ a „Dobrý den“. Během téhle cesty jsem ale plánoval navštívit dvě země, a měsíc, který jsem měl na přípravu, jsem strávil šprtáním japonštiny. Za tím účelem jsem opět sáhnul po Pimsleurově audiokurzu, o který jsem se opíral i při dvou předchozích návštěvách. Učil jsem se i podle jeho italské verze a zjistil, že vždycky jedou podle téhož základního vzoru. V první pětáctiminutové lekci přistoupí k neznámé ženě muž a italsky nebo japonsky nebo v tom jazyce, na který jste se právě dali, se jí zeptá, zda mluví anglicky. Pak cirká dvacet vteřin melou a melou, načež se jim do hovoru vmísí americký instruktor a všechno to pokazí. „Řekněte ‚Prosím‘,“ vyzve vás. „Zeptejte se: ‚Jste Američan?‘“ Jak posloucháte dál a dál, konverzace je stále složitější a jednotlivé věty se pravidelně opakují, abyste si je zapamatovali.

Ovšem ne každou větu, kterou jsem se z Pimsleura naučil, také v reálném životě uplatním. Například neřídím, takže „Která silnice vede do Jokohamy?“ mi není k ničemu. Zrovna tak „A kolik u vás stojí benzín?“, i když z fráze „Plnou, prosím,“ nakonec něco vytřískám, neboť ji používám v restauracích, kdykoli žádám o další sklenici čaje.

Díky Japonštině I a II si dokážu koupit lístek na vlak, umím napočítat do devíti set devadesáti devíti tisíc, a když mi někdo vrací drobné, zareagovat obratem „Teď mi vracíte drobné“. Zvládnu to v restauraci i v taxíku,

a dokonce se vzdám na klábosení s řidičem. „Máte děti?“ ptám se. „Pojedete letos na dovolenou?“ „Kam?“ Když ty otázky otočí proti mně, což mají japonští taxikáři v oblíbenosti, sdělím jim, že mám tři děti, velkého syna a dvě malé dcerky. Kdyby se v Pimsleurovi uváděla věta „Jsem homosexuál středního věku, a tak si musím vystačit s neteří, kterou skoro nevidím, a s pravební kmotřenkou“, řekl bych to. Prozatím operuju s tím, co mám.

Co do výslovnosti je Pimsleur docela efektivní. Hovoří rodilí mluvčí a nezpomalují, aby vám to usnadnili. Nevýhoda je, že vám nikdy nic nevysvětlí a nenaucí vás přemýšlet. Neposkytnou vám stavební kameny, z nichž byste si sestrojili vlastní větu; nezbyde vám než pronášet stovky či tisíce vět, co jste se navrchli z paměti. Z čehož plyne, že pokud chcete něco podotknout, musíte čekat na svou příležitost; buď čekáte, nebo rozmnožíte řady oněch nelogicky uvažujících jedinců, kteří, zeptáte-li se jich na barvu nátěru, opáčí: „Jedna banka je před nádražím“, nebo „Paní Yamada Ito hraje tenis už patnáct let“.

Pimsleurův program pro Čínu jsem si nestáhl, takže jsem se během letu do Pekingu, i když jsem věděl, že je to beznaděné, uchýlil ke konverzační příručce z edice Lonely Planet. Čínština spíš než řeč připomíná zpěv, a přestože slova přepsali foneticky, vůbec mi nešla do pusy. Byla to útlá brožurka velikosti dlaně rozdělená do kratičkých kapitol: „V bance“, „V obchodě“, „Na hranicích“. V kapitole nazvané „Vztahy“ se nacházelo následující: „Nedáte si něco k pití?“ „Umíte skvěle tančit.“ „Připomínáte mi jednu mou sestřenicí.“ Tahle fráze by fungovala pouze v případě, že jste sám Asiat, a i pak by z ní trochu naskakovala husí kůže – mezi řádky totiž čtete: „Sestřenicí, kterou jsem vždycky toužil svléknout a ohodit ejakulátem.“

Již vyšlo:
Naháč,
Když vás
pohltí
plameny

„ Další kniha nejpopulárnějšího amerického humoristy současnosti.

ESTHER SINGER KREITMANOVÁ

Esther Singer Kreitmanová se narodila 1891 v polském Biłgoraji. Neměla šťastné dětství, matka se o ni prakticky nestarala a veškerou péči a vzdělání věnovala dvěma synům, Isaacovi Bashevisovi a Israelovi Joshuovi, ze kterých se později stali spisovatelé. Esther studovala tajně a z kolotoče podřadných manuálních prací ji vyprostil až dohodnutý sňatek s brusičem diamantů z Antverp. Nicméně ani manželství se nadějně autorce nevyvedlo, realizovala se tedy v psaní a překladu klasických anglických děl do jidiš. S bratry zůstala nadále v kontaktu, jejich vztah byl však značně rozporuplný a komplikovaný. Zemřela roku 1954 v Londýně.

Debora

Přeložila Lenka Sobotová

Debora – autobiografický román starší sestry dvou slavných bratrů – Isaaca Bashevisa a Israela Joshuy Singerových – vyšla poprvé v jidiš v roce 1936, později byla autorčiným synem přeložena do angličtiny. Je to patrně jediný román, který dává čtenářům nahlédnout do života ženy vyrůstající v židovské rodině v Polsku na počátku dvacátého století, kdy svět tradičního štetlu zvolna ustupoval modernímu životu. Stejně jako její bratři, i Esther (narozena 1891 v Biłgoraji, zemřela 1954 v Londýně) popisuje svět zalidněný rabíny a studenty ješivy, gangstery i socialistickými rebely, pouličními prodavači a švadlenkami. Ale především – a v tom se Singerová od svých bratrů liší – vyjadřuje ve své próze hořkou frustraci hrdinky, již je jakožto pouhé dívce zapovězeno vzdělání, je jen lepší služkou v domácnosti svých rodičů a nakonec ji čeká smutné „vysvobození“ v podobě dohodnutého sňatku.

MARTIN SIXSMITH

Martin Sixsmith (* 1954) se narodil v anglickém hrabství Cheshire a studoval v Oxfordu, na Harvardu i Sorbonně. Sedmnáct let pracoval jako korespondent BBC v Moskvě, Washingtonu, Bruselu a Varšavě. Dalších pět let pracoval jako ředitel tiskového odboru vlády. V současné době působí jako spisovatel a novinář na volné noze. Je autorem několika titulů literatury faktu, mj. *Případ Litviněnko* a *Moskevský převrat – smrt sovětského systému*, a dvou románů.

Philomena

Přeložila Miroslava Kopicová

Pravdivý příběh matky a syna, které osud rozdělil, když byly malému Anthonymu tři roky. Neměli o sobě žádné informace, nesměli po sobě pátrat, Anthonymu vzali i jeho jméno. Přesto na sebe nikdy nezapomněli. Anthony (teď už pod jménem Milke) vyrůstá v Americe a trápí se – proč ho maminka opustila? Je špatný? Když vyroste a stane se z něj úspěšný právník, vydá se do rodného Irska po matce pátrat. Narazí však na neprostopnou zeď mlčení a nevraživosti zástupců katolické církve, která si v Irsku z obchodování s dětmi udělala výnosný byznys. Jeho matce Philomeně trvá padesát let, než se rozhodne, že strachu, ponižování a pocitu viny už bylo dost. Spojí síly se zkušeným novinářem Martinem Sixsmithem a začne pátrat naplno. Sejdou se matka se synem? Filmové zpracování tohoto příběhu si získalo srdce diváků po celém světě a Judi Denchové v roli Philomeny zajistilo nominaci na Oscara.

” Ani celoživotní odloučení nezlomí lásku matky a syna.

VERONIKA ŠIKULOVÁ

Veronika Šikulová (*1967) je slovenská spisovatelka, dcera spisovatele Vincenta Šikuly, držitelka Ceny čtenářů deníku *SME* za rok 2010 a 2014. Vystudovala žurnalistiku na Filozofické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě, po jistou dobu se živila jako novinářka. První prózy publikovala časopisecky, debutovala knihou *Odtiene* (1997), za níž získala cenu Ivana Kraska. Poté následovaly prózy *Z obloka* (1999), *Mesačná dúha* (2003), *To mlieko má horúčku* (knihy pro děti, 2006), *Domček jedným ťahom* (2009), *Miesta v sieti* (2011) – byla nominována na cenu Anasoft litera, *Diera do svetra* (2012), *Freska v dome* (2014) a *Medzerový plod* (2014). Žije v městě Modra za zelenou bránou natřenou na modro s introvertním mužem-fyzikem, dětmi Vincem a Barborou, neposlušným dalmatinem Dunčem, pěstuje anglické odrůdy růží, chodí do kostela, často říká nepěkná slova, nemá auto, zato má ráda arabské vůně a šaty a knížky, umí plést a vyšívat, kouří a hodně telefonuje.

Photo © Lucia Garden

Místa v síti

Přeložila Kateřina Tučková

Tři ženy – babička, matka, dcera – a jejich rodinná paměť klenoucí se přes celé století. Proud vzpomínek, zpovědí i glos, v nichž se zrcadlí několik obyčejných životů neúprosně zasažených velkými dějinami.

Osudy slovenské rodiny s maďarskými kořeny ovlivnila válka, politické zvraty padesátých let a nakonec i nehybnost doby normalizace. Postihly babičku Jolanu, jejíž muži Jožka i Števo podlehli ve střetu se zvůlí totalitních režimů, i její emancipovanou dceru Alici zahánějící svou osamělost prací. A ovlivní i nejmladší z nich, Veronu, která se v proudu jejich příběhů plných detailů, barev, vůní a chutí snaží najít „své místo v síti“.

” Román Veroniky Šikulové je příběhem o statečných a silných ženách, které i přesto, že toho hodně ztratily, vždycky našly odvahu žít dál a starat se o své blízké.

ANDY WARHOL

Andy Warhol (1928–1987) byl americký umělec, filmař, herec a jedna z vůdčích postav pop-artu. Jeho rodiče se do Spojených států přistěhovali z oblasti dnešního severovýchodního Slovenska a v Pittsburghu, kde se narodil, strávil malý Andrej Warhola několik let v české komunitě. Od mládí se u něj projevovalo umělecké nadání a po absolutoriu komerční designové tvorby se koncem čtyřicátých let přestěhoval do New Yorku. Živil se zprvu jako ilustrátor a designér, ale postupně se stále intenzivněji věnoval volné tvorbě a v šedesátých letech už byl jedním z nejvýraznějších umělců své doby. V duchu rozvíjejícího se pop-artového hnutí se ve výtvarném umění nechával inspirovat předměty denní potřeby, kamerou se zase snažil zachytit syrovou, nehranou realitu – do svých filmů často obsazoval neherce a mnoho záběrů je dílem náhody a okamžiku. Andy Warhol si za svůj život stihl nadělat mnoho přátel i nepřátel, přežít atentát a ovlivnit celou generaci umělců, ale především povýšit populární kulturu na umění.

Od A. k B. a zase zpátky aneb Filosofie Andyho Warhola

Přeložil Petr Eliáš

Andy Warhol byl v šedesátých a sedmdesátých letech sice poměrně výraznou postavou newyorské umělecké scény, ale jako mnoho jiných umělců byl spíš introvert a svůj status celebrity přijímal poměrně zdráhavě. Kniha *Filosofie Andyho Warhola* z roku 1975 představuje nebývale přímočarý vhled do nitra výstřední a v mnoha ohledech pozoruhodné Warholovy osobnosti. A to nejen v podobě zamyšlení nad láskou, jídlem, krásou, prací, penězi, úspěchem a dalšími celkem běžnými fenomény, ale i ve způsobu, jakým je autor předkládá. Na povrch tu vystupují nejružnější Warholovy obsese a obavy, libůstky a výstřelky. Text se zcela plynule pohybuje mezi několika polohami a seriózní úvahy nad okolním světem střídají aforistické průpovídky a provokativní výkřiky, místy téměř dětsky sebestředné. Ale právě v tom, s jakou důsledností a odzbrojující upřímností Warhol představuje svět, jak ho vidí on sám, tkví kouzlo téhle knihy.

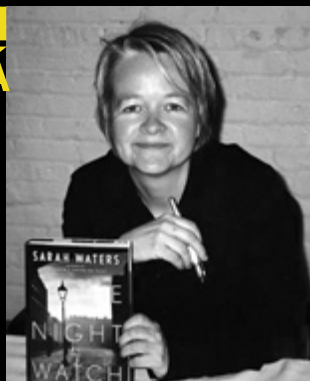
” „Andy Warhol je jediný génius na světě s IQ 60.“

Gore Vidal

SARAH WATERSOVÁ

Populární, ovšem i erudovaná autorka záhadných a romantických příběhů z viktoriánské Anglie se ani tentokrát nevzdala zkoumání vážných sociálních témat, týkajících se především ženského sexuálního a společenského uvědomění a vysvobození se z nadvlády mužů. Narodila se roku 1966 ve Walesu a na univerzitě se zabývala viktoriánskou pornografií. Její romány *Zlodějka*, *Špičkou jazyka*, *Malý vetřelec* a *Noční hlídka* si získaly tisíce čtenářů po celém světě a samozřejmě i u nás. Všechny její práce vydává nakladatelství Argo.

„ Ukázka

Barberovi slíbili, že do tří hodin přijedou. Frances připadalo, že je to jako mít cestovní horečku. Celé dopoledne s matkou napjatě sledovaly hodiny. V půl třetí z nostalgie prošla pokoje a doufala, že je to naposledy. Pak už se jen nervovala, postupně ji opustila odvaha a teď, kdy už bylo skoro pět, naslouchala ozvěně vlastních kroků, nepocitovala ke spoře zařízeným místnostem žádné sympatie a nemohla se dočkat, až manželský pár dorazí, nastěhuje se a budou to mít z krku.

Stála u okna v největším z pokojů – v němž až donedávna měla matka ložnici a ode dneška v něm bude obývací pokoj Barberových – a vyhlížela na ulici. Bylo jasno, ale prašno. Poryvy větru zvedaly z chodníku i vozovky mračna prachu. Z honosných domů na druhé straně ulice sálala nedělní ospalost, což ale nebyla proti jiným dnům žádná změna. Hned za rohem stál velký hotel

a příležitostně tudy projel automobil nebo taxík jedoucí tam a zase zpátky; občas se sem na kopec zatoulali lidé, jako by se chtěli nadýchat čerstvého vzduchu. Champion Hill si však převážně žil vlastním životem. Místní zahrady byly rozlehlé, stromy obsypané listovím. Člověka by nikdy nenapadlo, blesko jí hlavou, že jen pár ulic odtud je dole pod kopcem ušmudlaný Camberwell. Nebo že pouhou míli nebo dvě na sever leží Londýn, plný života a lesku.

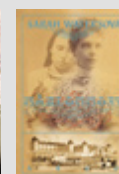
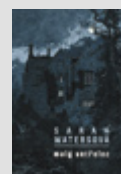
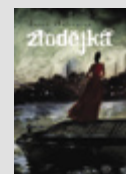
Když zaslechla zvuk automobilu, otočila hlavu. K domu se blížila dodávka. Že by to byli oni? Čekala spíš dvojkolák nebo dokonce, že přijdou pěšky – ale ano, dodávka už s příšerným skřípěním brzd zastavovala u obrubníku a Frances zahlédla trojici tváří, jež k ní vzhlížely z útrob kabiny: řidič, pan Barber a mezi nimi paní Barberová. Připadala si v tom okně polapená a jako ve výloze, a tak zvedla ruku a usmála se.

A je to tady, pomyslela si a na rtech jí stále hrál úsměv.

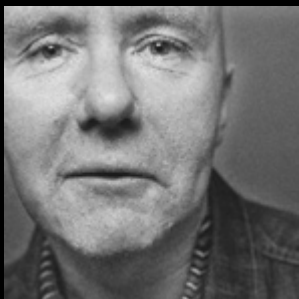
Platící hosté

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Píše se rok 1922 a v Londýně panuje napjatá atmosféra. Váleční veteráni se jen obtížně vrací do normálního života, všude zástupy nezaměstnaných a v mnoha rodinách chybí muži. K takovým patří i paní Wrayová a její dcera Frances, před válkou dámy z lepší společnosti, jež nyní zápolí s chudobou, a proto musí do rodinného sídla přijmout nájemníky. S příchodem Lilian a Leonarda Barberových, mladých manželů patřících k nové „úřednické vrstvě“, se jejich monotónní životy rychle změní – do domu vtrhnou hudba, barvy, kýč i vášeň. Ale vášeň může být i nebezpečná...

Již vyšlo:
Zlodějka,
Špičkou jazyka,
Malý vetřelec,
Noční hlídka,
Náklonnost

IRVINE WELSH

Do literatury vstoupil v roce 1993 svým románem *Trainspotting*, posléze i úspěšně zfilmovaným; od té doby napsal řadu dalších románů, knihy povídek, scénáře a hry. Jako mnoho hrdinů z jeho knih pochází z nuzných poměrů, prošel řadou podřadných zaměstnání, překračoval zákon. Většina jeho příběhů se odehrává v Edinburghu, který je přesně vykreslenou kulisou pro syrové a šťavnaté příběhy, v nichž se Welsh nevyhýbá drsnému humoru, líčení násilí, sexu, projevů tělesnosti či

drogových excesů. Přesně a funkčně využívá jazyka ulice a skotského dialektu, experimentuje s prozaickou formou, přísně realistické texty koření obraznými postupy. Výsledkem je navýsost čtivá, ale rozhodně ne poddajná próza.

Špína

Přeložil Vít Penkala

Titul románu *Filth* (špína, svinstvo, hnus) zvolil autor tak, aby se dal vykládat na mnoho způsobů: jde o slangové označení policie, protože hlavní hrdina je policista, jde o označení svinstva, které nosí v břiše (tasemnice) i v duši, je to vlastnost, která nejvíce charakterizuje hlavního hrdinu? Policista Bruce se ve vnitřním monologu, do kterého vstupuje i cizopasník, kterého v sobě nosí, odhaluje jako bezskrupulózní mizera, což neznamená, že by žil v prostředí plném andělů. Welsh nezůstává nic dlužen své pověsti kronikáře lidské spodiny, jenž ve snaze o autenticitu nezavírá oči ani uši před špínou, kterou dokáže člověk zplodit.

Sexuální životy siamských dvojčat

Přeložil Robert Tschorn

Svůj román Welsh zasadil netypicky do USA, a hlavní postavy jsou tentokrát ženy. Jedna z nich je Lucy Brennanová, trenérka ve fit centru, která odzbrojí možného vraha, a přivolá tak na sebe pozornost policie a zpravodajských relací. Druhá je deprimovaná, nadváhou sužovaná a manipulativní Lena Sorensenová, která se stane svědkem celé příhody a zapíše se do Lucyina kursu, i když jí jde spíš o její tělo než o své vlastní. Obě ženy se víc a víc sblíží, a to nemůže zůstat bez následků. Krom mimořádných ženských postav se čtenář v románu setká se všemi rejstříky bohatého Welshova arzenálu. Nechybí vražda, zvrácenost, pomsta, spousta sexu a jídla...

Již vyšlo:

Acid House,
Postelová tajemství mistrů kuchařů,
Trainspotting,
Heráci

DANIELA ŠAFRÁNKOVÁ

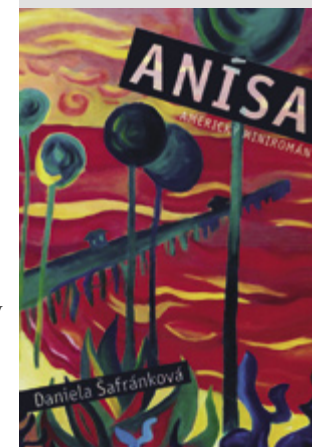
Daniela Šafránková (* 1974) nejprve v Praze na DAMU vystudovala divadelní produkci a později v USA na California State University obor pedagogika a výtvarná výchova. Pracovala jako prodavačka, uklízečka, zahradnice, učitelka angličtiny, výtvarné výchovy a divadla, s manželem provozovala literární kavárnu a od roku 2002 se žije jako výtvarnice na volné noze. Její obrazy je možné vidět na výstavách jak v České republice, tak v americké Kalifornii, či na webových stránkách www.danielasafrankova.czweb.org, reprodukci jednoho z nich pak na obálce její knihy. V americkém minirománu *Anisa* všechny své (nejen) profesní

zkušenosti promítla do jedné z hlavních postav. Ačkoliv jde o její literární debut, psaní se věnuje už dlouhou dobu. V roce 1994 se zúčastnila spisovatelského workshopu pod vedením Arnošta Lustiga. Se svým americkým mužem a se synem žije střídavě v Praze a v jižních Čechách, kde kromě malování a psaní pečce výborné dorty a vyrábí lahodné zavařeniny.

Anisa

Anisa, mladá, poněkud naivní a značně se nudící, ovšem přímočará Američanka, je postava, kolem které se obtáčí nitky příběhů dalších hrdinů mnohovrstevnatého „minirománu“. Anisa stojí v jejich centru jako osa, zdánlivě pevně zakotvená v zajištěném a pohodlném životě se starším manželem. Prostřednictvím její zaměstnankyně Evy, Češky provdané za Američana, se k ní více či méně přiblíží další čeští imigranti, na jejichž podivné počínání, zvyky a mluvu zprvu pohlíží podezřívavě nebo s posměchem, postupně ale ztrácí půdu pod nohama a nakonec se ona sama ocitá v nejisté roli cizorodce. Zpočátku tápající Eva naopak pomalu zapouští kořeny v nové zemi a užasle sleduje nárazy a prolínání zároveň blízkých i rozdílných světů i odlišné pohledy na to, co vlastně znamená slovo svoboda. Do pestrých vláken amerických příběhů se vlétá na první pohled nesourodá šedá nit jedné historie ze vzdálené „Bohémije“. Právě ta ale vyprávění propojí v pevné klubko s počátkem i koncem.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

**„Anisa je až rafinovaně
vykonstruovaná –
vynikající rovnováha
mezi lehkou satirou
a vřelým soucitem.“**

*Marcí Shoreová,
Yaleova univerzita*

EMIL HAKL

Narodil se jako Jan Beneš v březnu roku 1958 v Praze. Vystudoval Konzervatoř Jaroslava Ježka, obor tvorba textu. Pracoval jako aranžér, knihovník, strojník, zvukař, reklamní textař, literární redaktor, novinář a časopisecký editor. V roce 1988 zakládá spolu s několika dalšími volné literární sdružení Moderní analfabet. Těžšíštěm aktivity sdružení byla pravidelná autorská vystoupení v různých pražských i mimopražských klubech. Na ně pak navázala podobná činnost v Literárním klubu 8. Spolupracoval také s literárním Pant klubem.

Prózu začal psát v roce 1998. Publikoval v řadě sborníků a knižních výborů (Německo, Rakousko, Polsko,

Slovensko, Francie, Velká Británie). Novely *O rodičích a dětech* (2003) a *Skutečná událost* (2013) vyhrály v kategorii nejlepší próza cenu Magnesia Litera. Za knihu *Pravidla směšného chování* (2010) získal Emil Hakl cenu Josefa Škvoreckého.

Více o autorovi nově na www.emilhakl.cz.

Konec světa Nové vydání

Před takřka patnácti lety jsem psal text na záložku prozaické prvotiny kamaráda Emila Hakla. Byl to lehký úkol – kniha povídek *Konec světa* byla ryzím uměleckým výkonem vyzrálého tvůrce. Lidská zkušenost z vážné grotesky našeho světa byla zapsána úsporným, průzračně přesným jazykem, řečí naší generace. Autor dvou básnických sbírek, do té doby známý pouze uvnitř pražského okruhu literátů, osvědčil jasný, vyprofilovaný názor na podobu české literatury na rozhraní tisíciletí. Je zde odkaz Ladislava Klímy ukazující nesamozřejmost existence, živá hudba slov Bohumila Hrabala a především brilantní, nepochopitelně jasná a zdánlivě jednoduchá výpověď několika zachovalých povídek Jana Zábrany. A někde v pozadí, za tím vším realistickým vyprávěním, cudně klopí svá převíslá víčka Gogolův legendární Vj.

Nyní znovu píšu text na nové vydání Haklovy prozaické prvotiny. A je to o poznání těžší úkol, protože mezi prvním a tímto vydáním zde vyrostla nepřehlédnutelná autorská osobnost. A tak bych to uzavřel takto: Je lépe vzít knihu a číst, než zbytečně mluvit...

Václav Kahuda

Již vyšlo:

*Konec světa, Intimní schránka
Sabriny Black, O rodičích a dětech,
O létajících objektech,
Let čarodějnice, Pravidla směšného
chování, Intimní schránka Sabriny
Black (Final Cut), Skutečná událost,
Hovězí kostky*

JAN NOVÁK, JOHN BOK

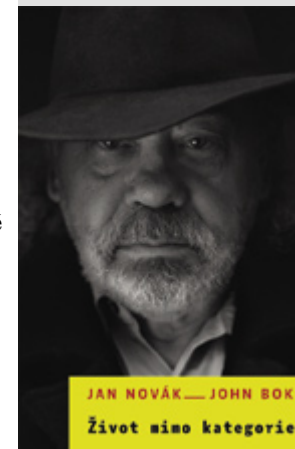
Jan Novák (* 1953) je přední český spisovatel, překladatel a dokumentarista. V roce 1969 emigroval s rodiči přes Rakousko do USA, žil v Chicagu, nyní je doma opět v Čechách. Jeho román *Zatím dobrý* (2004, Paseka, Argo 2011) byl v rámci ceny Magnesia Litera vyhlášen Knihou roku 2005.

John Bok (* 1945) se narodil do česko-britské rodiny (jeho otec byl válečným letcem, matka Angličanka). Podepsal Chartu 77, byl perzekuován policií, po roce 1989 pracoval v Úřadu pro ochranu ústavy a demokracie a ve FBIS. Je zakladatelem Spolku Šalamoun, který se angažuje v kontroverzních soudních kauzách, a několikrát byl nominován na funkci veřejného ochránce práv.

Život mimo kategorie

John Bok je napůl Angličan, který si ušil jeden vatovaný kabát na demonstrace, byl dvakrát odvezen na psychiatrii a třikrát se pokusil o sebevraždu. Má tři nemanželské syny, dvě dcery, prožil vášnivou lásku se ženou, která ho při křtu držela na rukou, a za totality byl neustále jednou nohou v kriminále. Během sametové revoluce dělal Václavu Havlovi neplaceného ochránce a po ní vydělal největší peníze na záchodcích nočního klubu Radost. V knižním rozhovoru se spisovatelem Janem Novákem vypráví bez zábran i servítků o svém životě „socialistického beatnika“, který proběhl mimo veškeré kategorie českého chování.

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Paseka.

MILOŠ URBAN

Jako spisovatel debutoval r. 1998 pod jménem Josef Urban románem *Poslední tečka za Rukopisy*. O rok později vydal už pod svým jménem román *Sedmikostelí*, přeložený později do třinácti jazyků. V roce 2001 následoval ekologický horor *Hastrman*, za nějž obdržel cenu Magnesie Litera za nejlepší prozaické dílo. V průběhu let pak napsal další řadu literárních děl, např. *Paměti poslance parlamentu*, *Stín katedrály*, *Pole a palisáda*, *Mrtvý holky* nebo *Lord Mord*. Filmová podoba románu *Santiniho jazyk* (2005) v režii Jiřího Stracha byla v roce 2011 uvedena Českou televizí.

Urbo Kune

Sci-fi román *Urbo Kune* je součástí unikátního stejnojmenného projektu, který v sobě zahrnuje architekturu, literaturu, film, výtvarné umění a hudbu. Tento román vychází ze zadání názvu a místa fiktivního hlavního města Evropy, vše ostatní berou zúčastnění tvůrci na sebe a jejich příběhy o Urbu Kune se mohou naprosto lišit.

Ten literární pojednává o příchodu nového knihovníka Mikuláše Jelena, který pro novou práci opouští svůj antikvariát v Praze. S Urbem se však nesžívá snadno a sílí v něm pocit, že město, budované s vidinou evropské slávy a pak nikdy neprobuzené a ke svému účelu nevyužité, si žije vlastním tajným životem, o kterém nemá česká společnost ani stát tušení. Mikuláš se tu setkává s podivnými lidmi, kteří v sobě přinášejí budoucnost. Někteří ho přicházejí obejmout, jiní mu chtějí ublížit. Roli, kterou v tajném plánu města sehrává, se musí učit přímo na jevišti. Může jen doufat, že ji celou bude znát dřív, než ho někdo stihne zabít.

Kniha je ilustrována nákresey a vizualizacemi města, jež vznikly v ateliéru Petr Hájek Architekti a na katedře architektury ČVUT.

Již vyšlo:

Poslední tečka za Rukopisy,
Sedmikostelí,
Hastrman,
Paměti poslance parlamentu,
Stín katedrály,
Santiniho jazyk,
Pole a palisáda,
Mrtvý holky,
Michaela,
Lord Mord,
Boletus arcanus,
Praga Piccola,
Přišla z moře

” Ukázka

Dal jsem se na sever, ale odbočil od vody na západ na značenou stezku, jež vedla na Zbraslav obloukem a stínem; začínalo být horko a já měl strach o hříby. Přicházel jsem k Urbu z jihozápadu, tedy shora, a měl jsem z vymýceného místa pěkný přehled o jeho tenké opalizující střeše podobné perleti nebo mořské pění, z níž na různých místech koukaly antény a komíny a jinde vystupovaly vyhlídkové plošiny a střechy ubikací. Na vyhlídkách i lávkách bylo více lidí než obvykle a člověk mohl mít dojem, že to tu docela žije.

Pak jsem si všiml dravého ptáka, který visel ve vzduchu kousek od jaderné elektrárničky nad nejjižnějším cípem Urba a vrhal stín na šikmý výparový komín. Bylo mi divné, že tam je, neboť ptáci se poblíž města už léta nezdržují. Bratr Pavel mi to vysvětlil právě existencí malých jaderných reaktorů, jež předávají do vzduchu chvění, které opeřence mate a uspává. Říkal také, že kdysi tu fungovaly speciální čtyři určené na úklid mrtvých ptáků z kamenitého dna některých slotů, hlavně tam, kde buď chyběla střecha, anebo byla propustnější než jinde. Ale pernatých mrtvolek pak začalo prudce ubývat a úklidové čtyři byly využity na něco jiného. Ptáci se naučili Urbo zdaleka míjet.

Tenhle dravec číhající na myš se třepotal nad betonem jako optická iluze. Od jeho křídela se matně odráželo slunce, které se právě ukázalo za okrajem šedého oblaku. Byl bych si počkal na střemhlavý útok na kořist, ale nevypadal, že se mívá pohnout, a tak jsem si to po pěšině namířil k nejbližšímu schodišti vedoucímu dolů k silnici a elektrické dráze.

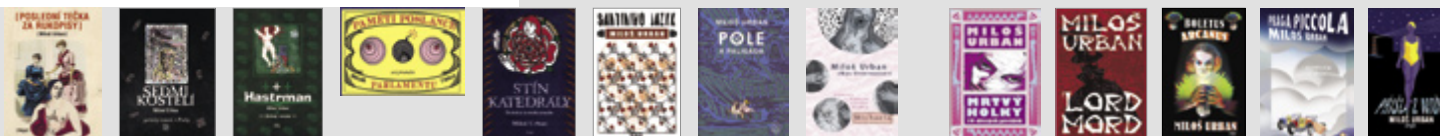
Ještě jednou jsem k němu zvedl zrak, jakoby na rozloučenou. Ale už jsem ho neviděl. Přesto na přihrblém výparovém komíně zůstával jeho stín.

Vrátil jsem se po pěšině o nějakých pět metrů výš a znova se ohlédl k elektrárně. Předmět tam opět byl. A opravdu shora vypadal jako pták, i když trochu široký a hrnatý. Ale to, co jsem považoval za peří, byly fotovoltaické články.

Dron na sluneční energii. Ten typ, co zespoda splývá s oblohou a shora se maskuje jako pták.

Drony jsou tu, tak jako v každém městě, přísně zakázané, zvláště tento „neviditelný“ typ, který smí na území republiky používat jen armáda. Je na to zákon a za porušení jsou přísné tresty. Po teroristických útocích spáchaných před patnácti lety jsou soudci nesmiřitelní. I proto drony téměř vymizely, nikdo si nechce zahrávat s žalobcem, který si uvědomuje jejich nebezpečnost.

Jako by mi četl myšlenky, pták-dron se teď pomalu rozletěl k řece a opustil vzdušný prostor města. Ztrácel se mi z dohledu proti zalesněnému kopci na druhém břehu Vltavy a já už ho skoro pustil ze zřetele, když tu se ve vzduchu propadl níž a hned se začal opět přibližovat. Nad městem se zvedl, dokonce nadskočil a pak zrychlil. Zvěšoval se, letěl ke mně nebo na mě. Snažil jsem se ho sledovat do poslední chvíle, abych uskočil na tu nebo onu stranu, pokud mi opravdu míní přetnout svým tělem krk. Ale opět jako by pochopil mou taktiku, vyskočil ještě výš a já už ho proti nebi neviděl, jenom jsem zaslechl bzučení elektromotorku. Padl jsem na zem a přikryl si rukama hlavu, nade mnou to zavířilo a zadrnčelo. Pokropily mě lístky a větévky hlohového keře. Dron byl pryč. Když jsem se odvažil zvednout hlavu a rozhlédnout se, spatřil jsem vysoko mezi mraky dopravní letadlo, jež se zdánlivě zastavilo, a přesto se rychlostí tisíc kilometrů v hodině řítilo na jihozápad.

TOMÁŠ BALDÝNSKÝ

Po celou dobu své „seriózní“ kariéry filmového kritika a později televizního producenta si odskakoval k humoristické tvorbě, která mu obvykle přinášela mnoho nových přátel a vřelých slov ocenění, ať už to byl comics *Zelený Raoul* („Tvůrci tohoto comicsu nepatří do lidské společnosti!“, Miloš Zeman), internetový týdeník *Baldachýn* („Vyzývám Tomáše Baldýnského na souboji“, Jiří Pomeje) či humoristický server *Kompost.cz*, jenž získal dva České zavináče

a uznání tehdejšího premiéra této země („*Za tímto humorem stojí milióny mrtvých!*“, Vladimír Špidla), někdy však i hořké zklamání – to když jeho muzikálová adaptace plicní operace Václava Havla *Jeden a půl plíce* po jediném provedení upadla v zapomnění. Za kameru se poprvé postavil v roce 2003 při tvorbě investigativního videoklipu *Můžeme si pomáhat* („*Geniální hříčka. Zábavná, originální, krásně dojemná, neuvěřitelně vtipná – více takových filmů a nadšených filmařů s úžasnými nápady!!!*“, Kateřina Grossmanová), který byl dle zasvěcených jedním z důvodů, proč se na obrazovku vrátili Jů a Hele, později napsal a produkoval seriál *Comeback* (2008), který dle jiných zasvěcených hodlá Nova opakovat bez ustání buď do chvíle, kdy přijde apokalypsa, anebo dokud její manažery během revoluce konečně někdo nepostaví ke zdi. Je obtížné dohledat, jak dlouho už každou středu otiskuje fejeton v Lidových novinách, podle jeho informací je to dvě stě dvanáct let, ale jak jeho čtenáři vědí, má sklony k přehánění, takže řekneme, že už je to dost dlouho na to, aby se stal klasikem. Na fotografii je zachycen nedaleko severního pólu o letošních Velikonocích.

Definitivní poslední slovo

Fejetony Tomáše Baldýnského vycházejí ve středečních Lidových novinách dlouhá léta. Po celou dobu v nich vtipný glosátor komentuje nejen dění na svojí domovské filmové scéně, ale také politické kotrmelce a ostatně společenské taškařice všeho druhu. Baldýnský vnímá svět poněkud netradičněji než ostatní novináři, přes výhružky od osob, jichž se svými texty dotkl, totiž i nadále odmítá rezignovat na smysl pro humor, který je jeho hlavní a ničivou zbraní. Kniha obsahuje sto pečlivě vybraných textů, které nejen že neztratily aktuálnost, ale v některých případech je doceníme dnes více než v době jejich vzniku.

„Tomáš Baldýnský je Jeremy Clarkson české žurnalistiky.“

Miloš Urban

PATRIK ZANDL

Patrick Zandl (* 1974) se narodil v kapitalistickém Mnichově, dětství prožil v socialistických Pardubicích, než utekl do postkomunistické Prahy a zbytku světa. Sice studoval středověká náboženství, ale nakonec se stal renomovaným technologickým publicistou a propagátorem internetu a mobilních telefonů. Stál za zrodem prvních zpravodajských serverů Mobil a Tchnet i internetovou televizí Stream. Je autorem sci-fi novely *Flotila Země*, knihy o cestě firmy Apple k mobilnímu telefonu a raně středověkého historického eposu *Příběh strýčka Martina*. Dnes místo psaní většinou pomáhá lidem šetřit energie.

Husákův děda

Generace prarodičů dnešních dospělých byla zvláštní. Lidé, kteří postupně žili v několika státech a společenských zřízeních, aniž by vytáhli paty ze svého města. Bouřlivé zvraty dvacátého století se jim otiskly do životů a daly vzniknout příběhům, komickým i dramatickým, které jejich vnuci nadšeně hltali. A nové s nimi jako děti prožívali. Jak vypadalo dětství vedle jednoho takového dědy na rázovitém východočeském venkově? Vedle dědy přesvědčeného komunisty, který prošel nacistickým vězením a sabotoval invazi v roce 1968? Dětství kluka, kterého vlastně politika vůbec nezajímala, ale chtěl vědět, co se skrývá v té bedně s hahnkrajcem uložené v dílně pod ponkem...

Známý propagátor internetu a renomovaný technologický publicista Patrick Zandl vzpomíná na svého dědu – a potažmo celou generaci Husákových prarodičů – s humorem i nostalgii.

JAROSLAV MIHULE

Narozen 1930, od roku 1959 lektorem na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. O třicet let později prorektorem v prvním kolegiu demokratické obrody univerzity, později proděkanem její Pedagogické fakulty a prvním velvyslancem České republiky v Nizozemsku.

Hudební eseje a morality vznikaly během této životní cesty. Inspirovala je setkání se zajímavými osobnostmi – Rudolfem Firkušným, Rafaelem Kubelíkem, Josefem Sudkem, Petrem Helbichem, Vlastimilem Radou, Andrejem Bělocvětovem, Františkem Píchou, Petrem Ebenem, Paulem Sacherem, Janem Patočkou, Václavem

Holzknemtem, Zdenkou Podhajskou...

Spojeny jsou i s neméně zajímavými náměty k zamyšlení – o demokracii, svobodě, svědomí, naší hymně, našem charakteru, o velikosti a kráse umění Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka, Bohuslava Martinů...

O světě a co s ním...

Hudební eseje a morality

„Obecné vědomosti mají hlupáci,“ napsal kdysi William Blake. Spáchat krátký medailon na téma Martinů či Janáček dokáže každý, kdo má internet. Bydlet v hudbě dvacátého století znamená však něco docela jiného. Jaroslav Mihule napsal zakladatelské monografie o Bohuslavovi Martinů. S jistotou, znalostí a láskou však prochází dílem i dalších skladatelů a instrumentalistů. Osobní poznání těchto velikanů, analýza jejich jednotlivých kompozic, ale i Mihuleho eseje na obecnější témata představují vynikající opozici vůči výše uvedené citaci, neboť přinášejí vědomosti partikulární, detailní. A ty oceňoval nejen William Blake, jelikož jedině ty přinesou skutečné poznání.

” Ukázka

Hymna je tak trochu zvláštní věc. Vnucuje cosi o národním charakteru – vzpomeňme třeba na Francouze, Italy, Američany, Poláky. La Marseillaise, kterou napsal kapitán Leconte de Lisle za jedinou noc 20. dubna 1792, se ukázala být mocným symbolem svobody a do té míry nebezpečným ohlasem myšlenek Velké francouzské revoluce, že ji Napoleon jako císař pro jistotu zakázal. Teprve po roce 1830 se vrátila z vyhnanství, ale Napoleon III. už s ní opět skoncoval. Nebezpečná hudba! Plnit své vznešené poslání začala znovu až od roku 1879.

Aniž by bylo třeba to brát výslovně na vědomí, hymna možná také národní charakter usměrňuje. Od dětství nám ji nabízejí, abychom při ní prožívali pocity vznešena, hrdosti, dojetí, patosu, vlastenectví – a my to poslušně činíme. Při trošku hlubším pohledu na věc se zdají být tato zvláštní hudebně-poetická dílka vyvolená do vznešené role státních symbolů dvojího druhu: v jednom případě se v nich ozývá především láska k vlasti, v druhém láska ke svobodě.

V naší hymně bylo dosaženo obojí: vždy mne fascinovalo, jak podivuhodně a šťastně jsou k sobě skloubeny „Kde domov můj“ a „Nad Tatrou sa blýska“.

„Kde domov můj“ je ovšem po stránce poetické – možná pouze na můj vkus – trochu sentimentální básnický výron a hudebně se mi zdá být věc výše. A tady žasnu nad tím krátkým vybočením ze základní tóniny při slovech „a to je ta krásná země“: naši severní sousedé zpívají, že ještě „Polska nie zginęła“, dokud my žijeme, a o nás by se zas chtělo říci, že jsme nezhylni, dokud ještě

dokážeme na libovolném náměstí zvládnout toto vybočení intonačně čistě.

Protože „my Češi jsme muzikanti“, jak zpívali slavní rockeři z Kolína. Něco v melodice příbuzného tomuto místu naší hymny však ve světě skutečně jen tak nenajdete, i kdybyste si přezpívali třeba všechny hymny zemí OSN.

„Nad Tatrou sa blýska“ je záležitost jiná: k chvále slovenské vlasti přibývá vzdorná síla, hromy divo bijú a je tu i věčná perspektiva národního vzestupu: „Slováci ožijú“. Teprve před několika lety jsem se dozvěděl, že se tu do oficiální podoby textu vloudila drobná chyba – nemá prý být „zastavme sa, bratia“, nýbrž „zastavme ich, bratia, Slováci ožijú“. Takto dostane text trochu bojovnější vyznění, ale věc se podstatně nemění: apel na svobodu a na svobodný život je tu vyjádřen zřetelněji než ve vlastenecké chvále české krajiny v písni Kde domov můj.

A to je, co mne v tomto okamžiku poutá nejvíce: vždycky mne v posledním čase jaksi ponižovalo, když jsem zjistil, že se dá v našem státě na veřejnosti okázale zpívat pouze druhá část bývalé státní hymny. Moje pocity naivního čechoslovakismu – navíc vsazené do typického pragocentrismu – byly tím dosti zraňovány.

Pak jsem konečně pochopil, že se tu rodí státy dva a že city musí stranou. Jenže stejně: když si představím, že bych měl to štěstí narodit se jako syn slovenských rodičů, proč bych se byl měl po celý život neustále ujišťovat, že je ta země Česká – byť jakkoli krásná, ba zemský ráj prý to na poleh – domov můj?

(Moralita o hymnách a o svobodě)

EGON BONDY

Egon Bondy (1930–2007) je jedním z nejvýznamnějších českých básníků, prozaiků a myslitelů 20. století. Patří k „otcům zakladatelům“ českého undergroundu, jeho dílo má ovšem dodnes zásadní vliv na českou kulturu jako celek.

Básnické spisy II.

Egona Bondyho netřeba představovat: guru několika generací nonkonformní mládeže, světec českého undergroundu, svérázný filozof, pozoruhodný prozaik a především – vynikající básník. Projekt Bondyho sebraných básnických spisů si klade za cíl představit poprvé v úplnosti jeho básnickou tvorbu, včetně nově objevených či rekonstruovaných textových materiálů. Proponované tři svazky nepřinesou „pouze“ Bondyho vlastní texty, nýbrž i ediční aparát; naše edice se tak svými parametry v mnohém přibližuje kritickému vydání. Zárukou kvalitního edičního zpracování je Martin Machovec, přední český editor, literární historik, znalec Bondyho díla a kronikář českého undergroundu. Druhý svazek přináší texty z let 1962–1975.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

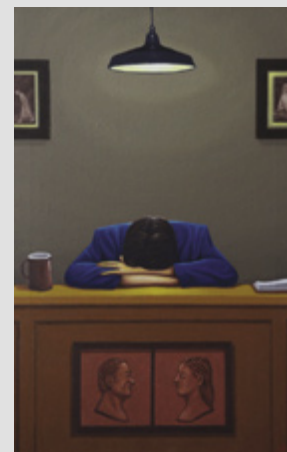

Již vyšlo:
Básnické spisy I.

EDWARD ST AUBYN

Edward St Aubyn (* 1960) patří k nejpozoruhodnějším a nejobdivovanějším britským prozaikům současnosti. Vtipný a brilantní stylista se proslavil hlavně sérií pěti románů o rodině Melroseových, v níž zpracoval traumatické zážitky ze svého dětství, včetně sexuálního zneužívání násilnickým a despotickým otcem, léta silné drogové závislosti, kdy se několikrát v důsledku předávkování ocitl na prahu smrti, a v neposlední řadě i bouřlivý osobní život. St Aubynovy romány jsou nejenom autobiografickou sondou, ale především navazují na dlouhou tradici společenského románu, jehož klasickou představitelkou je Jane Austenová a ve dvacátém století zejména Evelyn Waugh a Anthony Powell.

Marně hledám slov

Přeložil Ladislav Nagy

Marně hledám slov (Lost for Words, 2014) je první St Aubynův román, jenž se nezaměřuje na rodinu Melroseových, nicméně podobně jako u předchozích knih je i zde zjevná autobiografická inspirace. Autor totiž nepochybně využil svých zkušeností s nominací na Bookerovu cenu za román *Matčino mléko* z roku 2006 a napsal lehkou, vtipnou frašku, v níž si utahuje z celého nakladatelského průmyslu: nakladatelů, kteří hledí jen na zisk, porotců, kteří účastí na ceně sledují vlastní cíle a knihy ani nečtou, ambiciózních autorů, pro něž je získání ceny věcí přežití, slávy či zapomenutí, a v neposlední řadě i médií, které nezajímá nic jiného než humbuk, který kolem ceny pomáhají vytvořit.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

” Humoristický román
o udílení jedné literární
ceny od jednoho
z nejuznávanějších
současných britských
spisovatelů.

DONA TARTTOVÁ

Dona Tarttová (* 1963) patří k nejuznávanějším americkým autorům současnosti, přestože napsala zatím jen tři romány, *Tajná historie* (The Secret History, 1992), *Přítelíček* (The Little Friend, 2002) a *Stehlík* (The Goldfinch, 2013). Její psaní charakterizuje vypravěčská poctivost, myšlenková hloubka a neuspěchaná prokomponovanost – ne náhodou vznikl každý z jejích románů dlouhá léta. Za své dílo obdržela Dona Tarttová řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny, Pulitzer Prize. Její knihy byly přeloženy do jednatřiceti světových jazyků.

Stehlík

Přeložil David Petrů

O životním příběhu Theodora Deckera lze s trochou nadsázky říci, že je především příběhem osudových ztrát a nálezů – teroristický útok v newyorském Metropolitním muzeu umění jej v raném mládí připraví o milovanou matku, ale zároveň ho nečekanou shodou okolností učiní vlastníkem slavného díla holandského mistra Fabritia, obrazu nevyčíslitelné hodnoty zvaného *Stehlík*. Důsledky obou těchto událostí, společně s vlivem několika velmi rozdílných přátel – od Andyho, intelektuálního syna zámožné newyorské rodiny, přes dobromyslného postaršího starožitníka Hobieho až po živelného ukrajinského imigranta Borise –, odkloní Theův život směrem, o jakém se mu do té doby ani nesnilo, a neoddelitelně jej sváží nejen se světem umění, ale i se světem zločinu.

„ Ukázka

„Tohle byl asi první obraz, do kterého jsem se vážně zamilovala,“ vykládala máma. „Nebudeš tomu věřit, ale byl v jedné knížce, kterou jsem jako malá pořád tahala z knihovny. Sedávala jsem vedle postele a celé hodiny na něj zírala, naprosto fascinovaná – takový roztomilý drobeček! Vážně je k neuvěření, kolik se toho člověk může o obrazu dozvědět jen díky tomu, že stráví spoustu času s reprodukcí, dokonce ani nemusí být kdovíjak kvalitní. Já jsem se nejdřív zamilovala do toho ptáčka, skoro jako kdyby byl živý, a postupně jsem začala milovat i to, jak je namalovaný.“ Zasmála se. „Ve stejné knížce byla i *Hodina anatomie*, ale z té mi běhal mráz po zádech. Kdykoli jsem knížku omylem otevřela na té stránce, hned jsem ji s hrůzou zabouchla.“

Dívka se staříkem mezitím došli skoro k nám. Rozpačitě jsem se předklonil a zahleděl se na obraz. Byl snad nejmenší z celé výstavy a zároveň nejprostší: žlutý stehlík na neokázalém bledém pozadí, řetízem připoutaný za drobnou nožku k bidýlku.

„Byl to Rembrandtův žák, Vermeerův učitel,“ vykládala máma. „A tenhle malíčkový obrázek je tím chybějícím článkem mezi oběma – to čiré, jasné denní světlo, hned vidíš, kde se Vermeer inspiroval. Jako malá jsem samozřejmě o těchhle věcech, o nějakém historickém významu, vůbec nic nevěděla a ani mě to nezajímalo. Ale nedá se mu upřít.“

Poodstoupil jsem, abych si malbu lépe prohlédl. Byla přímočará a věcná, bez zby-

tečného sentimentu; a to, jak se ten ptáček úhledně choulil téměř do kuličky – jeho ostražitost, jeho čilý, pozorný výraz –, mi připomnělo máminy fotky z dětství: stehlík s tmavou čepičkou a nehybným pohledem.

„Byla to jedna ze slavných tragédií holandských dějin,“ pokračovala máma. „Zničilo to velkou část města.“

„Co?“

„Výbuch v Delftu. Fabritius při něm zemřel. Ty jsi neslyšel, jak o tom ta učitelka před chvílí vyprávěla těm dětem?“

Slyšel. Bylo to u trojice ponurých krajin od malíře jménem Egbert van der Poel, různé pohledy na tutéž doutnající poustinu: ruiny vyhořelých domů, větrný mlýn s potrhávanými plachtami, vrány kroužící na zakouřeném nebi. Seriózně vyhlížející dáma hlasitě vysvětlovala skupině žáků z druhého stupně, že v Delftu v sedmáctém století vybuchlo skladiště střelného prachu a že dotyčnému malíři město v troskách tak uhranulo, že ho maloval pořád dokola jako posedlý.

„Egbert byl Fabritiův soused, po tom výbuchu trochu přišel o rozum, nebo mně to tak aspoň připadá, ale Fabritius zemřel a jeho ateliér byl zničený. A s ním i skoro všechny jeho obrazy, kromě tohohle.“ Zdálo se, že čeká, jestli k tomu něco podotknu, a když jsem mlčel, pokračovala: „Byl jedním z největších malířů svojí doby, ve zlaté éře malířství. Byl opravdu hodně, hodně slavný. O to větší je škoda, že se z celého jeho díla dochovalo jen asi pět nebo šest obrazů. Zbytek je ztracený – všechno, co kdy namaloval.“

ALLEN GINSBERG

(1926–1997) patří k nejvýznamnějším autorům dvacátého století. Jeho sláva se často odvozuje od společenskopolitického působení (patřil k význačným postavám tzv. „Beat Generation“ i celosvětového levicového hnutí, zároveň se celoživotně angažoval v boji za svobodu slova či za práva různých menšin, včetně těch sexuálních); v historii však zůstane zapsán především jako mimořádný a inovativní básník.

Kvílení

Přeložil Jan Zábrana

Básnická sbírka *Kvílení a jiné básně* (Howl and Other Poems), již Allen Ginsberg vydal v roce 1956 u svého přítele Lawrence Ferlinghettiho v nakladatelství City Lights Books, má pro angloamerickou poezii podobně zásadní význam jako *Pustá země* (The Waste Land) T. S. Eliota, vydaná v roce 1922. Obě knihy razantně oznamují nástup nové básnické senzibility s vpravdě univerzálními ambicemi, obě záhy po vydání vzbudily nadšení i odpor (v případě Ginsbergovy knihy korunovaný soudním procesem pro obscénnost) a obě dodnes ovlivňují další a další básníky. Zároveň jde ovšem o texty v mnoha ohledech protikladné, dokonce natolik, že je lze vnímat jako dva pomyslné póly moderní anglicky psané poezie (v devatenáctém století by podobnou polaritu mohlo nabídnout psaní Emily Dickinsonové a Walta Whitmana); zjednodušeně řečeno, dnešní američtí básníci se pohybují v prostoru mezi Eliotem a Ginsbergem.

Naše nové vydání klasického překladu Jana Zábrany si mimo jiné klade za cíl nechat *Kvílení* poprvé v češtině zaznít v původním uspořádání (titulní báseň i další čísla knihy totiž dosud česky vycházely pouze ve výběrech, tedy v kontextu vytvořeném interpretačním úsilím editorů, nikoli autora samotného). Zábranův překlad má význam vpravdě zakladatelský a jeho vliv na soudobou českou poezii je srovnatelný s vlivem Ginsbergova originálu na poezii angloamerickou.

V edici AAB
již vyšlo:
T. S. Eliot –
Čtyři kvartety

HA ILČI

Ha Ilči (*1955), korejský prozaik, básník, vysokoškolský pedagog. Vlastním jménem Im Čongdžu. Absolvent oboru tvůrčího psaní a korejské literatury na Chungang University. Ve Francii studoval francouzskou literaturu. Debutoval v roce 1990 románem *Cesta na dostihové závodiště*, po němž následovalo ještě několik dalších románů volné „dostihové“ série, jako např. *Dostihové závodiště na křižovatce*, *Olše na dostihovém závodišti*, *Co se stalo na závodišti* a další. Nepatří k autorům hlavního proudu, to ovšem nijak nesnižuje jeho význam. V kontextu korejské i mezinárodní románové tvorby lze pozitivně hodnotit především jeho experimentální přístup. Kromě toho je autorem několika básnických sbírek, teoretických studií a knižně vydaných filosofických esejí.

Republika Užupis

Přeložil Tomáš Horák

Román o hledání ztracené vlasti a marné snaze vrátit se do krajiny mládí. Hlavní hrdina přijíždí z dalekého exilu pohřbít otcovy ostatky do rodné země, která údajně získala znovu samostatnost. Jeho poslání ovšem od samého počátku naráží na bariéru nevědomosti, nezájmu a posměchu okolí, které je součástí jakési neuchopitelné a nesrozumitelné reality. Čím usilovněji se hrdina snaží rozplést klubko záhadné existence republiky Užupis, tím více různých konců drží v ruce. Jeho počáteční odhodlání se postupně rozměšňuje v řadě zdánlivě nesouvisejících příhod, během nichž se střípky zaprášených vzpomínek skládají do mozaiky idealizované minulosti, která je ale nemilosrdně konfrontována s frustrující realitou. Užupis – místo za řekou – symbolizuje druhý břeh, místo spočinutí a vysněnou idylu, jejíž hledání je předem odsouzeno k nezdaru. Svět je v pohybu a člověk se nemá kam vrátit, zejména pokud se podvědomě utíká do dob dávno minulých. Bloudění v prostoru i čase, doprovázené záblesky dějů, které nakonec dospěje do dramatického finále, v němž se v nepochopitelné časové smyčce naplní budoucnost, která se už vlastně možná dávno stala.

SIN KJONGSUK

Sin Kjong Suk (* 1963) je jednou z čelných představitelů soudobé korejské literatury. Vyrůstala ve venkovském prostředí v provincii Čolla na jihozápadě Korejského poloostrova. Z rodného domu se brzy přestěhovala do Soulu, kde vystudovala Soulský umělecký institut. Za svou prvotinu *Zimní pohádka* (Kjoul uhwa), kterou vydala hned po dokončení školy ve svých dvaadvaceti letech, získala v roce 1985 literární cenu Munye Joongang pro začínající autory. Nečekaný úspěch zaznamenal autorčin román z roku 2009 *Modlitba za matku* (Ommarul putchakhe), jehož práva k publikaci byla prodána již do více než 30 zemí (vyšel také v roce 2013 v českém překladu z anglické verze v Knižním klubu). Román se zařadil mezi největší celosvětové bestselery a vynesl autorce jako první korejské spisovatelce (a zároveň první ženě) cenu Man Asian Literary Prize. *Někde zvoní telefon* (2010) je autorčíným sedmým a zatím posledním románem.

Někde zvoní telefon

Přeložila Petra Hovorková

Někde zvoní telefon (2010) sleduje osudy čtyř mladých hrdinů v pohnuté době politických nepokojů v Korejské republice 80. let 20. století. Hlavní postavu románu, vzdělanou a literárně činnou Čong Jun, vrhne zpět do víru vzpomínek na její vysokoškolská léta v Soulu nenadálý telefonát od někdejšího přítele. Prostřednictvím návratu do svého mládí znovu prožívá euforickou lásku i bolestné ztráty, které jsou neoddělitelně propletené s tragickými událostmi na pozadí tehdejšího militantního režimu, který neváhal obrátit ozbrojenou moc proti studentským hnutím. Kniha prozkoumává otázky, zda lze najít v životě s milovaným člověkem útočiště před nejistotou a samotou a nakolik se naše osobní směřování formuje v době našeho dospívání.

I SUNGU

I Sungu (* 1959, Čanghung, provincie Jižní Čolla) dnes patří mezi uznávané jihokorejské prozaiky, někteří světoví spisovatelé o něm dokonce mluví v souvislosti s možnou Nobelovou cenou za literaturu. Vystudoval teologii a učí kreativní psaní na univerzitě Čoson. Je považován za jednoho z nejnadanějších autorů generace 90. let, jeho specialitou jsou filosoficko-náboženská témata. Oceňován je doma i v asijském kontextu, z jeho děl je nejprekládanější právě román *Ta druhá strana života* (korejsky 1993), který se dočkal vydání v němčině, angličtině a francouzštině.

Ta druhá strana života

Přeložila Miriam Löwensteinová

Existenciální próza, jejímž leitmotivem je neschopnost člověka bez bezpečného zázemí v dětství vstoupit do přirozených vztahů se světem. Tato nedostatečnost se v průběhu textu nenápadně převrací v pocit vyvolenosti vyvrženého a v pohrdání „tou druhou stranou života“. Postavu sledujeme do chvíle, kdy absolutně rezignuje na socializaci. Vyjít z izolace je pro ni totiž nebezpečné a žádá si standardy, ať už v běžném provozu, nebo ve vztahu, který si vykládá jako absolutní s majetnickými nároky. Text ukazuje, jak se původně nevědomý obranný mechanismus kohosi „jiného“ nakonec stane jedinou možností přežití, a poměrně zřetelně odhaluje proces odcizování v Koreji doby překotné modernizace. Ne náhodou je zasazený do 70. let 20. století, do období vojenského režimu prezidenta Pak Čonghuiho, nesvobody a společenských ořesů.

KERSTIN EKMANOVÁ

Kerstin Ekmanová se narodila roku 1933 a patří k předním romanopiscům výrazné generace, která dodnes švédské literatuře dominuje, odvážně se pouští do experimentů, ale nebojí se sáhnout ani k realistickému zpracování klasicky vystavěného příběhu.

Od roku 1978 je členkou Švédské akademie a patří tedy mezi tzv. „osmnáct nesmrtelných“, kteří mají dbát o vývoj jazyka a slovesnosti a mimo jiné udělují Nobelovu cenu za literaturu. Kerstin Ekmanová při svém bojovném a nesmlouvavém životním postoji v etických otázkách porušila roku 1989 tuto tradici „nesmrtelnosti“ a přestala se na protest proti lhostejné švédské reakci na iránský ortel nad Salmanem Rushdiem zasedání akademie účastnit – vystoupit z ní totiž podle stanov nelze.

Umráček

Přeložila Jana Holá

Parta lovců se v říjnu každoročně v neměnné sestavě vydává na lov na losy. V předvečer mají společnou poradou spojenou s tradiční velkolepou večeří u jednoho z nich. Posilnění alkoholem udělají osudovou chybu, zaviní nehodu a snaží se zakrýt stopy. Ale ten, který dorazí poslední, je odhalí. Chce se tentokrát lovu také zúčastnit, a to zdaleka není všechno. Společné tajemství lovců zdánlivě ještě více semkne. Ale opravdu platí, že jeden za všechny a všichni za jednoho? Každý z nich je jiný a vyrovnává se s hrozbou a výčitkami po svém. Postupně všichni vrší jednu lež na druhou a zaplétají se do kruhu vydírání a podezírání, ze kterého není úniku. Staré krivdy a zášti vyplouvají

na povrch. Lov začíná a postupně se mění v boj o moc. Kdo je tu vlastně lovcem a kdo kořistí? Napětí, strach a vzájemná nedůvěra rostou a pro staré přátele už nic nemůže být jako dřív. I drsná podzimní příroda jako by to tušila a najednou působí spíše hroživě a nepřátelsky. Lesem zní neúprosně umíráček. Kdo bude jeho další obětí?

Román Kerstin Ekmanové, který se odehrává na severu Švédska v 60. letech, v době bez mobilních telefonů a počítačů, není detektivka v pravém slova smyslu, ale spíše psychologický thriller o přátelství a zradě, o vině a trestu, který musí neodvratně přijít. Ukazuje, jak může jedna jediná nešťastná náhoda navždy změnit život, a z obyčejných mužů se stávají zločinci.

” Ukázka

Výstřel vyšel automaticky, ale o pár vteřin později, než měl, a los už mezitím zmizel. Světlé nohy se při běhu zableskly a Måns zaslechl praskání z mladého lesa, jak se lámaly větvičky, když si to těžké tělo proráželo cestu mezi stromy. Za pár vteřin se zase rozhostilo ticho a Månsovi ujelo zaklení.

„Hohó!“ ozval se najednou zvučný hlas znějící nepatříčně jako kukačka v říjnovém lese. Måns zaklel ještě jednou a neodpověděl. Hlas se ozval z pěšiny nad ním a Måns pochopil, že los utekl před dusáním kroků tam nahoře. Ten dusající chlap teď přihloup-le halekal na toho, co vystřelil naslepo. Říkal si, co to může být za nebetyčného pitomce, když se promenuje po lese v době lovu na losy před sedmou ráno tak klidně, jako by se procházel po ulici ve městě. Måns se třásl chladem a obě nohy měl ztuhlé, když klopytal nahoru k pěšině. Pak to vzal oklikou, aby si vzal holinky.

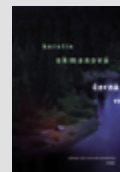
Celou dobu někde hluboko v podvědomí věděl, kdo to tam nahoře stojí, kdo mu zkrátka a dobře musel zkrřížit cestu. Lovci se měli sejít v sedm na cestě před chalupou Gökkäl-lan. Pro dva z nich byla pěšina podél mo-čálu nad jezerem Spjuten zkratkou. Ale jen jednoho z nich mohlo napadnout zahalekat hned po výstřelu v loveckém rajonu.

Když se Måns vyšplhal na pěšinu a spatřil ho asi sto metrů před sebou naproti skále, zastavil se. Ani si nevšiml, že ztratil holinky, které si nesl v ruce. Z přestálého

napětí tam dole v močálu a šoku ze zklamání po výstřelu, který vyšel naprázdno, cítil chlad a bolest hlavy ještě intenzivněji. Myšlenky se mu už zase vymkly kontrole. Věděl jen, že ještě před chvílí bylo všechno, jak má být. Byl napjatý a soustře-děný na jediné: aby skolil toho největšího losa v životě za ranního rozbřesku prvního dne lovu.

Teď ho znovu přepadla úzkost, kterou v sobě nosil dva dny a dvě noci. Přihnala se po dvou v podobě téhle sporé postavy, která se k němu blížila po pěšině. Muž ve žluté semišové bundě, která mezi stromy podivně svítila. Zelené, šikmo střižené kalhoty mu obepínaly krátká obtloustlá stehna, nohavice se kroutily, jako by patřily jinému lovcovi, a ke všemu si nesl v pouzdru přes rameno dvouhlavňovou kulovnici typu over/under 30-06 s vyhazovačem prázdných nábojnic a veškerými myslitelnými finesami, pěkně drahou a elegantní. Hlaveň poskakovala do taktu ležérního kroku, kterým se celou dobu blížil k Månsovi.

Måns nevěděl, co dělá, když zvedl pušku. Neměl ani tušení, že ji nabil a zamířil stejně pečlivě a se zatajeným dechem jako před chvílí na losa. Ruce samy prováděly navyklé pohyby metodicky a automaticky. Všechno, čeho se děsil, co nenáviděl a na co si přál zapomenout, se k němu teď klidně blížilo po pěšině. Muška mířila bez zachvění na levou náprsní kapsu na semišové bundě. Muž vykřikl, ale Måns ho neslyšel. Do hlavy se mu vehnala krev a v uších mu dunělo.

Již vyšlo:
Černá voda

TANA FRENCHOVÁ

Tana Frenchová (* 1973) vyrůstala v Irsku, Itálii, USA a Malawí a od roku 1990 žije v Dublinu. Vyučovala herectví na dublinské Trinity College a pracuje v divadle, filmu a dabingu. Za román *V lesích* (Argo, 2010) získala v roce 2008 cenu Edgara Allana Poea (An Edgar Award) za nejlepší první román. V roce 2008 vyšla další úspěšná a vysoce hodnocená *Podoba* (Argo, 2011).

Její knihu *Na věrnosti* v roce 2010 zařadil deník *The New York Times* mezi deset nejúspěšnějších titulů roku a Tana Frenchová v ní opět dokládá své mistrovství psychologické detektivky.

” Ukázka

Příjezdová cesta opisovala polokruh z bílých oblázků kolem mírného kopečku se zastřiženým zeleným trávníkem. Na vrcholku kopečku stála škola.

Dříve čísi rodové sídlo, zámek, kde čeledínové drželi za uzdu přešlapující koně zapřažené do kočárů; kde zavěšené do sebe pluly po trávníku dámy s uzoučkým pasem. Budova stará dvě stě let, či více? Dlouhá, z hebkého šedého kamene, tři vysoká okna a přes tucet oken širokých. Klenbu nad vchodem podpíraly štíhlé sloupy zdobené nahoře květinovým motivem; u střechy byla balustráda se sloupky ladně tvarovanými jako vázy. Dokonalé to bylo; dokonalé, všechno vyvážené tak akorát, každá píd'. A nad tím vším se rozplývalo slunce, pomalu jako máslo na topince.

Nejspíš jsem to tam měl správně nenávidět. Já, jenž chodil do obyčejné státní školy, která sídlila ve zchátralém paneláku, kde jsme každou zimu sedávali v kabátech, když topení vypovědělo službu, kde zdi byly polepené zeměpisnými mapami, které zakrývaly plesnivinu, kde jsme se navzájem naváděli, kdo na záchodě zvedne za ocas mrtvou krysu. Možná jsem měl správně při pohledu na tuhle školu zatoužit vykřálet se před vchodem.

Jenže byla krásná. A já krásné věci miluju; vždy jsem je miloval. Nikdy jsem nepochopil, proč bych měl nenávidět něco, po čem jsem vždy toužil. Miluj to o to víc. Prošlapávej si k tomu cestu. Natahuj se po tom. Dokud na to nedosáhneš.

„Jen se na to koukni,“ zasyčela Conwayová. Opřela se v sedadle, oči zúžené. „Tohle je jedinej okamžik, kdy lituju, že jsem policajt. Když vidím takovou sračku a nemůžu ji polít benzínem a poslat do hajzlu.“

Sledovala mě, jak zareaguju. Zkouška. Mohl jsem ji zvládnout snadno. Stačilo utrousit trochu jedu o rozmazlených zazobaných spracích a o tom, že já vyrůstal v komunálním činžáku. Většinou bych to udělal. Proč ne? Toužil jsem po oddělení vražd už dlouho. Prošlapávej si k tomu cestu. Dokud na to nedosáhneš.

Conwayová nepatřila k těm, s nimiž bych toužil držet basu.

„Je krásná,“ řekl jsem.

Trhla hlavou dozadu, ústa se jí v koutcích stáhla, což mohl být úsměv, pokud to ovšem nebylo něco jiného. Zklamání?

„Tebe tady budou zbožňovat,“ konstatovala. „Tak pojď; najdeme ti tu nějaký anglofilní zadek, kterej bys mohl olízt.“ Šlápla na to a vystřelili jsme po příjezdové cestě, až od kol odletovaly oblázky.

TANA FRENCHOVÁ

Místo pro tajnosti

Přeložil Petr Pálenský

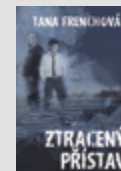
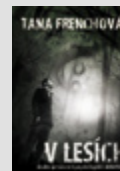
V areálu soukromé dívčí střední školy v Dublinu bylo nalezeno tělo chlapce. Vraha se vypátrat nepodařilo. O rok později se na nástěnce ve škole objevuje fotka oběti s anonymním vzkazem: Víím, kdo ho zabil. Dostává se do rukou mladého detektiva Stephena Morana, který ji chápe jako příležitost vydobýt si místo na vysněném oddělení vražd. Spolu s kontroverzní policistkou Conwayovou znovu otevírají případ a při vyšetřování odkrývají nitky příběhu, který před rokem zůstal utajen. V kulisách staré internátní školy v Dublinu vedené řádovými sestrami číhá na každém kroku temno a je zjevné, že několik studentek nemá z různých důvodů zájem říkat pravdu. Svět dospívajících dívek se ukazuje být tajemnějším a nebezpečnějším, než si oba detektivové uměli představit. *Místo pro tajnosti* je napínavý a vzrušující příběh o přátelství a věrnosti, krutosti dívčího kolektivu a touze vzepřít se uniformitě.

” „Je to děsivé, skvělé, úžasné. Brilantní próza.“

Stephen King

„Obdivuhodně něžný i krutý thriller o věrnosti, přátelství dospívajících dívek a prvních láskách. Poutavý a geniální.“

Kate Mosseová

Již vyšlo:

V lesích,
Podoba,
Na věrnosti,
Ztracený přístav

ALEX GRECIAN

Alex Grecian (*1969) je americký autor povídek, románů, komiksů a grafických románů. Původně pracoval v reklamě, ale ani takoví klienti jako třeba Harley-Davidson ho u této profese nedokázali udržet – převážila jeho láska k literatuře.

Je spoluautorem slavné komiksové série *Proof*, oceňované jak čtenáři, tak kritikou. Jedna z dějových linií tohoto komiksu se odehrává v 19. století, a právě ta Alexe Greciana inspirovala k napsání *Scotland Yardu* (The Yard, 2012), prvního románu z cyklu viktoriánských detektivek. Mladý detektiv Walter Day, nováček v teprve nedávno založené jednotce pro vyšetřování vražd, si rychle získal srdce čtenářů, a tak brzy následovaly další romány sledující boj kriminalistů s podsvětím v kulisách Londýna (případně jiných oblastí Anglie), kde modernita bojuje s bídou a zaostalostí, *Černý kraj* (The Black Country, 2013; česky připravujeme na r. 2016), *The Devil's Workshop* (*Ďáblova dílna*, 2014) a *The Harvest Man* (vyjde v květnu 2015). Alex Grecian žije v Kansasu a pilně sprřádá nitky dalších případů.

Scotland Yard

Přeložila Jitka Fialová

Londýn 1889. Hrůzovláda Jacka Rozparovače zrovna skončila, ale další éra nepochopitelného násilí právě začíná. Nově založený tým vyšetřovatelů vražd musí čelit útoku do vlastních řad – v kufru na nádraží se najde zohavené tělo inspektora Littlea a nastává závod s časem. Londýn je městem na pomezí nové éry – v salonech měšťanských domů se vedou intelektuální debaty a technický pokrok kráčí nezadržitelně kupředu, ale chudina stále žije ve stokách připomínajících středověk. Inspektor Day, který do Londýna přibyl teprve nedávno z venkova, pochybuje, že tohle město někdy pochopí, pochybuje, že je dost dobrý pro svou milovanou novomanželku, a ze všeho

nejvíce pochybuje o tom, že je dost chytrý na to, aby vraždu, která nezůstane osamocena, vyřešil. S pomocí dr. Kingsleyho, prvního forenzního patologa, a Henryho, pouličního blázna, však jeho šance na úspěch překvapivě stoupají. Viktoriánský Londýn se svými brlohy a zatracenci bojujícími o přežití pod tenkou slupkou modernity vás vtáhne do temného labyrintu a už vás nepustí.

” Ukázka

LONDÝN, ROK 1889

Detektiv Scotland Yardu inspektor Christian Little zmizel, aniž si toho někdo všiml, a na-lezen byl dřív, než ho začali hledat.

Černý lodní kufr se na železniční stanici Euston Square objevil někdy během noci, a třebaže poledne následujícího dne už mi-nulo, stále tam ležel bez povšimnutí. Až po odjezdu pravidelného vlaku v jednu hodinu vzbudil pozornost jednoho z nosičů; když těžké zavazadlo neuzvedl, otevřel je.

Okamžitě poslal pro policii.

Jako první se na místo činu dostavil detektiv inspektor Walter Day a dirigoval všechny policisty, kteří tam v hojném počtu dorazili po něm. Do Londýna se přistě-hoval teprve před týdnem. Na svém prvním místě činu byl zjevně nervózní, ale policisté v modrých uniformách se v práci vyznali a mnoho pokynů nepotřebovali. Kolem-jdoucí, kteří se cestou do zaměstnání nebo z něj kolem kufru nahrnuli, přinutili ustoupit a pustili se do důkladného prohledávání stanice pro případ, že by se tam nacházely nějaké zbraně či další stopy.

Za hodinu přispěchal na stanici dr. Ber-nard Kingsley a zamířil k hloučku lidí na vyvýšeném místě u pokladny. Kufr tam ně-kdo v noci odložil k zábradlí nad nástupiš-těm. Kingsley proklouzl kolem inspektora Daye a klekl si na podlahu.

Otevřel brašnu, sáhl pro krejčovský metr, protáhl ho mezi prsty a hbitě jej přiložil ke kufru na výšku i šířku. Velikost standardní,

šedesát krát devadesát krát devadesát centi-metrů, lesklý, černý, s kovovými nýty podél švů. Kingsley zaklopil víko a prstem přejel po povrchu. Čistě; žádný prach.

Pak kufr drobnými krůčky obešel se zvětšovací sklem v ruce a zkoumal míru opotřebení jeho rohů. Olízl si prst a párkrát přejel po švu na té straně, kde někdo čer-nou barvou zamaskoval prasklinu. Nemohl nevnímat, že se mu Day naklání přes rame-no. Jiní policisté ho tolik nerušili, protože u vchodu do stanice právě nutili couvnout o pár kroků další zvědavce, kteří se hrnuli z ulice. Lidé z nižších společenských vrstev si žádnou podívanou nikdy nenechali ujít, naproti tomu ti zámožnější kráčeli svižně dál a všechen rozruch ignorovali.

Když Kingsley předběžnou obhlídku ukon-čil, kufr několikrát otevřel a zavřel, a při-tom naslouchal zvuku pantů, načež víko pomalu pokládal dozadu, až skončilo na podlaze. Potom se do kufru dlouho upřeně díval. Odporně sladký pach smrti přitom ne-bral na vědomí. Někdo tělo úspěšně složil a zkroucené natěsnil do příliš malého pro-storu, jako když do plného koše na prádlo vmáčknete další špinavý kus. Jedna bota chyběla a Kingsley předpokládal, že se ob-jeví někde na dně kufru, pod tělem. Mrtvý měl oblek z gabardénu, s lehce odřenými le-my a špinou zažranou do záhybů. Vrah oběti zlámal ruce i nohy a obtočil je kolem těla.

Kingsley vytáhl z brašny kleště, a až když s jejich pomocí paži odsunul, ukázal se per-lově šedý obličej. Oči i ústa byly sešité rež-nou nití; rovnoběžné stehy na rtech připo-mínaly pražce na železniční trati.

” Grecian má talent pro zachycení hrůzostrašných detailů a jeho příšerně realistický popis jedné z pitev doktora Kingsleyho překoná snad jen neuvěřitelně živé (a zvláště dojemné) líčení vraždy. Přeskakuje z chudobince přes bláznec do zapáchajících ulic a poskytuje nám dokonalé popisy šílenců i mrzáků, chorých i chudých duchem.

Marilyn Stasio, *The New York Times*

Připravujeme: *Černý kraj*

ELISABETH HAYNESOVÁ

Elisabeth Haynesová vystudovala angličtinu, němčinu a dějiny umění, ale dlouhá léta pracovala jako policejní analytička. Tato skutečnost posléze bohatě zúročila ve svých knihách.

Její prvotina *Do nejtemnějšího kouta* (Into the Darkest Corner, 2011) si okamžitě získala oblibu čtenářů i uznání kritiky. Napínavé líčení osudů oběti domácího násilí, jež bojuje s obsedantně kompulzivní poruchou, nedůvěrou okolí i reálným nebezpečím, se stalo bestsellerem *New York Times* i knihou roku na anglickém Amazonu.

Následovaly další romány *Revenge of the Tide* (*Pomsta přílivu*, 2012) a *Human Remains* (*Lidské ostatky*, 2013). Nejnovější kniha Elisabeth Haynesové, *Under a Silent Moon* (*Pod mlčenlivou lunou*), vyšla na podzim 2013 jako e-kniha a v dubnu 2014 v tištěné podobě.

Elisabeth Haynesová žije s manželem a synem na vsi v anglickém hrabství Kent.

CATHARINA INGELMAN-SUNDBERGOVÁ

Catharina Ingelman-Sundbergová (* 1948) zahájila svou kariéru jako námořní archeoložka a strávila patnáct let zkoumáním historie lidstva na dnech oceánů po celém světě. Zúčastnila se expedic zkoumajících všechno možné, od vikinských lodí po východoindická plavidla.

V 90. letech se začala věnovat psaní beletrie. Její historické romány (v nichž bohatě čerpala ze svých znalostí archeoložky) si okamžitě získaly čtenářský ohlas a jen ve Švédsku se jich dodnes

prodalo už několik set tisíc. Uznání se Ingelman-Sundbergové dostalo i od kritiky, když v roce 1999 získala prestižní literární cenu Widdingpriset.

Román *Půjčiti stříbro, loupiti zlato* je dalším dílem nové trilogie z žánru komediální „kriminálky“. První část, *Brambory na vloupačku*, vyšla už ve 24 jazycích a připravuje se i její filmové zpracování.

Do nejtemnějšího kouta

Přeložila Kristýna Mališová

Cathy je dívka jako každá jiná. Ráda se chodí bavit s přáteli a bezstarostně si užívá života. Všechno se ale změní, když jednoho dne narazí v klubu na galantního vyhazovače s nejmodřejšíma očima na světě. Pan Dokonalý se však záhy začne zlověstně měnit a kolem Cathy se utahuje smyčka násilí...

Ani čtyři roky po otřesném zážitku se s ním nedokáže vyrovnat. Jedinou nadějí je pro ni mladý soused psycholog, který jí pomáhá s pomalým a obtížným návratem do normálního života. Cathy však pořád vidí nebezpečí na každém kroku. Je ale opravdu jen paranoidní?

Připravujeme:
Pomsta přílivu

„ Zkontrolujte si zámky na dveřích i okna a oddejte se tomuto obsesivnímu thrilleru.

Karin Slaughterová

Půjčiti stříbro, loupiti zlato

Přeložila Helena Matochová

Energická důchodkyně Märtha, známá už z knihy *Brambory na vloupačku*, je s přáteli v Las Vegas. S kolečkovými křesly a falešnými zuby vyloupí kasino, aby v pravém duchu Robina Hooda obstarali peníze pro chudé. Po loupeži se Liga důchodců, již je v patách policie, vrací do Švédska, ale zabydlí se rovnou vedle nebezpečného motorkářského gangu. Märtha se ale nenechá jen tak zastrašit a klidně jeho členy pozve na oplatky a moruškový likér, zatímco v duchu piluje strategii pro nadcházející lup. Možná by se jim motorkáři pro jejich nové zločiny mohli hodit? Ale co když naopak důchodce hodlají napálit... Märtha, Lumen, Motyka, Anna-Greta a Stina čelí velkým výzvám, ale boj za to, aby se všichni lidé měli trochu lépe, jen tak nevzdají.

„ Volné pokračování oblíbené krimikomedie.

Již vyšlo:
Brambory na vloupačku

ANTHONY HOROWITZ

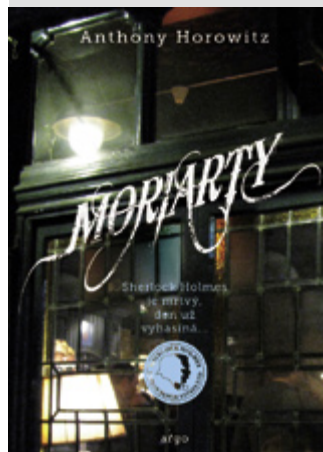
Anthony Horowitz se narodil roku 1955. Proslul především jako autor předloh k detektivním seriálům (*Vraždy v Midsomeru*, *Foylova válka* a *Hercule Poirot*) a příběhů pro děti i dospělé z oblasti hororu a fantasy. Ve svém novém románu kongeniálně navazuje na dnes již klasické dílo Arthura Conana Doylea, líčící dobrodružství brilantního detektiva

Sherlocka Holmese – jako první totiž po mnoha letech získal oficiální svolení od dědiců práv na dílo A. C. Doylea, aby legendárního detektiva a jeho asistenta dr. Watsona opět oživil v románu *Dům hedvábí* (Argo, 2012). Příběh *Moriarty* pokračuje v podobném duchu.

Moriarty

Přeložila Zora Šichová

Sherlock Holmes je mrtvý, zanechte všech nadějí. Krátce poté, co se s profesorem Moriartym zřítíl do hlubin Reichenbašských vodopádů, přijíždí do Evropy americký pinkertonský detektiv Frederick Chase. Má informace o tom, že Moriartyho záhy nahradil jiný arcizločinec, jistý Deveraux, a nyní řadí v Londýně snad ještě hůř než obávaný profesor. Frederick Chase a jeho pomocník Athelney Jones ze Scotland Yardu se ho s využitím starých dobrých holmesovských taktik pokusí dopadnout. Oba dobře vědí, že jim při tom půjde o život.

„Nejlepší detektivka roku.“

Daily Mail

„Krvavé vraždy, poctiví lupiči, důmyslné převleky, šílené honičky a falešné stopy, kam se jen podíváš.“

Daily Express

Již vyšlo:
Dům hedvábí

” Ukázka

Najde se někdo, kdo by skutečně uvěřil tomu, co se stalo u Reichenbašských vodopádů? O té události bylo napsáno značné množství zpráv, ale mně připadá, že všechny postrádají to, po čem dychtíme nejvíce: pravdu. Vezměte si například Journal de Genève a Reuters. Přečetl jsem je celé od začátku do konce, což je dost nesnadný úkol, neboť oba deníky jsou psány zoufale suchopárným stylem – jako ostatně většina evropských tiskovin – zprávy jako by se tu vyskytovaly jen z povinnosti, nikoli proto, že vás opravdu měly o něčem zajímavém informovat. A co přesně jsem se v nich dočetl? Že se Sherlock Holmes setkal se svým největším protivníkem profesorem Jamesem Moriartym, o jehož existenci se veřejnost dozvěděla až nyní, a že oba zemřeli. Nu, klidně mohlo jít o automobilovou nehodu, soudě podle míry vzrušení, jaké tyto zdroje dokázaly do otištěných článků vložit. Dokonce i titulky vyzněly nudně.

Nad čím si však skutečně lámu hlavu, je to, jak tuto událost popisuje doktor James Watson. Jeho líčení celé záležitosti v časopisu Strand začíná zaklepáním na dveře ordinace dne 24. dubna 1891 a pokračuje popisem cesty do Švýcarska. Nikdy tohoto kronikáře dobrodružství, husarských kousků, pamětí, případů a všeho dalšího, co se týká onoho velkého detektiva, nepřestanu obdivovat. Když teď usedám ke svému zdokonalenému modelu psacího stroje Remington 2 (americký vynález, jak jinak) a pouštím se do této náročné práce, je mi jasné, že pravděpodobně nedostojím měřítkům výstižnosti a zábavnosti, jaká Watson nastavil a vždy zachovával.

Nepřestávám se však podívat nad tím, jak se mohl tak mýlit. Jak mu mohly uniknout nesrovnalosti, které by udeřily do očí i toho nejhoupějšího policejního komisaře? Robert Pinkerton říkával, že lež je jako mrtvý kojet. Čím déle ji necháte bez povšimnutí, tím více páchne. On byl také první, kdo řekl, že na Reichenbašských vodopádech smrdí úplně všechno.

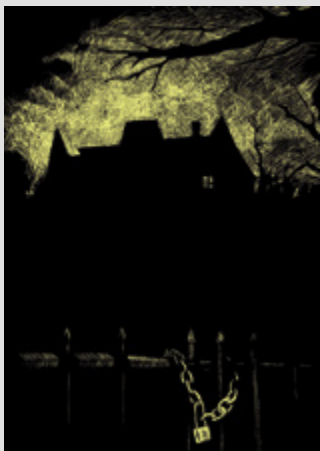
Musíte mi prominout, pokud vám připadám až příliš urputný, ale můj příběh – právě tento příběh – začíná u Reichenbašských vodopádů, a to, co následovalo, by nedávalo smysl bez důsledného prozkoumání faktů. A kdo že jsem já? Abyste věděli, v jaké společnosti se nacházíte, dovoluji mi, abych vám řekl, že se jmenuji Frederick Chase, jsem starším vyšetřovatelem u Pinkertonovy detektivní agentury v New Yorku a v Evropě jsem poprvé – a s velkou pravděpodobností také naposledy – v životě. Jak vypadám? Pro muže není lehké popisovat sebe sama, ale budu upřímný a povím vám, že za krásného se nepovažuji. Mám černé vlasy a oči neurčitěho odstínu hnědé. Jsem štíhlý, a ačkoli teprve čtyřicátník, vypadám starší, až příliš mne poznamenalo zdolávání překážek, které se mi postavily do cesty. Nejsem ženatý, a někdy mívám obavy, že se tato skutečnost projevuje na mém šatníku, snad až příliš obnošeném. Sejde-li se v místnosti dvanáct lidí, budu tím posledním, který promluví. Taková je má povaha. Ocítl jsem se v Reichenbachu pět dní po osudném setkání, které svět zná jako „Poslední případ“. Jak nyní víme, poslední případ to rozhodně nebyl, a já se domnívám, že právě v tom spočíval ten problém.

Vezměme to tedy pěkně od začátku.

SHIRLEY JACKSONOVÁ

Shirley Jacksonová (1916–1965) se narodila v San Francisku. V roce 1948 na sebe upozornila povídkou Loterie, proslavily ji romány The Haunting of Hill House a We Have Always Lived in the Castle, jež jsou dnes považovány za žánrovou literární klasiku.

Dům na kopci

Přeložila Anna Urbanová

Do starého domu zvaného Hill House přijíždí čtveřice pátračů: odborník v okultních vědách doktor Montague, jeho asistentka Theodora, dědic domu Luke a také mladá dívka jménem Eleanor, o níž se téměř nic neví. Společně se rozhodnou přijít na kloub podivným úkazům, jimiž je dům proslulý. Ten však má s těmito nebohými tvory své vlastní plány.

Oldschoolová hororová klasika patří k nejznámějším dílům Shirley Jacksonové. Na tento román se odvolávají i takové hvězdy temných žánrů, jako jsou Neil Gaiman nebo Stephen King. Už několikrát se o jeho adaptaci pokusili filmaři, ale vystihnout obrazem hrůzu, jak ji slovně vylíčila autorka, se jim většinou nedaří.

„Jako byste se odhodlali vstoupit do mysli šílence; po chvíli začne přeskakovat i vám.“

Stephen King

„Příběhy Shirley Jacksonové patří k těm nejstrašidelnějším, jež kdy byly napsány.“

Donna Tarttová

PHILIP KERR

Philip Kerr (* 1956) je britský autor píšící jak pro dospělé, tak i pro děti. Proslavil se především svou sérií detektivních románů, které spojuje postava detektiva Bernharda Günthera. Vystudoval práva na univerzitě v Birminghamu a po dosažení magisterského titulu se několik let živil psaním textů pro reklamní agenturu. V roce 1989 se stal spisovatelem na volné noze.

Přestupové okno

Přeložil Lukáš Houdek

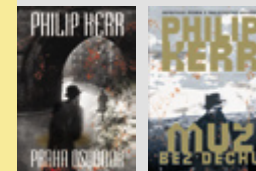
První kniha z plánované série detektivek z prostředí první ligy anglické kopané. Philip Kerr je Dickem Franciséem fotbalového světa!

Jak vědí fanoušci tohoto sportu, v každém mači každé ligy jde o všechno. A v tomto zápase jde dokonce o život. Scott Manson, trenér manšaftu London City FC, umí pro své chlapce udělat první poslední a ti ho za to zbožňují. Manažeři týmu Scotta respektují. Jeden z nich je však zavražděn a na mužstvo dolehne krize, s níž se musí Scott poprat a dodat hráčům chuť pokračovat. Navíc dostane příležitost polapit vraha a s rozhodností jemu vlastní to také udělá...

Již vyšlo:

*Praha osudová,
Muž bez dechu*

„Při psaní této detektivky porušil Philip Kerr téměř všechna pravidla žánru, a přece do příběhu zakomponoval stopy, podle nichž čtenář může pomáhat hlavnímu hrdinovi vypátrat vraha. Už se těším na pokračování.“

Amazon.com

JEROME DAVID SALINGER

Franny a Zooey/ Franny and Zooey

Přeložili Rudolf a Luba Pellarovi

Bilingvní vydání mistrovsky napsaného díla. Přemýšlivý a hluboký vhled do života sourozenců Glassových formou rozhovorů o smyslu života, víře, odvaze a zodpovědnosti budou čtenáři moci ocenit jak v originálním znění, tak ve výborném překladu manželů Pellarových.

Již vyšlo:
Devět povídek/
Nine Stories

Vzhůru, tesaři, do výše střechu zvedněte! a Seymour: Úvod/

Raise High the Roof Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction

Přeložili Rudolf a Luba Pellarovi

Dvě psychologicky laděné novely s filozofickým podtextem o sourozencích Glassových. O Seymourovi, nejstarším ze sourozenců, vypráví Buddy, který přijíždí na bratrovu svatbu, jež se nekoná. Druhá novela je improvizovaný esej o smyslu poezie, o psaní a osobnosti spisovatele, který je prokládán a ilustrován historkami a názory rodiny Glassových.

GEOFFREY CHAUCER

Ptačí sněm/ The Parliament of Fowls

Přeložil Filip Krajník a Jana Kolářová
Ilustroval Roman Plachý

Slavná báseň autora *Canterburských povídek* napsaná v druhé polovině 14. století alegoricky vypráví o snu, v němž jde o správnou volbu životního partnera, a je vůbec prvním literárním dílem, v němž je zmíněn svátek svatého Valentýna, den zamilovaných. Publikace potěší nejen studenty anglistiky, ale všechny zájemce o starou anglickou literaturu. Vychází u nás poprvé česky a hned ve dvojazyčné edici, abychom si mohli porovnat jazyk originálu a práci překladatele.

Díky své delikátní formě a vytříbenému obsahu, spojujícímu ty nejlepší prvky středověké básnické tradice, si *Ptačí sněm* anglického básníka Geoffreyho Chaucera (asi 1343–1400) zajistil nejen výsadní postavení v rámci autorova rozsáhlého díla, ale rovněž platí za klenot středověkého literárního kánonu. Skladba komorní délky zachycuje básníka neznalého lásky, jenž po dni stráveném nad latinskými spisy usíná neklidným spánkem. Ve snu se mu zjevuje římský vojevůdce Scipio Africanus, který se mu stává průvodcem a zavádí jej do alegorické zahrady, v níž „plodný květen vládne celý věk“ a kde básník poprvé dostává příležitost poznat (byť jen jako svědek) lásku a její rituály zblízka.

Ptačí sněm je ukázkou tzv. snového vidění, jednoho z nejoblíbenějších literárních žánrů vrcholného a pozdního středověku. O zdomácnění této formy se v anglickém prostředí nemalou měrou zasloužil právě Geoffrey Chaucer, a to jak překladem, tak vlastní tvorbou. Přestože datace i účel *Ptačího sněmu* jsou do značné míry spekulativní, mnohými historiky bývá báseň kladena do přímé souvislosti s námluvami mladého anglického krále Richarda II. s Annou Českou, dcerou římského císaře Karla IV., jíž vzdal Chaucer hold hned v několika svých skladbách. Zároveň se jedná o jeden z nejranějších dokladů spojení kultu svatého Valentýna s milostnou tematikou. Českému čtenáři se tímto vydáním dostává překlad básně do rukou poprvé, doplněný předmluvou nastiňující hlavní rysy žánru středověké snové poezie a Chaucerových variací na její témata a ukázkami z několika významných děl, jež s *Ptačím sněmem* úzce souvisejí.

BEN AARONOVITCH

Ben Aaronovitch (* 1964) jako dospělý rychle zjistil, že má talent pouze pro psaní, a vcelku rychle se prosadil jako televizní scenárista. Pracoval pro proslulý anglický seriál Doctor Who či pro levnou space operu Jupiter Moon a posléze se pustil i do knižních dobrodružství proslulého Pána času. V devadesátých letech tak publikoval romány z řady Doctor Who: Remembrance of the Daleks (1990), Transit (1992), The Also People (1995) a So Vile a Sin (1997, ve spolupráci s Kate Ormanovou). Ve druhé polovině devadesátých let se však jeho literární kariéra dostala do slepé uličky, která ho dovedla k zaměstnání v síti knihkupectví Waterstones, což se ovšem ukázalo jako ideální šance začít psát vlastní příběhy. Vznikla tak úspěšná série městských fantasy s policejním konstáblem Peterem Grantem, započatá románem Rivers of London (2011, česky *Londýnské řeky*).

Londýnské řeky

Přeložil Milan Žáček

Jmenuji se Peter Grant. Do ledna jsem byl jen obyčejný četnický elév působící v řadách oné mocné armády bojovníků za spravedlnost, kterou všichni rozumně uvažující lidé znají pod označením Metropolitní policie, a všichni ostatní jako Pendrekáři. Jenže pak, jedné noci, při vyšetřování jisté vraždy, jsem se pokusil získat svědeckou výpověď od muže, který byl mrtvý, ale také znepokojivě výřečný, což mi zajistilo pozornost vrchního inspektora Nightingalea, posledního čaroděje Anglie. A v této fázi, jak se říká, začíná náš příběh.

Nyní jsem policejní detektiv a čarodějův učeň, první učedník za padesát let, a můj svět už není tak jednoduchý, jak býval. Zabývám se upírkými doupaty v Purley, dojednávám smír mezi nepřátelými božstvy řeky Temže a vykopávám hroby v Covent Garden – a to jsou jen rutinní operace. Při tom všem něco hlodá v srdci mého milovaného města; jakýsi zlomyslný, pomstychtivý duch unáší obyčejné Londýňany a přetavuje je v groteskní figuríny, které mají inscenovat jeho drama plné násilí a zoufalství. Ve městě se probouzí duch nepokojů a vzpoury a na mně je, abych z chaosu opět vykřesal pořádek, třeba i za cenu vlastního života.

PAOLO BACIGALUPI

Paolo Bacigalupi (* 1972), americký autor narozený v Colorado Springs. V roce 1994 dokončil studium čínšského jazyka na univerzitě v Oberlinu ve státě Ohio a během studií strávil nějaký čas v Číně, kam se posléze vrátil jako konzultant pomáhající zahraničním firmám při vstupu na tamní rychle se rozvíjející trh. Po návratu do Spojených států pracoval ve firmě zabývající se tvorbou internetových stránek a po návratu do domovského městečka Paonia v západním Coloradu pracoval jako novinář pro internetovou sekci čtrnáctideníku *High Country News*. Dnes je spisovatelem z povolání.

V roce 1998 se oženil s dívkou indického původu, již věnoval svůj románový debut *Dívka na klíček* (česky *Argo* 2011), ponorou vizi světa ovládaného potravinářskými megakorporacemi. K románové tvorbě se propracoval díky úspěchu několika kratších prací, jež následně shrnul do pozoruhodné povídkové sbírky *Čerpadlo 6* (česky 2010). V současnosti se věnuje především románové tvorbě pro mládež, z níž doposud vydal romány *Plenitel lodí* a *Potopená města*. Za svou tvorbu získal řadu prestižních literárních ocenění.

Vodní nůž

Přeložil Richard Podaný

V budoucím světě dehtaném změnami klimatu a suchem se i sníh z hor mění v déšť a déšť se vypařuje dřív, než dopadne na zem. V rozpadajících se Spojených státech spolu města Phoenix a Las Vegas vedou boj o tenčící se podíl na vodě z řeky Colorado. Ve Vegas působí legendární bojovníci, kterým se říká „vodní nože“ – asasíni, teroristé a špehové starající se o ochranu lasvegaských zásob vody a taky o to, aby to s Phoenixem dopadlo bídně.

Když se vynoří zpráva o zdroji vody, který by zcela změnil situaci, vyšle Las Vegas svého elitního vodního nože Angela Velasqueze do Phoenixu, aby vše prošetřil. Angel se setká se zkušenou novinářkou Lucy Monroeovou, která hledané tajemství zná. Jenže Angel nepátrá jen po vodě, Lucy sebou nenechá jen tak orat – a smrt jednoho nenáviděného vodního nože by byla jen nízkou cenou, kdyby šlo o to, jak si zajistit životadárný říční tok.

Již vyšlo:
Dívka na klíček

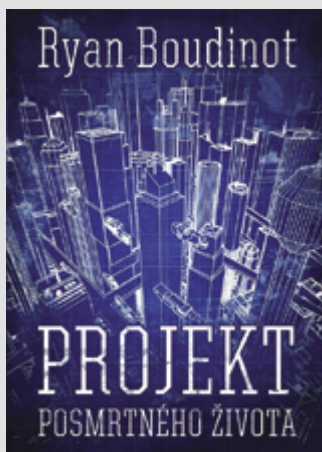

Photo © Jennifer Beard

RYAN BOUDINOT

Ryan Boudinot se narodil v roce 1972 na St. Croix v souostroví Panenských ostrovů. V minulosti byl redaktorem týdeníku, blogoval o filmu a od roku 1998 po dobu asi deseti let rovněž pracoval pro řadu technologických společností v různých pracovních pozicích, v posledních letech vyučuje na školách v Bostonu a Port Townsendu. Rané kratší práce shrnul do souboru *The Littlest Hitler* (2006), po němž následoval rovněž mimo žánr stojící krátký román *Misconception* (2009), v němž dávný milenecký pár

vzpomíná na události svého neradostného dospívání. Ačkoli obě knihy vzbudily poměrně slušnou pozornost v řadách literární kritiky, dosud největší úspěch mu přinesl jeho poslední román *Blueprints of the Afterlife* (2012), v němž nápaditě mísí příběh z přítomnosti s pohledem do blízké surreálné budoucnosti, kde se svět propadl do chaosu ekologických katastrof, klonování, nanotechnologií a virtuální reality.

Projekt posmrtného života

Přeložila Dana Veselá

Budoucnost. Konec světa je jen zkrácenou vzpomínkou. Většinu severoamerických měst vymazal vědomý ledec. Lékařskou péči zajišťuje síťově propojená nanotechnologie a lidský nervový systém lze hacknout. Abby Foggová je filmová archivářka, která se nemůže zbavit pocitu, že její život není její. A má pravdu. Al Skinner je bývalý žoldák armády Boeingu, který s sebou vleče zátěž z války už skoro století. Wu-jin Kan je virtuos v mytí nádobí, což potvrzuje medaile z olympiády hotelového a restauračního managementu. Nad všemi balancuje záhadný muž jménem Dirk Bickle, který posouvá lidi na správné místo ve správný čas – to vše kulminuje v replice Manhattanu rozestavěného v zátocě Puget Sound, a to v životní velikosti.

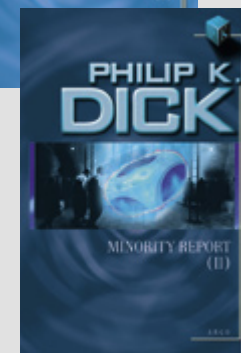
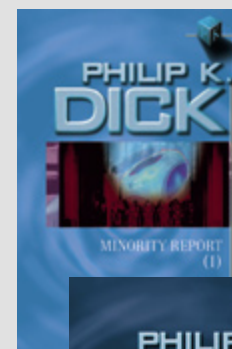
” Projekt posmrtného života je mistrovským dílem – zčásti George Saunders, zčásti Philip K. Dick – přinášejícím osvěžující pohled na to, kdo jsme, proč tu jsme a na co se má Ted Williams těšit, až ho rozmrazí.

PHILIP K. DICK

Philip K. Dick (1928–1982) patří k nejuznávanějším a nejvlivnějším autorům sci-fi literatury všech dob. Svě celosvětové popularity se sice nedožil, zato se jeho dílem dnes zabývají literární vědci na prestižních univerzitách, a to nikoli jako svébytným psaním v rámci daného žánru, ale jako umělecky pojatým filozofickým náhledem na svět a jeho apokalyptické směřování. Postmoderní sci-fi Philipa Dicka se v jistých směrech dá přirovnat k mnohokrát známým historickým románům Umberta Eca, v nichž rovina příběhu je pouze jednou z mnoha významových funkcí díla. To však nebrání filmovým tvůrcům, aby Dickovy prózy úspěšně převáděli do pohyblivých obrázků. Největšího úspěchu se dočkal dystopický thriller *Blade Runner* Ridleyho Scotta, s Harrisonem Fordem v hlavní roli.

Více na www.dick-knihy.cz.

Minority Report I, II

Přeložil kolektiv překladatelů

V pořadí již čtvrtý svazek souborného vydání Dickových povídek zahrnuje autorovu tvorbu napsanou mezi koncem roku 1954 a rokem 1963, z níž většinu představuje toto vydání českému čtenáři poprvé. V souboru se opět setkáváme s typickými dickovskými motivy, jako je boj proti autoritám, jež pozbyly atributy lidskosti, nejistý status jednotlivce i reality, jež ho obklopuje, či život „po bombě“ – vždy však se špetkou autorova nezaměnitelného, mnohdy sebeironizujícího humoru (ve dvou povídkách vystupuje samotný Dick coby vedlejší postava).

Skalní příznivci Philipa K. Dicka v řadě textů rozpoznají motivy, jež autor později zpracoval formou románu: Po vzoru Yancyho tak kupříkladu inspirovala román *Předposlední pravda* (Argo, 2012), Tenkrát s Parádníci jedno z Dickových nejznámějších (a nejděsivějších) děl *Tři stigmata Palmera Eldritch* (Argo, 2011). Na motivy titulní povídky Menšinová zpráva vznikl v roce 2002 slavný filmový thriller *Minority Report*, režírovaný Stevenem Spielbergem.

Již vyšlo: *Blade Runner*, *Hráči z Titanu*, *Když mrtví mládnou*, *Král úletů*, *Muž z Vysokého zámku*, *Planeta, která neexistovala* 1, 2, *Počkej si na loňský rok*, *Přetváření Timothyho Archera*, *Temný obraz*, *Božská invaze*, *Dr. Krvemsta*, *Rádio Svobodný Albemut*, *Ubik*, *Valis*, *Tři stigmata Palmera Eldritch*, *Marsovský skluz v čase*, *Podivný ráj*

Připravujeme: *Dokážeme vás stvořit*

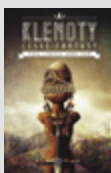
ONDŘEJ JIREŠ

Ondřej Jireš (* 1983) se od roku 2000 jako editor a redaktor věnuje české fantasy a science fiction. V letech 2000–2007 působil na pozici šéfredaktora internetového magazínu *Fantasy Planet*. V roce 2004 vyšla jeho první povídková antologie *Čas psanců*. V knize představil řadu úspěšných domácích autorů, ale také několik v té době ještě nepříliš známých tváří. Podle stejného klíče sestavuje i většinu následujících titulů. Vedle samostatných sborníků Jireš připravuje hned dva cykly antologií. Jeden se věnuje subžánru historické fantasy a čítá doposud tři tituly: *Písně temných věků* (2005), *Krvavá čest* (2012) a *Memento mori* (2009). Druhý cyklus přináší nové příběhy ze známých sérií českých spisovatelů, tyto reprezentativní tituly *Legendy české fantasy* (2006) a *Hvězdy české sci-fi* (2010) zaznamenaly u čtenářů a kritiků ještě větší ohlas.

Legendy české fantasy Druhý svazek antologie

Legendy české fantasy – naši nejlepší spisovatelé v jedinečném projektu! Exkluzivně pro tuto příležitost napsalo pět předních autorů samostatný text ze svého nejznámějšího a nejoblíbenějšího cyklu. Nejedná se o žádné krátké povídky, ale o plnohodnotné novely a romány, takže si na své přijdou i milovníci pořádných příběhů. Novinka navazuje na stejnojmenný bestseller z roku 2006, tentokrát však představuje převážně zástupce nové generace.

Již vyšlo:
*Klenoty
české fantasy*

VILMA KADLEČKOVÁ

Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legendy o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

O snovačce a přemyslovi

Co si počnou tři dcery Krokovy v moderním světě? Ve světě globalizace a mezinárodní integrace, kde o staré pověsti a svébytnost českého národa už nikdo nestojí? Věštyně Libuše je šéfkou reklamní agentury Krok. Léčitelka Kazi pracuje v brněnské nemocnici. A Teta se drží toho, co vyznávala odjakživa: bylin, ezoteriky a mrtvých. Mohlo by to tak zůstat; jenže pak všechny postupně dostanou nabídku, která se odmítnout nesmí.

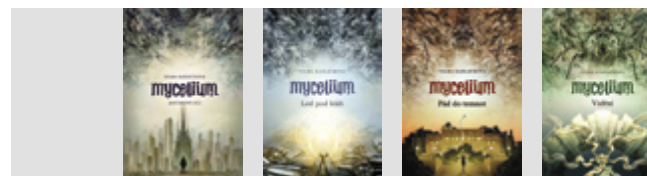
Nechají se znovu vtáhnout do zápasu o český národ? Nebo se jejich angažmá změní v boj o moc, ve kterém hraje každá sama za sebe? A kolik temných tajemství vypluje na povrch – o pohanských rituálech, tajných plánech, smrtelné nenávisti a o přemyslovi, který před lety zmizel beze stop?

Již vyšlo:

Mycelium I. – Jantarové oči,
Mycelium II. – Led pod kůží
Mycelium III. – Pád do temnot
Mycelium IV. – Vidění

Připravujeme:

Mycelium V. – Hlasy a hvězdy

MANEL LOUREIRO

Manel Loureiro (* 1975) vystudoval práva na univerzitě v Santiagu de Compostela. Během studií začal pracovat v televizi: nejprve se stal moderátorem různých pořadů, pro které postupem času začal vytvářet scénáře. Jeho první román *Apokalypsa Z. Začátek konce* zaznamenal okamžitý úspěch, a stal se kulturní záležitostí na internetu. To spisovatele přimělo v příběhu o zombících pokračovat a po prvním díle následuje *Apokalypsa Z. Temné dny* a *Apokalypsa Z. Hněv spravedlivých*. Autor v současné době žije ve španělské Pontevedře, kde pracuje jako právník.

Apokalypsa Z. Začátek konce

Přeložil Ondřej Nekola

Je konec civilizace.

Neexistuje internet, televize ani mobilní telefony.

Nezbývá nic, co by člověku připomnělo, že je lidským tvorem.

Apokalypsa začala. Teď zbývá jediný cíl: PŘEŽÍT!

Nestává se často, aby se knize španělského autora podařilo stát bestselerem v anglicky mluvících zemích, ale španělskému novináři Manelu Loureirovi se to povedlo. Jeho kniha se stala kulturní, ještě když vycházela na pokračování na internetu, takže se brzy dočkala knižního vydání a záhy překladů do několika jazyků. V současné době se pracuje na jejím zfilmování.

GEORGE R. R. MARTIN

Jeden z nejúspěšnějších spisovatelů současnosti se narodil v roce 1948. Do fantastického žánru vstoupil na začátku sedmdesátých let a rychle sbíral první úspěchy za svou povídkovou tvorbu. V roce 1977 začal působit rovněž jako editor žánrových antologií a dodnes je v tomto směru nejznámější svým projektem *Divoké karty*. V osmdesátých letech psaní na několik let opustil a věnoval se televizní produkci. K fantastice se vrátil obsáhlou a dodnes stále ještě nedokončenou fantasy sérií *Píseň ledu a ohně*, která celosvětově proslula svým televizním zpracováním pod názvem *Hra o trůny*.

Ledový drak

Přeložila Lenka Němečková

Ledový drak, stvoření z legend, které provází strach a které nikdo nedokázal zkotit. Až se zrodilo dítě, jež se ledového draka nebálo. Byla to dívka jménem Adara a přišla na svět v nejtuzší zimě, jakou nepamatovali ani starci. Adara, zimní dítě, žijící stranou všech, se s ledovým drakem spřátelí, a až přijde jejich čas, jejich přátelství a oběť zachrání Adařin svět před zkázou.

Vychází s ilustracemi Luise Royo.

„Na příběhy Ledového draka, které mu vyprávěla chůva, vzpomíná i Jon Sníh při hlídce na Zdi v *Písni ledu a ohně*.“

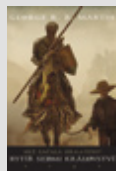
GEORGE R. R. MARTIN & GARDNER DOZOIS, (ed.)

Darebáci Antologie povídek

Kolektiv překladatelů

Pokud jste si oblíbili fantastiku, která není pouze černobílá, pak vás antologie veleúspěšného spisovatele George R. R. Martina a uznávaného editora Gardnera Dozoise odmění množstvím jemných odstínů šedi. Jedenadvacet zcela nových povídek od autorských hvězd vás potěší i ohromí záladnými zvraty, dobrodružstvím i napětím. Sám George R. R. Martin nabídne zbrusu nový příběh, mapující osudy jednoho z největších ničemů z historie jeho *Písně ledu a ohně* a Patrick Rothfuss nám odkryje tajemství jedné z oblíbených postav své *Kroniky královraha*.

Ovšem dočkáme se i u nás dosud nevydaných příběhů z pera mnoha dalších mistrů fantastického žánru, mezi něž bezesporu patří kupříkladu Neil Gaiman, Joe Abercrombie, Scott Lynch, Cherie Priestová, Garth Nix, Daniel Abraham, Michael Swanwick a Connie Willisová. Každý, kdo v dobrodružných příbězích z fantastických světů občas držel palce sympatickým darebákům, si rozhodně přijde na své...

Již vyšlo:

Mudrosloví urozeného pána
Tyriona z Lannisterů,
Rytíř Sedmi království,
Divoké karty, (ed.)

ZDENĚK RAMPAS

Organizátor Akademie SFFH od jejího vzniku, administrátor Ceny Karla Čapka v jejích počátcích, editor antologií a povídkových sbírek *Lidštější než lidé* (1985), *Lovci černých mloků* (1988), *Lovci černých mloků II* (1989), *Černá skříňka* (1989), *Panelfixn* (1990), *Lovci černých mloků III* (1990) a *Cynické fantazie* (2011, spolu s Milanem Petrákem). S Pavlem Kosatíkem sestavil *Kdo je kdo v české a slovenské sci-fi* (1994 a 2000). Rovněž vybral a sestavil profilovou sbírku povídek Ladislava Szalaie *Bludiště snů* (2010) a pro nakladatelství Triton od roku 2006 řídí edici českých autorů Paralelní světy.

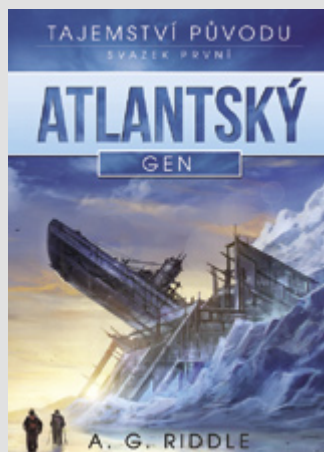
Dvanáct nesmrtelných

Tři horory, čtyři fantasy a pět science fiction – výběr toho nejlepšího, co Akademie SFFH ocenila za svou dvacetiletou historii. Uvedená díla zdařile dokládají šíři záběru české a slovenské fantastiky posledních dvou dekad. Od rozpustilosti a neuctivého zacházení s klasiky, přes jejich poučené následování až po hledání a tvorbu vlastního světa. Jedná se o texty, které vám utkví v paměti na dlouhou dobu, možná i navždy. Právě proto jsme antologii připravenou tahounem Akademie (a prezidentem Československého fandomu) Zdeňkem Rampasem pojmenovali *Dvanáct nesmrtelných*.

Název knihy žertem odkazuje na Francouzskou akademii a její členy, zvané nesmrtelní. Těžko už dnes říci, zda práce vybrané do naší antologie mají garanci nesmrtelnosti, ale vyloučit se to nedá, přinejmenším zatím nestihly zestárnout.

A. G. RIDDLE

A. G. Riddle vyrostl v Boiling Springs ve státu Severní Karolína a už během svých studií na univerzitě v Chapel Hill založil spolu s kamarádem svou první společnost. Dalších deset let strávil zakládáním a vedením internetových firem, než toho nechal, aby se mohl soustředit na svou pravou vášeň – psaní beletrie. Uspěl hned svou debutovou trilogií *Tajemství původu*, do níž patří romány *Atlantský gen* (The Atlantis Gene, 2013), *Atlantský mor* (The Atlantis Plague, 2013) a *Atlantský svět* (The Atlantis World, 2014). Jen prvního svazku se ve Spojených státech prodalo milion výtisků, následně byl přeložen do osmnácti světových jazyků a měl by se stát rovněž předlohou k připravovanému filmu. V samostatném románu *Odlet* (Departure, 2014) zobrazil osudy skupiny pasažérů transatlantického letu, kteří po havárii na anglickém venkově zjišťují, že havarovali ve zcela jiném světě. V současnosti Riddle žije ve floridském Parklandu a těší se, až navštívíte jeho web agride.com.

Atlantský gen

Přeložila Daniela Orlando

Lidstvo před 70 000 lety málem vymřelo. Přežili jsme, ale nikdo netušil jak. Až do této chvíle. Schyluje se k odpočítávání od další fáze vývoje člověka – a lidstvo už tentokrát přežít nemusí.

Immariové umějí zachovat tajemství. Dva tisíce let zatajovali pravdu o evoluci lidstva a pátrali po odvěkém nepříteli – hrozbě schopné lidstvo vyhladit. Teď je jejich pátrání u konce. Výzkumná loď objeví u pobřeží Antarktidy tajemnou stavbu vězící hluboko v ledovci. Je tam už tisíce let a něco ji hlídá. Zatímco immariové se k ní sbíhají, aby uskutečnili svůj plán, brilantní genetická učiní objev, který by mohl vše změnit.

Doktorka Kate Warnerová se odstěhovala

do hlavního indonéského města Jakarty, aby unikla své minulosti. Ještě se ani nevzpamatovala z toho, co ji postihlo, a už se jí podařil průlomový objev neuvěřitelného významu – lék na autismus. Nebo si to alespoň myslí. Ve skutečnosti objevila něco mnohem nebezpečnějšího – pro ni i celé lidstvo. Její práce by mohla být klíčem k další fázi vývoje člověka. V rukou immariů by znamenala konec lidstva, jak je známe.

Agent David Vale se deset let snaží immarie zastavit. Už mu dochází čas. Jeho informátor je mrtvý. Jeho organizace byla infiltrována. Jeho nepřátelé jdou po jeho stopě. Když však David obdrží šifrovanou zprávu týkající se immarijského útoku, riskuje vše, aby zachránil člověka, který mu může pomoci ji rozluštit – doktorku Kate Warnerovou.

Kate s Davidem musejí narychlo odhalit celosvětové spiknutí a zjistit pravdu o atlantském genu... a původu lidstva. Jejich pouť je zavede do nejdělejších koutů zeměkoule i na tajná místa jejich minulostí. Immariové jsou jim v patách a nezastaví se

” Ukázka

Karlovi ten výjev přišel neskutečný a jeho průběh skoro až zpomalený. Vnímal, jak běží vstříc kamarádovi a hází mu od pasu lano. Steve sevřel provaz zlomek vteřiny předtím, než se ozval hlasitý praskot a led pod ním se propadl, vytvářeje obří strž.

Lano se okamžitě napjalo, zacloumalo Karlem a strhlo ho obličejem na led. Teď poletí za Stevem do ledového kaňonu. Vyškrábal se na nohy, ale tah lana byl příliš silný. Uvolnil sevření a provaz mu začal prokluzovat rukama, takže už ho netáhl ke strži tak rychle. Karl se zapřel nohama a mačky v podrážkách jeho bot se zakously do ledu, až mu tvář zasypaly ledové úlomky. Sevřel provaz, který se napjal o řimsu se zvláštním chvějivým zvukem připomínajícím kontrabas.

„Steve! Vydrž! Vytáhnu tě –“

„Ne!“ zaječel Steve.

„Cože? Zbláznil ses –“

„Tady dole něco je. Pomalu mě spust.“

Karl chvíli přemýšlel. „Co je to?“

„Vypadá to na tunel nebo jeskyni. S nějakým šedivým kovem. Je to rozmazaný.“

„Dobře, tak vydrž. Trochu ti popustím lano.“ Karl povolil lano o tři metry a pak o další tři, když se Steve neozýval.

„Dost,“ ohlásil Steve.

Karl ucítil, jak to lanem zaškubalo. Že by se Steve zhoupl? Pak lano zplihlo.

„Jsem vevnitř,“ oznámil Steve.

„V čem?“

„Těžko říct.“ To už byl Stevův hlas slyšet tlumeně.

Karl se připlazil k okraji rokle a nahlédl dolů.

Steve vystrčil hlavu z ústí jeskyně. „Mám pocit, že je to nějaká katedrála. Obrovská. Na stěnách jsou nápisy. Symboly, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Půjdu to prozkoumat.“

„Počkej, Steve –“

Steve opět zmizel. Uplynulo několik minut. Že by další lehká vibrace? Karl pozorně naslouchal. Nic neslyšel, ale cítil ji. Led už pulzoval rychleji. Vstal a poodstoupil od okraje. Led za ním praskl, všude se objevily trhliny – a rychle se šířily. Karl se rozběhl plnou rychlostí ke zvětšující se prasklině. Skočil – a doskočil by na druhou stranu, kdyby byla jen o kousek blíže. Sevřel rukama ledovou římsu a dlouhý okamžik na ní visel. Ledové vibrace s každou další vteřinou sílily. Karl ještě zablýhl, jak se led kolem něj drolí a odpadává, pak se ulomil i výčnělek, kterého se držel, a on se zřítíl do propasti.

Naomi zatím na lodi sledovala západ slunce nad ledovcem. Pak zvedla satelitní telefon a vyfukala číslo, které dostala od toho člověka.

„Říkal jste, že mám zavolat, kdybychom našli něco zajímavého.“

„Nic neříkejte. Zůstaňte na telefonu. Do dvou minut budeme mít vaši polohu. Ozve-me se vám.“

Položila sluchátko na pult, vrátila se ke sporáku a pokračovala v míchání fazolů.

Muž na druhém konci satelitního telefonu vzhlédl, když na jeho monitoru zablikaly souřadnice GPS. Opsal si polohu a zadal ji do vyhledávání živých přenosů v databázi pozorovacích družic. (...)

PATRICK ROTHFUSS

Patrick Rothfuss (* 1973) žije v rodném Wisconsinu, kde vyučuje na univerzitě. Psal poezii, satirické sloupky pro noviny a humorné scénáře do rádia. Dva měsíce před zakončením studií dokončil projekt, na němž strávil dlouhých sedm let tvrdé práce, rozsáhlý příběh o životě muže jménem Kvothe. *Kroniku královraha* rozdělil do tří svazků s názvy *Jméno větru*, *Strach moudrého muže* a *Dvěře z kamene*. Dlouho čelil dopisům odmítajícím Kvothův příběh, až se mu díky šťastné náhodě podařilo sehnat vydavatele. Následoval celosvětový čtenářský úspěch doprovázený několika cenami a záplavou nominací na další ocenění. Tento cyklus lze označit za jednu z nejlepších fantasy posledních několika let.

Photo © Kyle Cassidy

MICHAEL J. SULLIVAN

Michael J. Sullivan (* 1971), americký spisovatel fantasy, narozený v Detroitu. Psaní se začal věnovat už v dětském věku, mimo jiné pod vlivem četby *Pána prstenů*. Ještě před nástupem na střední školu sepsal sedm románů, ale vážněji se literární tvorbě začal věnovat až od roku 1985. V následujících deseti letech vytvořil dalších šest románů různých žánrů, ovšem ani jeden z nich se mu nepodařilo publikovat a psaní se na dlouhou dobu věnovat přestal. Místo toho se začal živit jako komerční grafik a ilustrátor, v roce 1996 založil vlastní reklamní agenturu a v této práci pokračoval až do roku 2005. Ke spisovatelskému řemeslu se vrátil s novým odhodláním teprve nedávno. Výsledkem je šestidílný cyklus *Dobrodružství Riyria*, jenž se skládá z šestice románů *Královské spiknutí* (The Crown Conspiracy, 2008, Argo 2011), *Avempartha* (2009, Argo 2011), *Vzestup Nyphronu* (Nyphron Rising, 2009), *Smaragdová bouře* (The Emerald Storm, 2010), *Zimní slavnost* (Wintertide, 2010) a *Percepliquis* (2012).

Zimní slavnost

Přeložil Jana Rečková

Nová říše se chystá oslavit vítězství nad Lidovým hnutím v den, jenž by neměl být nikdy zapomenut. Ve svátek Zimní slavnosti budou nejen popraveni dva významní zrádci (Degan Gaunt a Arista, čarodějka z Melengaru), ale uskuteční se rovněž svatba císařovny Modiny. Ovšem tajní vládci ve své samolibosti nepočítají s odhodláním Royce a Hadriana, jimž se konečně podařilo nalézt Dědice Novronova a netouží po ničem jiném, než zničit jejich pečlivě připravované plány.

Zimní slavnost je pátou knihou šestidílné série, která se snaží vyhnout současným trendům v žánru fantasy, jež tihnou ke zdoluhavým a temným vyprávěním. Představuje návrat ke kořenům v podobě čirého dobrodružství, jež se odehrává ve věrohodném, ovšem nikterak přespříliš složitém světě. Jde o výtažek z nejlepších prvků tradiční fantasy – má báječné hrdiny, napínavou zápletku, humor i patřičný spád a potěší tak čtenáře jakéhokoli věku.

Hudba ticha

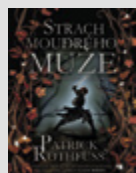
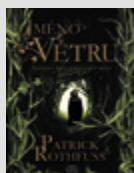
Přeložila Jana Rečková

Hluboko pod Univerzitou existuje temné místo, o němž ví jen málokdo. Jde o zborčené bludiště dávných chodeb, průchodů a dávno opuštěných místností. V rozlehlé spleti tunelů zvané Podvěcí se skrývá křehká dívka, schoulená v samotném srdci tohoto zapomenutého místa. Jmenuje se Auri a sama je plná tajemství. *Hudba ticha* je letmý, hořkosladký pohled do jejího života, do jejího malého, ale poutavého dobrodružství, příběh současně radostný i ponurý, nabízející čtenáři příležitost spatřit svět jejíma očima. A dozvědět se skutečnosti, o nichž ví pouze Auri...

V této knize nás Patrick Rothfuss zavede do světa jedné z nejzajímavějších postav úspěšné *Kroniky královraha*. V *Hudbě ticha* zazní tajemství a záhady tragického příběhu zlomené dívky, která se pokouší přežít v rozbitém světě.

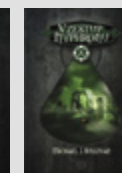
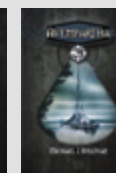
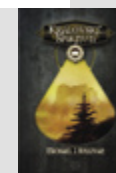
Již vyšlo:

Jméno větru,
Strach moudrého muže

Již vyšlo:

Královské spiknutí,
Avempartha,
Vzestup Nyphornu,
Smaragdová bouře

IAN TREGILLIS

Americký spisovatel (*1973), jenž získal doktorát z fyziky za výzkum v oblasti radiových galaxií ve své rodné Minnesotě. Posléze se přestěhoval do Nového Mexika, kde se díky spisovatelovi Walteru Jonu Williamsovi připojil k tamní nezvykle bohaté skupině profesionálních autorů fantastiky. Odtud ho posléze rekrutoval George R. R. Martin mezi autory svého sdíleného alternativního světa *Divokých karet* (Argo 2015). Podobně koncipovaný alternativní svět vytvořil ve svém debutovém románovém triptychu *Bitter Seeds* (2010, česky *Hořká setba*, 2015), *The Coldest War* (2012) a *Necessary Evil* (2013), v němž se válečný konflikt rozpoutaný nacisty ubírá zcela jiným směrem poté, co Němci objeví způsob, jak v lidech probouzet neobvyklé schopnosti. Samostatný román *Something More Than Night* (2013) je neobvyklou noirovou detektivkou inspirovanou představou nebes světce Tomáše Akvinského.

Hořká setba

Přeložil Pavel Bakič

Píše se rok 1939. Na straně nacistů se k boji chystají nadlidé, na straně Britů démoni. Co čeká obyčejného člověka, který se mezi ně připele?

Britského tajného agenta Rayboulda Marshe pronásleduje vzpomínka na Němku, kterou těsně před koncem španělské občanské války letmo zahlédl v barcelonském přístavu. Mrkala na něho jako stará známá. A do otvorů v lebce jí vedly dráty.

Krátce po vypuknutí druhé světové války nasadí třetí říše na zvláštní mise vojáky s nadpřirozenými schopnostmi. Je právě na Marshovi, aby svoji vlast uchránil před ženou, která se umí učinit neviditelnou, před mužem procházejícím zdi a před onou neznámou z Barcelony, které její schopnost nahlížet do budoucnosti umožňuje přetvářet přítomnost. Aby odvrátil bezprostředně hrozící invazi, vystupuje Marsh britské čaroděje, hrstku podivínů tajících svoji existenci před světem. Každé kouzlo si ovšem žádá obět, a Británie možná za svou obranu zaplatí stejně strašlivou daň jako za opravdovou bitvu...

Nadpřirozený příběh z alternativního dvacátého století, přes veškerou podobnost tak nepodobného tomu našemu, je prvním dílem triptychu, ve kterém si *Otčina* Roberta Harrise podává ruku s Alanem Moorem.

Photo © Kyle Cassidy

JEFF VANDERMEER

Americký autor a editor (*1968). Fantastiku publikuje od roku 1986, ale teprve od druhé poloviny devadesátých let lze mluvit o soustředěné tvorbě. Dnes je pokládán za jednoho z nejvýraznějších žánrových spisovatelů. Prvním významným úspěchem se stala sbírka *City of Saints and Madmen* (*Město svatých a šílených*, 2001), která spadá do cyklu příběhů ze surrealistického města Ambry. Pozornost si získal rovněž románem *Veniss Underground* (2006, česky *Veniss Underground*). V poslední době sestavuje také antologie, spolu s manželkou Ann vytvořili kupříkladu soubory *The New*

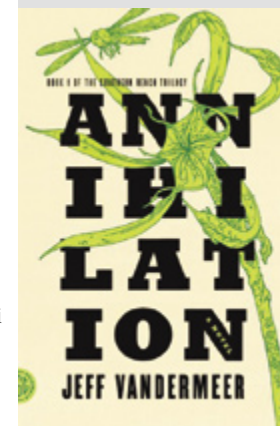
Weird (2008, česky *New Weird*) či monumentální *The Weird: A Compendium of Strange and Dark Stories* (2011). V minulém roce vydaná trilogie *Southern Reach*, započatá románem *Annihilation* (2014) je jeho komerčně dosud zřejmě nejúspěšnějším dílem.

Anihilace

Přeložil Petr Kotrle

Oblast X byla desítky let odříznutá od zbytku kontinentu. Rozlehlé pozůstatky lidské civilizace znovu opanovala příroda. První expedice se vrátila se zprávami o nedotčené, rajske krajině; všichni členové druhé expedice spáchali sebevraždu; třetí expedice zanikla při přestřelce, když se její členové obrátili proti sobě; účastníci jedenácté expedice se vrátili jako stíny svých dřívějších já a během několika měsíců po návratu zemřeli na agresivní rakovinu. Nyní se chystá dvanáctá expedice.

Skupinu tvoří čtyři ženy: antropoložka; geodetka; psycholožka a faktická vůdkyně; a naše vypravěčka, bioložka. Jejich úkolem je zmapovat terén a nasbírat vzorky; zaznamenat všechna pozorování, vědecká i jiná, svého okolí a sebe navzájem; a především se nenechat kontaminovat Oblastí X jako takovou. Na místo dorazí s tím, že očekávají neočekávané, a Oblast X skutečně dostojí své pověsti – brzy objeví obrovskou topografickou anomálii a formy života, které se vymykají veškerému chápání. Avšak tím, co všechno změní, jsou především tajemství, která účastníci expedice skrývají před sebou navzájem...

Připravujeme:
Autorita,
Akceptace

JIŘÍ TOMEK

Jiří Tomek (* 1944), prozaik, pedagog. Vedle beletristické tvorby je autorem a spoluautorem pěti skript odborné angličtiny pro VŠE Praha. Vystudoval angličtinu a arabštinu na Filozofické fakultě UK. Absolvoval kurzy arabštiny a stáže v Tunisu a v Saná (Jemen), kurzy angličtiny na britských a amerických univerzitách. Angličtinu vyučoval na středních školách v Praze a angličtinu s arabštinou v Ústavu jazykové a odborné přípravy FFUK a na VŠE v Praze.

Zpočátku psal arabské, egyptské a indické pohádky pro rozhlas pro bratislavskou televizi. V současné době se téměř jako jediný věnuje zpřístupnění arabských pohádkových a pověstových látek, které objektivně vyhledává ve sbírkách arabské lidové slovesnosti, u nás neznámých. Je autorem řady sbírek mýtů, pohádek a legend. Mezi jeho sbírky patří knihy *Bojácny princ* (1987), *Kouzelný květ pouště* (1989), *Dary krále džinů* (1995), *Perlová zahrada* (2007), *Bohové a faraoni* (2000) a *Faraoni a kouzelníci* (2004) a řada dalších. Jeho zatím posledním dílem je historický román *Královna Zenobie* (2014).

KEVIN BROOKS

Kevin Brooks (* 1959) vyrůstal v malém městečku Pinhoe u Exeteru v jižní Anglii. Studoval v Birminghamu a Londýně. Na živobytí si vydělával různými příležitostnými pracemi, např. v krematoriu, na benzinové pumpě, v zoo či na poště. Když jeho debutový román

Martyn Pig (2002) kritici i čtenáři přijali s ovacemi, vydal se na spisovatelskou dráhu. Píše knihy pro děti a mládež a také kriminální romány pro dospělé. Za svou tvorbu získal bezpočet nejrůznějších cen.

Zápisky z bunkru

Přeložila Veronika Volhejnová

Když se *Pán much* Williama Goldinga zabydlí v *Pokoji Emmy Donoghue*, vzniknou *Zápisky z bunkru* Kevina Brookse, kniha vyznamenaná The CILIP Carnegie Medal za rok 2014, nejvýznamnější britskou cenou pro knihu určenou dětem a mládeži.

Šest nešťastníků živoří v podzemním bunkru uvězněno bezejmenným únosem, jehož identita je stejně mlhavá jako jeho motiv. První se tu ocitne šestnáctiletý Linus, po něm následují devítiletá Jenny a čtyři dospělí. Neznají se, nic je nespojuje. Vystavení kvůli neznámého trýznitele snaží se společnými silami najít způsob, jak v téhle nelítostné situaci vydržet nucené soužití a hlavně přežít. Když je však únosce začne štvát proti sobě navzájem a nabídne jim, že propustí jednoho z nich za cenu života jiného z vězňů, situace eskaluje. Hra tajemného zločince na Boha začíná...

„Intenzivní, provokativní a neobyčejně poutavé...

„Strhující mystérium s výjimečnou atmosférou.“

Sunday Times

„Kevin Brooks stvořil naprosto věrohodný, podmanivý příběh s uvěřitelnými postavami, napsaný stylem mimořádné literární hodnoty.“

z vyjádření poroty The CILIP Carnegie Medal

Král světla

Arabské mýty, legendy a pohádky

Kniha je bohatým, reprezentativním souborem různých žánrů arabské lidové vypravěčské tvorby – v jeho mýtech se prolínají staroarabské (předislámské) mýtické náměty s lidovými, nábožensko-legendárními a koranickými vyprávěními islámské epochy – jeho legendy, báje a pověsti barvitě líčí tradice o vládcích jihoarabských říší a starých zaniklých kmenech a vypravují příběhy o pouštních beduínech a o slavných králích a královnách předislámské doby. Součástí souboru je i rytířská epopej, humoristická novelka a pohádková milostná romance. V lidových pohádkách osmi arabských zemí jsou snad zastoupeny všechny typy arabské lidové pohádky, které obsahují spoustu velice neobvyklých pohádkových motivů a fantastických elementů.

ANDREJ GJURIĆ

Andrej Gjurić (*1938) se narodil se na Smíchově do tradiční rodiny lékařů, právníků a humanitních vědců s česko-bosenskými kořeny. I přes silnou perzekuci se mu za minulého režimu podařilo dostudovat psychologii, jejíž praxi se pak věnoval po většinu svého života. Po roce 1989 byl poslancem, přednášel na několika univerzitách, byl předsedou sdružení pro podporu duševně nemocných Fokus. Je autorem desítek článků a odborných esejí, pro rozhlas psal pohádky, fejetony a literárně-publicistické pořady. Knihu však napsal jedinou. Jeho prvotina, magická próza pro děti *Kam běží modrá liška* získala po vydání v roce 1983 cenu Literárního fondu a prodaly se jí desítky tisíc výtisků. V současnosti je Andrej Gjurić v penzi a pracuje na knize legend z Malé Strany a Smíchova.

M. A. LARSON

M. A. Larson je americký spisovatel a televizní a filmový scenárista. Spolupracoval s několika televizními a filmovými společnostmi, mj. s HBO a Columbia Pictures, a napsal scénáře k řadě animovaných seriálů. Také Pennyroyal Academy (*Princezna Bojovnice*) vznikl původně jako scénář animovaného seriálu, který Larson později přepsal do knižní podoby.

Princezna Bojovnice

Přeložila Anna Vrbová

Román amerického spisovatele, televizního a filmového scenáristy M. A. Larsona začíná jako pohádka *O perníkové chaloupce*: bezejmenná dívka ztracená v tajemném, temném lese spatří v dálce světlo. Když přijde blíž, zjistí, že je to rozsvícené okénko. Chaloupka ale není z perníku a žije v ní mocná, nestvůrná čarodějnice, která tam vězní mladíka. Dívce se ho podaří osvobodit a pak spolu uprchnou. Mladík má namířeno do věhlasné Pennyroyal Academy, školy, která z odvážných chlapců vychovává opravdové rytíře a z dívek nebojácné, nelítostné princezny-bojovnice. Svět totiž stojí na pokraji války: všude se šíří krutá moc draků a čarodějnic. Dívka beze jména se do Akademie také запиše a podrobí se tvrdému výcviku. Postupně přitom odkrývá pravdu o sobě, o tom, kým vlastně je a kdo byla její rodina, pozná sílu přátelství i nenávisti, lidský soucit i nelidskou krutost. Jak se válka přibližuje, hrdinka zjišťuje, že boj mezi princeznami a čarodějnicemi se jí osobně dotýká mnohem víc, než si kdy dovedla představit. Filmová práva podle knižní předlohy zakoupila společnost Pacific Standard patřící známé herečce Reese Witherspoonové.

„Zapomeňte na tradiční představu něžné, precitlivělé, bezbranné princezny... Larson napsal temný, drsný pohádkový příběh, v němž mladí hrdinové bojují proti zlu, brání vesnice a jejich obyvatele a přitom hledají sami sebe, svou pravou tvář.“

Booklist

Andrej Gjurić
KAM BĚŽÍ

MODRÁ
LIŠKA

(POHÁDKOVÉ VYPRÁVĚNÍ Z MALÉ STRANY)

Kam běží modrá liška

Kam běží modrá liška? – na Kampu přece. Nové vydání legendární dětské knihy Andreje Gjuriće, která v jedinečném rytmu vypráví příběhy z Malé Strany, vychází více než po třiceti letech od prvního vydání. Gjurić v ní vytvořil vlastní mytologii, svět zabydlený bubáky, vodníky, ale i obyčejnými lidmi. Jedno z nejmagičtějších míst Prahy tak ožívá v novodobých mýtech, které svou působivostí okouzlí nejen děti, ale i rodiče, kteří jim příběhy budou číst.

Kniha vychází s původními ilustracemi Jana Černého.

SYLVIA PLATHOVÁ

Sylvia Plathová (1932–1963), americká prozaička a básnířka, je známa českým čtenářům mj. díky románu *Pod skleněným zvonek* (Argo, 1998) a básnickému výboru *Noční tance* (Argo, 2002). Nyní Argo přichází se souborem tří kratších dětských příběhů, které potěší nejen děti, ale uchvátí i dospělé. Obdivovatele Plathové jistě překvapí nečekaná hravost a rozmarná potrhlost textů.

Knížka o postelích a dvě pohádky navrch

Přeložili Petr Onufer a Vít Penkala

Prozaický příběh *Kuchyň paní Třešínkové* napsala Plathová v roce 1958 pro dětský časopis, publikován byl ale poprvé až v roce 2001, tedy 38 let po autorčině dobrovolné smrti. Vypráví se v něm o kuchyňských přístrojích, jež jsou přesvědčeny, že dokážou lépe plnit úkoly svěřené jejich kolegům v kuchyni, a způsobí tím naprostý chaos. Ve veršované *Knížce o postelích*, poprvé vydané v roce 1976, sestavila Plathová úžasnou kolekci všemožných postelí s překvapivými, báječnými schopnostmi – dovedou kupříkladu cestovat pod vodou, plachtit vzduchem, spát pod sněhem, poskakovat či malovat. Třetí příběh o Tomášovi a jeho vytouženém hořčicově žlutém obleku pro všechny příležitosti má název *Oblek, kterému nic nevadilo*.

MARJANE SATRAPIOVÁ

Marjane Satrapiová (* 1969), íránsko-francouzská komiksová kreslířka, ilustrátorka, režisérka animovaných filmů a autorka dětských knih, vyrůstala v Teheránu v levicově orientované, vzdělané rodině. V roce 1984 ji rodiče poslali na středoškolská studia do Vídně. Po návratu do vlasti vystudovala vizuální komunikaci na teheránské univerzitě. V roce 1994 emigrovala do Francie. Celosvětově se proslavila dvoudílným

autobiografickým komiksem *Persepolis* (2000 a 2001, česky 2006 a 2007), podle něhož vznikl v roce 2007 celovečerní animovaný film. Z dalších jejích děl byly do češtiny přeloženy *Šitičko*, *Ajdar* a *Kuře na švestkách*.

Strašidla se bojí měsíce

Přeložila Michala Marková

Malé Marjánce není co závidět. Sotva se uloží do postýlky a zhasne, vynoří se tři protivná, kruťácká strašidla a zlobí ji až hrůza. Holčička dostane nápad: strašidla se přece objevují jen ve tmě, světla se bojí. Stačí tedy, aby Marjánka vystříhla měsíc z noční oblohy a zavřela ho do klece u své postýlky. A jak si usmyslí, tak udělá. Jenže ouha! Strašidla sice zmizí, zato kočkám teď nastaly zlé časy... Jak to? To se dozvíte v nové knížce Marjane Satrapiové, íránsko-francouzské autorky a ilustrátorky, která se světově proslavila autobiografickým komiksem *Persepolis*.

Pro děti od 3 let.

MAGGIE STIEFVATEROVÁ

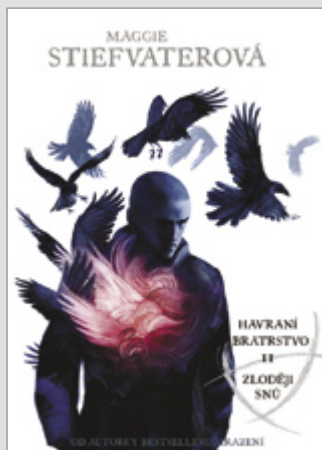
Maggie Stiefvaterová (* 1981) žije se svým mužem, dvěma dětmi, dvěma neurotickými psy a jednou nepříčetnou kočkou ve Virginii, a jak sama uvádí, vedou tam divoký život hipíků. Je vášnivou čtenářkou, hraje na spoustu nástrojů, mimo jiné na harfu, klavír, flétnu a dudy, kreslí a píše knihy. Literárně debutovala v roce 2008 románem *Lament: The Faerie Queen's*

Deception, jeho pokračování vyšlo o rok později pod názvem *Ballad: A Gathering of Faerie*.

Ve stejném roce slavila ohromný úspěch s románem *Shiver* (čes. *Mrazení*, Argo 2010), na který navázaly dva díly – *Linger* (čes. *Váhání*, 2011) a *Forever* (čes. *Splynutí*, 2011). *The Scorpio Races* (čes. *Ve znamení Štíra*) je samostatný román z roku 2011 a *The Raven Boys* (2012, čes. *Havraní bratrstvo*) zahajuje připravovanou tetralogii.

Photo © Kate Hummel

Havraní bratrstvo II. Zloději snů

Přeložila Lucie Simerová

Geomantické linie v okolí Cableswateru se probudily a nic není jako dřív. S postupujícím létem se Havraní bratrstvo přibližuje svému cíli a Lilo fascinuje vášeň, s jakou Gansey hledá ztraceného krále Glendowera. Je pro ni stále těžší nezamilovat se do něj, třebaže ví, že pokud ho políbí, Gansey může zemřít. Ronan se propadá pořád hlouběji do říše snů a jeho sny a věci, které z nich přináší, se stále víc míchají do skutečného života. Navíc se objeví lidé s nečistými úmysly, kteří hledají tytéž kousky mozaiky jménem Cableswater, po jakých se pídí Gansey. Zahrávat si se sny může být zkrátka nebezpečné...

” Druhá část čtyřdílného cyklu Havraní bratrstvo.

Již vyšlo:
*Mrazení, Váhání, Splynutí,
Ve znamení Štíra,
Havraní bratrstvo I. –
Osudný políbek*

J. R. R. TOLKIEN

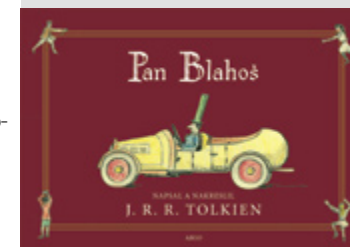
J. R. R. Tolkien se narodil roku 1892 v jihoafrickém Bloemfonteinu, dětství však strávil v Anglii, kde rovněž absolvoval středoškolská a univerzitní studia. V roce 1919 získal v Oxfordu diplom v oboru staroanglického jazyka a literatury a po pěti letech se ve stejném oboru stal profesorem. Prvními Tolkienovými publikacemi byly ve 20. letech *Slovník střední angličtiny* (A Middle English Vocabulary, 1922) a kritické vydání středověké romance *Sir Gawain a Zelený rytíř* (Sir Gawain and the Green Knight, 1925), čtenářský úspěch mu však přinesl až pohádkový příběh z fiktivní dávné Středozemě *Hobit* (The Hobbit, 1937, česky poprvé 1979). Po čtrnáctileté práci, započaté už před vydáním *Hobita*, dokončil koncem 40. let rozsáhlé, v dějové a myšlenkové složitosti i jazykové invenci nesrovnatelně bohatší pokračování v trilogii *Pán prstenů* (The Lord of the Rings, 1954–1955, česky poprvé 1990–1992), jež vzbudila mohutnou vlnu zájmu zejména mezi západní mládeží ve druhé polovině 60. let a dočkala se nesčetných vydání v milionových nákladech. Osudy Středozemě a jejích obyvatel, letmo načrtnuté v *Hobitovi* a rozpracované v *Pánu prstenů*, dále rozvíjí epos *Silmarillion* (The Silmarillion, 1977, česky 1992), který čtyři roky po autorově smrti připravil k vydání jeho syn Christopher. Tolkienův literární odkaz doplňuje řada odborných literárně-historických studií a série drobnějších pohádkových příběhů.

Pan Blahoš

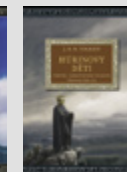
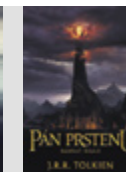
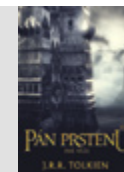
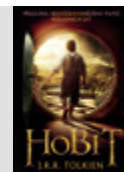
Přeložila Viola Somogyi

Pan Blahoš je hrdinou knihy, kterou slavný romanopisec Tolkien sepsal pro svoje děti. Pan Blahoš je vážený gentleman a vlastník zvláštního domácího mazlíčka, ušaté žirafy jménem Žirafík. Jednoho dne si z náhlého rozmaru pořídí žlutý automobil, což vede ke sledu menších i větších katastrof...

Vychází jako zrcadlové vydání původního rukopisu, včetně autorových ilustrací, a českého překladu.

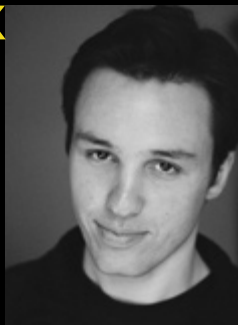

Již vyšlo: *Hobit, Pán prstenů, Silmarillion, Húrinovy děti, Netvoři a kritikové, Nedo-končené příběhy, List od Nimrala a jiné příběhy, Legenda o Sigurdovi a Gudrún*

MARKUS ZUSAK

Markus Zusak se narodil roku 1975 jako nejmladší ze čtyř dětí v imigrantské rodině usazené v Sydney. Jeho matka byla Němka a otec Rakušan. První knihou, kterou na sebe upoutal pozornost kritiky i čtenářů, byl *Posel* (2002). Získal za něj mimo jiné cenu The Children's Book Council of Australia za rok 2003 a Německou cenu za literaturu pro mládež 2007. V roce 2005 vyšlo jeho zatím nejslavnější dílo *Zlodějka knih* (2005, česky Argo, 2009). K jeho napsání Zusaka inspirovalo vyprávění prarodičů o bombardování Mnichova za druhé světové války a o holocaustu. Román se stal mezinárodním bestsellerem.

„ Ukázka

Ten pes, co na něj sázíme, vypadá spíš jako krysa.

„Ale běhá jak namydlený,“ tvrdí Rubík. Culí se jak měsíček, na nohou kovbojský boty. Odplivne si, pak se usměje. Odplivne, usměje. Sympaťák, ten můj brácha, na mou duši. Ruben Wolfe. Jako obvykle čekáme na svou jedinečnou příležitost.

Sedíme úplně dole na nekrytý zaprášený tribuně.

Kolem projde holka.

Ježiš, pomyslím si.

„Ježiš,“ řekne Rubík, a to je právě ten rozdíl, protože na ni čumíme oba, roztouženě, zadejchaně, tady a teď. Takový holky normálně nejsou na chrtích dostizích k vidění. Ty, co jsme zvyklí vidat, jsou buď šedý myšky s cigárem v puse, nebo bufetácký machny. Anebo coury, co lemtaj plechovkový pivo. Ale tahle, co na ni civíme, je fakt něco extra. Kdyby běžela ona, z fleku na ni vsadím. Je úžasná.

Jenže z toho stejně mám akorát staženou žaludek, když koukám na nohy, na který nemůžu šáhnout, a na rty, co se neusmívají na mě. Na boky, co se nevlňej můj směrem. Na srdce, co nebije pro mě.

Sáhnu do kapsy a vytáhnu desetidolarovku. Chci přijít na jiný myšlenky. Totiž, rád se na nějakou tu holku občas kouknu, ale nakonec mě to vždycky dostane. Takhle na dálku mě leda rozbolejí oči. Takže nakonec ze sebe vymáčknu něco jako: „Tak jdeme si vsadit, nebo co, Rubíku?“ A přesně tak to dopadne i tohoto šedivého dne v našem báječným smilným rodným městě.

„Rubíku?“ opakuju.

Ticho.

„Rubíku?“

Vítr. Žene plechovku. Kousek za náma kouří a kašle nějaký chlápek. „Rubíku, jdeme si vsadit, nebo ne?“

Plácnu ho.

Hřbetem ruky.

Do paže nad loktem.

Koukne na mě a zase se usměje.

„Jasně,“ řekne a rozhlížíme se po někom, kdo by za nás vsadil. Někoho nad věkovou limit. Tady to nikdy není problém. Vždycky se najde dědula s půlkou zadnice vystrčenou z kalhot, co za vás milerád vsadí. Někdy si dokonce řekne o podíl z výhry, jako že kdyby vyhrálo to psisko, co na něj sázíte. To se ví, že pak nemá šanci člověka najít – i když my bysme se na něj nevykašlali, to se ví. Člověk musí s těmahle troskami – pámbu chraň, abych někdy dopad jako oni – vycházet po dobrým. Někdy ten drobák z výhry by jim nezaškodil. Jen jde o to vůbec něco vyhrát. Nám se to ještě nepovedlo.

„Tak jdeme.“ Rubík se zvedne a já ještě cestou civím, teď už z dálky, na nohy ty holky.

Ježiš, pomyslím si.

„Ježiš,“ řekne Rubík.

U okýnka sázkařů narazíme na menší problém.

Poldové.

Co tady sakra pohledávají? napadne mě.

„Co tady sakra pohledávají?“ řekne Rubík.

Totíž, mně poldové vlastně ani nevadí. Po pravdě řečeno, spíš je mi jich trochu líto. Ty čepice. A všechna ta kovbojská paráda, co tahají kolem pasu. Musej se tvářit nekompromisně, ale zároveň kamarádsky a vstřícně. Musej si nechat narůst knír (ať už chlapi, nebo, v některých případech, i ženský), aby vypadali, jako že mají autoritu. A těch kliků, sedolehů a shybů, co se nadělají na policejní akademii, než dostanou licenci a můžou se zase cpát koblihama. Taky musej oznamovat lidem, že se někdo z jejich rodiny právě rozmaširoval při auto-nehodě... a tudy dalších nepříjemných věcí, radši toho nechám.

Smečka rváčů

Přeložila Dominika Křestánová

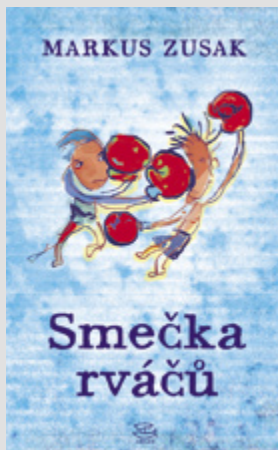
Řeknu: „Neztrácej srdce, Rubíku.“

A můj bratr, aniž se pohne, mi naprosto zřetelně odpoví.

„Já ho nechci ztratit, Came. Snažím se ho najít.“

Bratři Ruben a Cameron žijí na okraji – doslova.

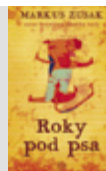
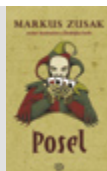
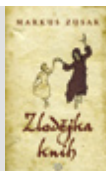
Na okraji Sydney, na okraji blahobytu. Ve světě psích závodů, bídy a nezaměstnanosti. Ve světě věčného zápasu. Celý život se rvou, spolu a za sebe. A tak když jim boxerský promotér nabídně, aby si ilegálními rvačkami přivydělali pár dolarů, přijmou. A rvou se jako psi. V sázce totiž nejsou jen peníze, ale i vlastní identita a hrdost... Silný, dojemně bolestný příběh je volným pokračováním debutového románu *Roky pod psa* (Argo 2014) Markuse Zusaka, australského spisovatele a autora slavné *Zlodějky knih*.

„Kdo by v tomhle románu očekával boxerské zápasy à la Rocky, bude zklamán. Spíše se tu vypráví příběh o hrdosti a respektu, v jehož popředí stojí kamarádský a láskyplný vztah dvou bratrů.“

Topic

Již vyšlo:
Zlodějka knih,
Posel,
Roky pod psa

Populárně naučná a odborná literatura

ZDENĚK LYČKA Na kajaku z Prahy do Severního moře

Autor v červnu 2014 nasedl v Praze do kajaku a po šestnácti dnech a 881 tvrdě odpádlovaných kilometrech přistál u majáku Kugelbake v Severním moři. Touto výpravou po stopách legendárního lachtana Gastona, který během povodní v létě 2002 uplavál 300 km z pražské zoo až do Lutherstadtu Wittenbergu, a české princezny Markéty Přemyslovny, která se před více než osmi sty lety provdala za dánského krále Valdemara II. a odplula po Labi do Dánska, si autor splnil dávný sen. V době svého mládí nemohl takovou expedici uskutečnit kvůli absurdní německo-německé hranici, která do roku 1991 rozdělovala Labe na dvě části. Cestou poznal mnoho romantických zákoutí, ale zažil též nebezpečné chvíle uprostřed plavební dráhy obrovských kontejnerů za asistence metrových vln, průtrží mračen a ostrého severáku.

PAUL MILLAR Skotsko po česku Neturistický průvodce

Ilustroval Stuart Campbell

Turistickým průvodcem po Skotsku, který vám sdělí, kam nejít na večeri a tak podobně, tato kniha není. *Skotsko po česku* je vyznáním sympatií a obdivu k zemi na okraji Evropy, vystrčené do severního Atlantiku, v níž autor prožil více času než v kterékoli jiné, včetně své otčiny, zároveň však k zemi shovívavě pozorované očima Čecha, jenž si zachoval jistou středoevropskou skepsi...

Knihou procházejí města i příroda, lidé a zvířata, jídla a nápoje, dějiny i současnost. Autor, nad jiné povolaný, upozorňuje českého čtenáře především na rozličné odlišnosti, křížem krážem od architektury až po zemědělství. Líčí „své“ Skotsko neobyčejně svěžím, uvolněným jazykem, vydatně syceným jiskřivým humorem a vskutku odzbrojujícími historkami z první ruky.

JIŘÍ MAZÁNEK

Učitel jógy a tantry, hudebník, spisovatel a básník, vystudoval VŠCHT v Pardubicích, ale již na střední škole se věnoval józe a hře na kytaru. Jako hudebník působil ve sdružení Šafrán, ve skupině Amalgam a Extatic Trans Music. Je členem skupiny Relaxace a souboru Alikvotní 4.

Jógu začal vyučovat již na sklonku 70. let. V 90. letech ho přijal za žáka svámí Šambhušivánanda. Spolupracoval s manžely Tomášovými, Borisem Merhautem a Rudolfem Skarnitzlem, setkával se s většinou žáků Fráni Drtikola a stal se prvním žákem svámího Mahéšvaránandy. Největší vliv však na něj mělo učení a osobnost Paramahansa Jógánandy a hudba Šrí Ganapati Saččidánanda Svámídzího.

K tantrě ho přivedly osobní zážitky zde i v Indii a setkání s učiteli na semináři Skandinávské školy jógy, tantry a meditace. Další prohloubení její zkušenosti vzniká jednak teoreticky, ale především intenzivní vnitřní prací s dechem, mantramí, meditacemi a čakrami. Tantru vyučoval zpočátku smíšenou, nyní se zaměřuje pouze na tantru pro ženy.

Photo © Karel Cudlín

ALENA WAGNEROVÁ

Alena Wagnerová (* 1936) vystudovala biologii a pedagogiku, později dálkově divadelní vědu a komparatistiku. Od roku 1969 žije v Saarbrückenu v Německé spolkové republice, po roce 1989 stěhově v Saarbrückenu a v Praze. Píše a publikuje od začátku 60. let, zejména sociologické studie, literární eseje a prózy. V centru jejího zájmu stojí především silné ženské osobnosti (S. Nádherná, M. Jesenská, B. Němcová, Toyen aj.), dále Franz Kafka a jeho rodina. Systematicky se už léta zabývá česko-německými vztahy. Píše česky i německy a její knihy vycházejí v Německu i u nás. Jako prozaička Alena Wagnerová debutovala

novelou *Dvojitá kaple* (1982 v německém překladu, česky 1991). Věnuje se také publicistice a přispívá do českých a německých periodik.

Milena Jesenská

Přeložila Alena Bláhová

V osudu české novinářky Mileny Jesenské (1896–1944) se takřka doslovně zrcadlí všechny proměny a zvraty, očekávání a zklamání první poloviny minulého století. Dcera známého pražského lékaře, absolventka Minervy, prvního dívčího gymnázia v monarchii, zažívá ve Vídni rozpad Rakouska-Uherska, po svém návratu do Prahy se stává souputnicí české meziválečné avantgardy a jako redaktorka Národních listů se zapojuje do úsilí o moderní životní styl. Ve třicátých letech se přiklání ke komunistické straně, brzy však o správnosti její ideologie začíná pochybovat a rozejde se s ní. Silné sociální citění nicméně nadále zůstává výrazným rysem Mileniny osobnosti. Na stránkách slavné Peroutkovy Přítomnosti pak Jesenská dosahuje vrcholu své žurnalistické dráhy. Po „Mnichovu“ a během okupace pomáhá uprchlíkům a působí i v odboji. Umírá v koncentračním táboře Ravensbrück. Aktualizované a doplněné vydání knihy přední české socioložky a literátky doprovází bohatá obrazová příloha.

Tantra, nejčastější otázky a pochybnosti

První kniha, která vysvětluje skutečnou podstatu tantry formou otázek a odpovědí. Je přístupná každému, protože jsou do ní vybrány nejčastější otázky jak laiků, tak i těch, kdo kurzy tantry již navštěvují.

Odpovědi se snaží osvětlit tantru jako duchovní cestu, a ne pouze jako sexuální zážitek nebo erotické masáže.

LADISLAV ČUMBA

Ladislav Čumba (* 1976), učitel češtiny pro cizince. V roce 2004 absolvoval FF MU v Brně, obor český jazyk – divadelní věda. V letech 2004 a 2005 pracoval v Divadelním ústavu. Je členem redakční rady časopisu Babylon, členem o. s. Skutečnost, moderátorem hudebních festivalů, autorem písňových textů a minioperním libretistou, scenáristou, příležitostným nehercem.

Photo © Lukáš Zentel

Mžiknutí víčka (prem. 1997), *Zátíší s nenávrtnem* (prem. 2006), minioperní trilogie *Obilní trh* (neuvedeno, 2008), *Wittgensteinové na Kladně* (nepremierováno 2009), *Wittgensteinova kniha faktů* (2013) – bibliofilie.

Wittgensteinova kniha faktů

Beletristický text s nadhledem líčí příběh rodiny velkokapitalisty. Rodinu popisuje po kapitalistově odchodu. Podobu jeho ženy Poldi si někteří občané Kladna ještě uchovávají v paměti. Představte si, že předání ocelářského holdingu dědicům v letech před První světovou válkou neproběhlo hladce. Představte si obchod Kladno-Pittsburgh v roce 1912. Představte si, že jedno z jejich dětí majetek převzít odmítlo. Představte si, že tento syn dal přednost dráze učitele. Představte si, že se stal jedničkou ve svém oboru. Představte si, že se stal učitelem na Cambridge. Představte si, že jediná kniha vydaná za jeho života začíná slovy: *Svět je všechno, co je faktem*. Představte si knihu, která se skládá ze samých faktů. Faktem je, že se syn Poldi a Karla Wittgensteinových jmenoval Ludwig Wittgenstein. Faktem je, že se stal nejvlivnějším učitelem filosofie na univerzitě v Cambridge ve 20. století.

Publikace bude vydána k výročí 100 let od udělení stipendia rakouským umělcům (Trakl, Rilke, Loos) z peněz kladenských hutníků. Stipendium roku 1914 anonymně udělil syn Poldi Wittgensteinové, cambridgeský filosof.

ANDREAS STRÖHL

Andreas Ströhl (* 1962 v Mnichově) studoval německou literaturu a filosofii. V minulosti (1988–2003) pracoval v Goethe-Institutu v Brémách, Atlantě, Bonnu a také v Praze; od roku 2004 vede oddělení pro kulturu a informace v Mnichově. V období 1996–1998 přednášel teorii médií na univerzitě v Innsbrucku, v letech 2003–2004 působil jako programový ředitel filmového festivalu v Mnichově. Je autorem či editorem řady článků a studií o teorii komunikace, médií a díle Viléma Flussera.

Vilém Flusser Fenomenologie komunikace

Přeložily Zuzana Jürgens a Jana Vymazalová

Monografie o Vilému Flusserovi, který patří mezi nejvýznamnější filozofy 2. poloviny 20. století, se zabývá nejen osudem tohoto českého rodáka a zároveň světoobčana, který prožil většinu života v Brazílii a také ve Francii či v Německu, ale především jeho dílem. Hlavními tématy Flusserovy filosofie jsou jazyk, automat a vztah budoucnosti, minulosti a přítomnosti. V každém z nich se filozof vydal neprobádanou cestou směrem k objevování nových horizontů.

HAROLD BLOOM

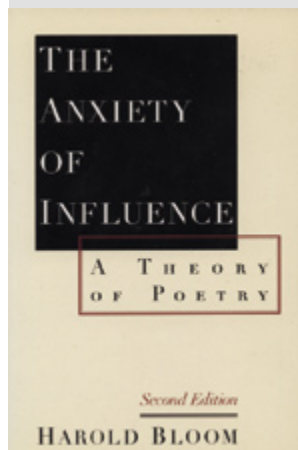
Úzkost z ovlivnění

Přeložil Martin Pokorný

Harold Bloom (*1930) si sérii knih ze 70. let, z nichž nejvýznamnější je právě *Úzkost z ovlivnění*, vydobyl pozici nejvýraznějšího amerického kritika své generace, dosáhl nejvyšších akademických pozic a trvale se zapsal do obecného kulturního povědomí. Pojem vlivu či ovlivnění je inspirován především Nietzsche, Freudem, prorockými básněmi Williama Blakea a gnostickou teologií. V ostrém kontrastu k předtím dominantnímu přístupu angloamerické nové kritiky Bloom zdůrazňuje osobní zápas básníka o nalezení vlastního hlasu – a rozvíjí obraz boje na život a na smrt (neboť vyjádření a mlčení či originalita a nápodoba jsou pro básníka formou života a smrti) mezi „efémem“ a jeho mocnými předchůdci.

Česky z Bloomova rozsáhlého a vlivného díla již vyšel *Kánon západní literatury* (1994, čes. 2000), souborný pohled na celou evropskou literární tradici. *Úzkost z ovlivnění* vychází i s rozsáhlou předmluvou (věnovanou Shakespeareovi), kterou autor doplnil ke 2. vydání z roku 1997.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Edice Rodičovství nabízí v současné době již v patnácti svazcích fundované příručky pro rodiče, kteří se na příchod potomka teprve chystají, i pro rodiče, kteří se chtějí o výchově a řešení různých problémů dozvědět víc, než se mohou dočíst ve velkých obrazových publikacích. Tituly, které do edice vybíráme s odborníky jednotlivých oborů, vám budou průvodci těhotenstvím i porodem s důrazem na fakt, že porod je velmi důležitým momentem v životě ženy a dítěte a že je třeba se na něj zodpovědně připravit. V posledních letech jsme do edice zahrnuli i tituly, které mohou rodičům pomoci řešit problémy ve výchově, jako jsou špatný spánek, strach, či vám poradit s tolik diskutovanou otázkou očkování.

TRACEY MURKETTOVÁ, GILL RAPLEYOVÁ

Aby dětem chutnalo Odstavení vedené dítětem

Přeložila Kateřina Bodnářová

K českému čtenáři se konečně dostává kniha o „baby-led weaning“ (BLW), tedy o zřejmě nejpřirozenějším způsobu zavádění pevné stravy u kojenců, kdy celý proces řídí samo dítě – účastní se rodinného stolování, samo se krmí a samo si vybírá, co bude jíst. Díky tomu se rozvíjejí přirozené dovednosti a schopnosti dítěte, koordinace ruka-oko, jemná motorika, samostatnost... Není potřeba vařit žádná pyré, kašičky nebo přesnídávky. Jídlo je zábava a jídelní stůl se nemění v bojiště, jak tomu často bývá při klasickém krmení lžičkou. Autorky – odbornice na stravování malých dětí a novinářka – v knize popisují celý proces „dítětem vedeného odstavení“, radí kdy, jak a s čím začít, ale i na co dávat pozor a čemu se vyhnout. Především však čtenářům poradí, jak dítěti pomoci k tomu, aby si zamilovalo dobré jídlo.

SIMON
SINGHSimpsonovi a jejich
matematická tajemství

Přeložil Luboš Pick

Svět je plný skalních fanoušků kultovního seriálu Simpsonovi a sesterské Futuramy. Drtivá většina z nich si přitom pravděpodobně vůbec nevšimla, že do mnoha příběhů žluté rodinky její tvůrci chytře vestavěli nenápadné odkazy na matematiku, a to od nejjednodušších pouček až po nejnovější hluboké vědecké poznatky. To, že tam skutečně jsou, a hlavně kde je najít, odhaluje čtenáři či divákovi autor této knihy, renomovaný popularizátor vědy a skvělý vypravěč Simon Singh. Čtenář mimo jiné zjistí, že členové brilantního autorského týmu nejoblíbenějšího televizního seriálu všech dob jsou často absolventy matematických oborů prestižních univerzit a že jejich vztah k matematice se v příbězích Homera a spol. rozhodně neztratil. S důvtipem a pravým fanouškovským zápalem vlétají do příběhů oblíbených hrdinů seriálu poznatky o Mersennových prvočíslech, Eulerově rovnici, nekonečnu a nekonečném, a dokonce o hlubokých a dosud nevyřešených problémech, jako je například P versus NP.

DARON ACEMOGLU,
JAMES A. ROBINSON

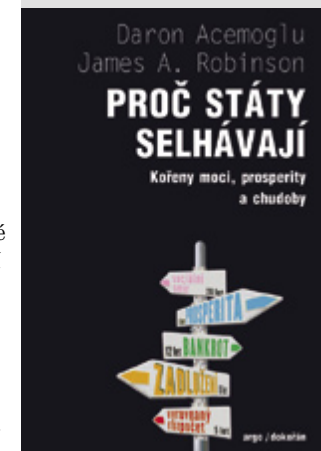
Daron Acemoglu (* 1967) je turecko-americký ekonom. Narodil se v Turecku, studoval na univerzitě v americkém Yorku a na London School of Economics. V současnosti vyučuje ekonomii na prestižní MIT. Je autorem několika knih na ekonomická témata, mimo jiné další práce sepsané společně s Jamesem Robinsonem Economic Origins of Dictatorship and Democracy (*Ekonomické kořeny diktatury a demokracie*).

James A. Robinson studoval London School of Economics, na Warwick University a na Yale. V současnosti přednáší na Harvardově univerzitě.

Proč státy selhávají

Přeložil Eduard Geissler

Tato čtivě napsaná kniha odpovídá na otázku, která mate odborníky už po staletí: proč jsou některé země bohaté a jiné chudé, proč je rozděljuje bohatství a chudoba, zdraví a nemoc, hojnost jídla a hladovění? Může za to kultura, podnebí, geografické uspořádání? Nebo snad neznalost náležitých opatření a hospodářských strategií? Autoři ukazují, že žádný z těchto faktorů není tak závažný, aby nezvratně předurčil vývoj té které země. Za ekonomickým úspěchem či neúspěchem nestojí příroda či národní mentalita, ale politické a ekonomické instituce vytvořené lidmi. Stačí srovnat Severní a Jižní Koreu – státy obydlené lidmi téhož jazyka, s podobnými geografickými podmínkami, ale s tak odlišnou politickou a ekonomickou situací.

” Acemoglu a Robinson po patnácti letech studií, které se týkaly Římské říše, mayských městských států, středověkých Benátek či Sovětského svazu, Latinské Ameriky nebo Afriky, přicházejí s novou politickou-ekonomickou teorií, která umožňuje relevantně posuzovat takové otázky, jako zda Čína poroste i nadále takovým tempem, aby překonala Západ, jestli pomíjí doba, kdy byly na vrcholu Spojené státy, či jak nejlépe pomoci miliardám lidí vymanit se z chudoby.

LEE
SMOLIN

Lee Smolin (*1955) je teoretický fyzik, člen významných kanadských vědeckých a akademických institucí (Perimeter Institute for Theoretical Physics, University of Waterloo, University of Toronto). Smolin je znám svou prací na teorii kvantové gravitace. Hájí postoj, že dva hlavní přístupy k tomuto problému, a sice smyčková kvantová gravitace a teorie strun, lze chápat jako dva rozdílné aspekty téže teorie. Je autorem knih *The Trouble With Physics (Fyzika v potížích, česky Dokořán a Argo 2009)*, *The Life of the Cosmos* a *Three Roads to Quantum Gravity*.

Znovuzrozený čas

Přeložil Vojtěch Witzany

Autor ve své kontroverzní knize zkoumá radikální možnost, kterou fyzikové obvykle neberou v úvahu, a sice skutečnost času. Zatímco v každodenním životě vnímáme čas jako skutečný a podřizujeme mu zcela svoje jednání, pro potřeby fyzikálního zkoumání je takový náhled na čas nevhodný. Fyzikové při zkoumání a formulování zákonů, které utvářely a utvářejí podobu světa, vidí čas jako iluzi: v běžném vnímání se vše sice s časem mění, ale fyzikální zákony se obvykle chápou jako v čase neměnné, univerzálně a vždy platné. Smolin ovšem tvrdí, že vše může být zcela jinak, že i fyzikální zákony se mohou v čase měnit; a zkoumá, jaké důsledky by to mělo pro vědu i pro svět jako takový.

Již vyšlo:
Fyzika v potížích

ALAN
WEISMAN

Alan Weisman (*1947) je oceňovaný novinář a spisovatel. Přispívá do řady významných časopisů, např. *Harper's*, *The New York Times Magazine*, *Los Angeles Times*, *Atlantic Monthly* aj., je autorem řady knih (mj. *Svět bez nás, čes. Dokořán a Argo, 2008*) a nositelem řady cen za literární i publicistickou činnost.

Odpočítávání

Přeložila Kateřina Kolářová

Na Zemi žije a živoří sedm miliard lidí a neustále se rodí další. Kolik jich ještě planeta dokáže uživit? Podle všeho by kritickou hranicí mohlo být deset miliard Pozemšťanů. Současně neustále ubývá rostlinných a živočišných druhů – ale které z nich jsou nezbytné k zachování lidského druhu, a dokázali bychom zajistit jejich přežití? Existuje nějaký způsob, jak přirozeně zastavit růst lidské populace? A pokud ano, najdeme ekonomický model, který nám zaručí prosperitu bez nutnosti permanentního růstu? Autor provokativního *Světa bez nás* se ve své nejnovější knize pokouší nalézt v odpovědích na tyto otázky „poslední naději na zachování budoucnosti lidské civilizace na Zemi“.

Již vyšlo:
Svět bez nás

Historická literatura

JEAN FLORI

Jean Flori (* 1936) působil v několika významných odborných institucích, mj. v Národním centru pro vědecký výzkum (CNRS), v současné době je ředitelem Centra pro vysokoškolské studium středověké civilizace (Centre d'études supérieures de civilisation médiévales) v Poitiers. Specializuje se na dějiny středověké společnosti, rytířství a křížových výprav. O těchto tématech publikoval řadu monografií (česky *Rytíři a rytířství ve středověku*, 2008), vedle toho se systematicky věnuje i významným osobnostem středověku. Studii o Eleonore Akvitánské, jež vyšla poprvé v Paříži v roce 2004, vydalo Argo v roce 2014.

Richard Lví srdce Král a rytíř

Přeložil Dušan Špitálský

Monografie je věnována rytíři *par excellence*, anglickému králi Richardu I. Jeanu Florimu se podařilo vytvořit brilantní portrét tohoto krále opředeného mýty a legendami, v němž neváhal odkrýt ani temné či skrývané stránky Richardovy osobnosti (prchlivost, sklony k homosexualitě) a zároveň vykreslit dějiny rytířské mentality 12. století. Svou monografii Flori založil na pečlivém studiu a analýze dobových pramenů, které interpretuje jasným a přitom čtivým způsobem, stejně jako na pečlivé kritice novodobé historické literatury. V první části se autor zaměřuje i na méně známá období Richardova života (mládí a pobyt v Poitou a v Akvitánii, kde vládl v letech 1174–1189 a střetl se zde se vzpurnou aristokracií), jeho roli normanského a akvitánského vévody a anglického krále a neopomíjí ani Richardův pobyt ve Svaté zemi. Druhá část knihy je koncipována jako portrét krále v zrcadle rytířských ctností.

Již vyšlo:
*Eleonora Akvitánská.
Vzpurná královna.*

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

LIBOR JAN

Libor Jan přednáší středověké dějiny na Masarykově univerzitě v Brně. Badatelsky se věnuje dějinám 13. století, problematice církevních řádů, především johanitů, a moravským regionálním dějinám. V roce 2000 vydal monografii *Vznik zemského soudu a správa středověké Moravy*, na niž o šest let později navázal knihou *Václav II. a struktury panovnické moci*. Mimo to je i autorem kuchařské knihy *Jihomoravské vaření s vínem* (2012).

Václav II. Král na stříbrném trůnu

V monografii předposledního přemyslovského panovníka autor přináší nové pohledy založené na několikaletém studiu pramenů i moderní literatury. V první části knihy představuje panovníkův život v souřadnicích domácí i zahraniční politiky, ve druhé se zamýšlí nad fungováním středověkého státu, dvorským prostředím a rytířskou kulturou, jíž se právě okolí tohoto posledního velkého Přemyslovce vyznačovalo. Všímá si také faktorů, které spoluurčovaly směr vlády (královští rádci, zemská šlechta, duchovní hodnostáři), a dostatek prostoru věnuje i nálezům bohatých stříbrných ložisek na Kutnohorskú či expanzi české moci do Polska a Uher. V posuzování vývoje české společnosti přemyslovského období se Libor Jan do značné míry rozchází s běžně publikovanými názory: Václava II. zobrazuje jako panovníka s bystrým úsudkem a silnou vůlí, jako jedince na vrcholu společenské pyramidy, kterému nic lidského není cizí.

STANISLAV BALÍK, LUKÁŠ FASORA, JIŘÍ HANUŠ, MAREK VLHA

Český antiklerikalismus Zdroje, témata a podoba českého antiklerikalismu v letech 1848–1938

Autoři této průkopnické práce pojímají antiklerikalismus jako součást modernizačních evropských procesů, provádějících budování evropských národních států a jejich politických institucí. Antiklerikalismus je v jejich očích součástí „ambivalence moderny“, která se vyznačuje střetem identit a proměnou životních orientací a mentalit. Autoři vymezují termín antiklerikalismus v kontextu duchovních a náboženských dějin 19. a 20. století, s důrazem na jeho dobové proměny v multinárodní a multikonfesionální habsburské monarchii od roku 1867, resp. v období první republiky. Antiklerikalismus získával podobu kulturního boje, jenž se uplatňoval především v otázce školské a manželské politiky, resp. v otázce rituálů – smrti a pohřbívání. Vedle perspektivy celozemské, české a moravské, nazírané prostřednictvím zákonů a zákonných opatření, resp. prostřednictvím střetů mezi politickými programy jednotlivých stran, autoři zvolili i perspektivu mikrohistorickou (Brno, Kladno, Uherské Hradiště, Uherský Brod, Polná, Žarošice, Lidečko, Mikulovice u Pardubic), jež ozřejmuje, jak se antiklerikální nálady a postoje uplatňovaly během každodenního náboženského, politického a společenského života.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

CHRISTIANE BRENNER

Christiane Brenner působí jako historička a redaktorka časopisu *Bohemia* v Collegiu Carolinu v Mnichově. Studovala v Lyonu, v Západním Berlíně, v Mnichově a v letech 1988–1989 na Karlově univerzitě v Praze. Ve své vědecké práci se věnuje především dějinám českých zemí a Československa. Od konce 19. století se postupně propracovala první republikou do období po druhé světové válce a v současnosti její hlavní zájem patří sociálním a kulturním dějinám československého státního socialismu.

CHRISTIANE BRENNER
MEZI VÝCHODEM
A ZÁPADEM

ARGO

Mezi Východem a Západem České politické rozpravy 1945–1948

Přeložila Blanka Pscheidtová

V monografii *Mezi Východem a Západem* autorka zkoumá krátké, avšak politicky i společensky významné období mezi koncem druhé světové války a převzetím moci komunisty v únoru 1948. Ony tři „dlouhé“ roky nepojímá jako jednoznačný zápas mezi demokracií a totalitarismem. Prostřednictvím diskurzivní analýzy prokazuje, že si v československé „lidové demokracii“ nekonkurovaly dva diametrálně odlišné společenské a politické modely. Na základě rozboru dobové publicistiky rekonstruuje kontroverze českých politických elit ohledně výkladu předválečné a válečné minulosti, přítomnosti i budoucnosti, resp. ohledně formování nového státního a politického pořádku. Velkou pozornost věnuje pojmání německé viny a vyrovnání se s českými a moravskými Němci v roce 1945. Protipól vůči německé otázce pak představuje Brennerovou analyzovanou debatu o blízkosti k sovětskému modelu, resp. o odstupu od něj, jež v publicistické rovině podléhala politické cenzuře i silné autocenzuře.

JAN HORSKÝ

Jan Horský přednáší o dějinách a teorii dějepisectví na Fakultě humanitních věd Univerzity Karlovy. Původně se věnoval historické demografii a dějinám rodiny v předmoderní době, v posledních dvou desetiletích se zaměřil na problematiku historické sociologie, paradigmatických změn v historickém myšlení a teorie historického vědění. V roce 2009 publikoval v nakladatelství Argo monografii *Dějepisectví mezi vědou a vyprávěním. Úvahy o povaze, postupech a mezích historické vědy*.

JAN HORSKÝ
TEORIE A NARACE

ARGO

Teorie a narace

Kniha *Teorie a narace* navazuje na autorovu monografii *Dějepisectví mezi vědou a vyprávěním*. Autor se zamýšlí nad literárností historického textu, zkoumá vztah mezi dějinami, pamětí a vyprávěním, kriticky glosuje teoretické přístupy, jež v dějepisectví posledních let dominují, a klade si otázky po smyslu historikovy práce.

Již vyšlo:

*Dějepisectví mezi vědou
a vyprávěním*

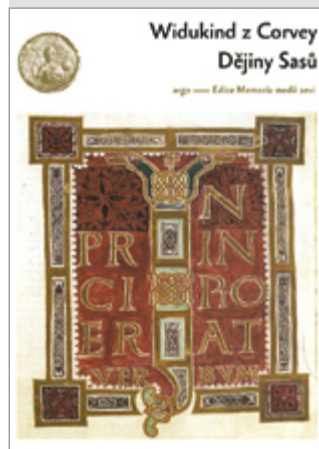
Edice se zaměřuje na vydávání překladů významných evropských kronik a dalších děl evropské literatury v latině či v národním jazyce, která česky buď nikdy nevyšla, nebo jsou jejich vydání již nedostupná či zastaralá. Vedle literatury britských ostrovů a románských oblastí, či pramenů k dějinám křížových výprav se jedná především o literární a historické prameny oblastí, jejichž politické i kulturně-historické vazby k českému státu byly v minulosti velmi úzké (německé i slovanské oblasti Říše, Polsko, Pobaltí). Edice nabízí českým čtenářům komplexní obraz evropských dějin v jejich jednotlivých národních specifikách, tak jak se odrážel v historických pramenech a literatuře, a přispívá tak k lepšímu pochopení společných historických a kulturních kořenů moderních evropských národů.

WIDUKIND Z CORVEY

Dějiny Sasů

Přeložila Kateřina Spurná,
doprovodný komentář Jakub Izdný

Widukind z Corvey, saský kronikář a historik 10. století (asi 925–975), sepsal kroniku *Res gestae saxonicae sive annalium libri tres* (*Činy Sasů aneb tři knihy dějin*), v níž vylíčil dějiny Sasů od mytických počátků a dobytí nového teritoria až do své současnosti. Widukind se soustředí hlavně na dobu vlády Jindřicha I. Ptáčníka a Oty I. Velikého a jeho zprávy představují mnohdy jediný dostupný zdroj informací pro některé tehdejší události. Přestože se věnuje především saským reáliím, nalezneme v jeho kronice i zmínky o Čechách. Historické osobnosti Widukind popisuje vesměs pravdivě a dost spolehlivě, události geograficky a historicky vzdálenější však již většinou opřádá smyšlenkami.

Edice v nové grafické podobě navazuje na řadu cestopisů vydaných v Argu v předchozích letech (Benjamin Tudely, Petajcha z Řezna, *Dopis rabiho Ovajdi otci* či Pigafetta z Vicenzy).

ASTOLPHE DE CUSTINE

Dopisy z Ruska Rusko v roce 1839

Přeložila Petra Martínková

Výrazně politologicky a sociologicky laděné cestopisné dílo z pera francouzského aristokrata a spisovatele (1790–1857) po letech na významu nejenže neztratilo, ale naopak nabylo. Často je nazýván „Tocquevillem Ruska“ a význačný americký diplomat a historik George F. Kennan se o něm vyjádřil takto: „Není-li to velmi dobrá kniha o Rusku v roce 1839, je to skvělá kniha, nesporně nejlepší ze všech, o Stalinově Rusku a vůbec ne špatná kniha o Rusku Brežněvově a Kosyginově.“ A jeho vyjádření lze vztáhnout i k Rusku Gorbačovově a Putinově. Markýz de Custine, jemuž vedle vlastního spisovatelského talentu a pozorovatelského důvtipu nechyběli ani věrohodní, spolehliví místní informátoři, své – dodnes platné – postřehy z cesty po Rusku zaznamenával formou fiktivních dopisů, které z Ruska vyvezl doslova s nasazením vlastního života. V Rusku jeho dílo mohlo v úplnosti vyjít až roku 1996, české vydání vychází z výboru francouzského historika Pierra Nory, které uvozuje editorova předmluva.

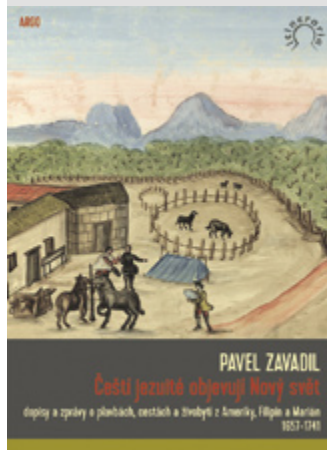
PAVEL ZAVADIL (ed.)

Čeští jezuité objevují Nový svět

**Dopisy a zprávy o plavbách, cestách
a živobytí z Ameriky, Filipín a Marián
(1657–1741)**

Rozsáhlý výbor z korespondence českých jezuitů z let 1657–1741 zahrnuje popisy jejich evropských cest do Itálie a Španělska a výjimečně i do Portugalska, ale především listy ze zámořských misí do tzv. Západních Indií (Karibské oblasti, Mexika, Střední a Jižní Ameriky a do Tichomoří). Barvitě a emotivní popisy doslova a do písmene nového světa, do něhož jezuité vstoupili mnohdy jako vůbec první obyvatelé českých zemí, zahrnují i unikátní líčení týdny až měsíce trvajících interkontinentálních plaveb, popisy prostředí a života na americké pevnině, domorodých obyvatel, místní fauny a flóry, klimatu a událostí. Čeští jezuité poznali a popsali prostředí jihoamerických velehor, amazonského pralesa, vyprahlých mexických hor, tropické prostředí palem a pláží na tichomořských ostrovech. V jejich zprávách najdeme rovněž četná pozorování evropské reality: náboženských oslav, soudů, poprav a jiných událostí každodenního městského života v katolické části Evropy.

Tuto unikátní sbírku cestopisných, etnografických a kulturních svědectví z celého tehdy známého světa lze s ohledem na prostorovou i obsahovou pestrost bez nadsázky nazvat „exotickou perlou českého barokního písemnictví“. Její unikátnost tkví i v tom, že se s největší pravděpodobností jedná o nejpočetnější skupinu obyvatel české kotliny, která se vypravila do tolika oblastí celého světa, a hlavně o tom vytvořila rozsáhlé písemné svědectví, které se zčásti dochovalo.

Tato řada je součástí edice *Historia medii aevi – Paměť středověku*. Na rozdíl od hlavní řady zaměřující se především na zpřístupňování historických pramenů a kronik se řada *Litteraria et poetica* zaměří na vydávání středověkých textů literární povahy včetně poezie.

Prvním svazkem řady bude epos z přemyslovské doby od Oldřicha z Etzenbachu s názvem *Vilém ze země Slovanů*.

OLDŘICH Z ETZENBACHU

Vilém ze země Slovanů Epos z konce přemyslovského věku

Přeložila Dana Dvořáková-Malá

Epos *Vilém ze země Slovanů* (*Wilhelm von Wenden*) vznikl v okruhu dvora předposledního přemyslovského krále Václava II., jemuž je i věnován. Původ autora Oldřicha z Etzenbachu (Ulricha von Etzenbach) je nejasný, ve svém díle tvrdí, že pochází ze země lva, což by mohla být některá ze zemí pod vládou přemyslovských králů. Dílo je dnes téměř (zcela) zapomenutou literaturou i historickým pramenem. Hrdinský příběh sepsaný ve staré němčině čítá celkem 8358 veršů.

Ukázka

Přátelství kvetlo v řeči,
slyšte dál, chytře líčí:
„Na pána všichni hledíte!
Původ má v říši bohaté.
Hleďte, jaký nyní třímá stav.
Urozené děti, paní, mrav,
opustil a s nimi své místo.
Ke Kristu vyšel sám, ač přesto,
že nechal svůj lid i zemi.
To Vilém je zde a s námi,
Slovan, až z velké dáli.

Přijmout křest touží celý,
touží po věčném křesťanství.
Já jsem dosud snad, to se ví,
ani při svém dobrém věku,
neviděl, co zkusil v skutku.
Proto k Bohu měl by jít,
podle vás se zařídít,
a přistoupit ke křtu!
Nechť získá tu poctu,
dojde svého přijetí,
křesťan ať je vzápětí.“

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

MARTIN ČAPSKÝ

Martin Čapský působí na Slezské univerzitě v Opavě, kde přednáší o dějinách pozdního středověku. Badatelsky se zaměřuje na dějiny Slezska ve 14. a 15. století. V roce 2006 vydal biografii *Vévoda Přemek Opavský (1366–1433). Ve službách posledních Lucemburků*. Významným způsobem se podílel na sepsání středověkých kapitol syntézy *Slezsko v dějinách českého státu* (2012). V nakladatelství Argo vydal v roce 2013 knihu *Zrození země*, věnovanou komunikaci v pozdně středověkém Slezsku na přelomu 14. a 15. století.

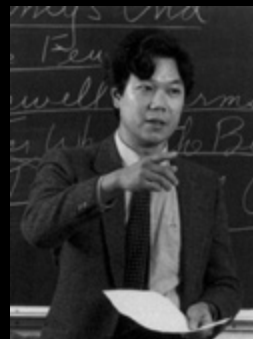
Město pod vládou kazatelů

V knize *Město pod vládou kazatelů* autor zkoumá mechanismy reprezentace moci ve 14. a 15. století v prostředí politicky aspirujících českých a slezských měst. Komparativním způsobem zkoumá zasahování kazatelů do městské správy, jejich ovlivňování hospodářského a především náboženského života během husitské revoluce, a to jak na straně měst utrakvistických (Praha, Hradec Králové), tak katolických (Plzeň, Vratislav, Lehnice). Kazatelé zde vystupují především v roli manipulátorů, kteří utvářejí většinové společenské smýšlení, jehož prostřednictvím posléze prosazují ryze politické zájmy, mnohdy proti přáním starých radních vrstev i proti městské vrchnosti, panovníkovi či biskupovi.

Již vyšlo:
Zrození země

RONNIE PO-CHIA HSIA

Ronnie Po-chia Hsia je profesorem historie na Pensylvánské univerzitě. Badatelsky se věnuje dějinám protestantské a katolické reformy 16. a 17. století, problematice antisemitismu a kulturního a náboženského transferu mezi Evropou a Asií. K dané problematice vydal celou řadu knih: *A Jesuit in the Forbidden City: Matteo Ricci 1552–1610* (2011); *The World of Catholic Renewal, 1540–1770* (1998); *Social Discipline in the Reformation: Central Europe 1550–1750* (1989); *Society and Religion in Münster, 1535–1618* (1984).

Trident 1475 Příběh jedné rituální vraždy

Přeložila Zuzana Fritschová

Kniha *Trident 1475. Příběh jedné rituální vraždy*, je jedinečnou mikrohistorickou studií věnovanou vztahům Židů a křesťanů v pozdním středověku. Prostřednictvím detailních soudních protokolů, které vznikly v rámci vyšetřování tridentské židovské komunity, autor vykresluje vykonstruované obviňování Židů z rituální vraždy za účelem získání křesťanské krve pro údajné židovské náboženské obřady. V průběhu 15. století podobných obvinění a procesů v italském a především v německém prostředí proběhlo hned několik, což svědčí o zjištěné atmosféře, v níž lidé hledali viníky dobové krize právě v Židech. Soudní protokoly Po-chia Hsiaovi umožnily vysledovat genezi celého procesu od objevení těla mrtvého malého chlapce přes obvinění Židů až po přiznání vynucená na mučidlech, jež z nevinných židovských měšťanů učinila obětní beránky. Pozoruhodný je i přístup církevních autorit, v nichž se střetávaly ambice jedněch a racionalismus humanistů, kteří obviňování z rituálních vražd odmítali a neúspěšně se pokoušeli o osvobození nepravdivě obviněných.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

MARTIN NODL

Martin Nodl působí v Centru mediévistických studií a přednáší na Fakultě humanitních studií Karlovy univerzity. Věnuje se dějinám středověku, dějinám mentalit a dějinám dějepisectví. Publikoval monografie *Tři studie o době Karla IV.* (2006), *Dějepisectví mezi vědou a politikou. Úvahy o historiografii 19. a 20. století* (2007) a *Dekret kutnohorský* (2010). Společně s Františkem Šmahelem připravili k vydání knihy *Člověk českého středověku* (2002) a *Slavnosti, ceremonie a rituály pozdního středověku* (2014). Mimoto je autorem knihy bajek pro děti *Proč padají hvězdy. Bajky, legendy a podpohádky* (2014).

Středověk v nás

Autor se v této esejisticky pojaté práci zamýšlí nad jen zdánlivou moderností současného světa. Na příkladech středověkého a současného vnímání času, prostoru, prožívání dětství a stáří, eschatologie, vztahu k penězům, k uzavírání manželství, k migracím na větší vzdálenosti i uvnitř města ukazuje, jak mnoho mají lidé současnosti společného s lidmi středověku, jak se v mnoha ohledech jen zdánlivě změnily každodenní mody lidského chování a myšlení. Mimoto si detailně všímá stále rostoucí dohlížitelské role státu, jenž člověka současnosti v mnoha ohledech zbavuje dřívější svobody, stejně jako ho ve svobodném uvažování omezují společenské stereotypy a předsudky.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

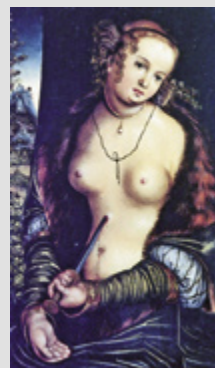
STEVEN E. OZMENT

Americký historik Steven Ozment je profesorem historie na Harvardově univerzitě. Jeho nejvýznamnější knihou je syntéza *Age of Reform, 1250–1550* (1980), za niž získal několik ocenění. Nejnověji publikoval monografii *A Mighty Fortress: A New History of the German People* (2004), v níž se pokusil postihnout komplikovaný vývoj německých dějin od germánského prvopočátku až po nacismus a německé liberální znovuzrození ve druhé polovině 20. století.

Purkmistrova dcera

Přeložila Daniela Orlando

Kniha *Purkmistrova dcera* vznikla v rámci konceptu „mikrohistorie“. Ozment si za hrdinku své knihy vybral osud dcery purkmistra ze švábského Halle v Bádensko-Württembersku. Anna Büschlerová po smrti své matky vedla bohatou rodinnou domácnost. Tento život jí ale nevyhovoval a uspokojení začala hledat v extravagantním sexuální životě. Záhy se však dostala do konfliktu se svými sourozenci a se svým otcem Hermannem Büschlerem, jenž usiloval o to, aby se vyšíhl do šlechtického stavu a změnil svůj sociální status. Protože obyvatelé města považovali Annino chování za nepřipustné, stala ona i její otec, jenž ztratil purkmistrovský úřad, předmětem soudního vyšetřování, v němž byly využity Anniny milostné dopisy. Cílem onoho vyšetřování bylo exemplárně ukázat, v jakých mezích se má pohybovat spořádaný měšťanský život raného novověku. Ozmentova kniha je tedy nejen vynikajícím a barvitým „románem“ založeným na reálných příbězích, ale zároveň i skvělým obrazem podob sociální disciplinace v duchu reformní mravnosti 16. století.

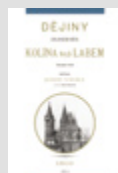
Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

JOSEF VÁVRA

Dějiny královského města Kolína nad Labem, 2.díl

Dějiny královského města Kolína nad Labem jsou dosud jedinou syntézou dějin města Kolína a dosud nenalezly náhradu v novém zpracování. I pro dnešního badatele a čtenáře jsou potřebným zdrojem poučení. Autor Josef Vávra (1838–1912) čerpal i z pramenů dnes ztracených nebo nezvěstných. A tak i přesto, že poslední vydání vyšlo již více než před 100 lety, zůstává toto dílo v řadě ohledů základní pomůckou, po které musí zájemce o kolínskou historii sáhnout.

První díl popisuje období do roku 1618. Druhý díl pokrývá období od roku 1618 až do roku 1886.

Již vyšlo:
*Dějiny královského města
Kolína nad Labem, 1.díl*

FRANCO CARDINI

Franco Cardini (* 1940) je italský historik a profesor středověkých dějin na univerzitě ve Florencii. Působil na řadě univerzit v Evropě a na Blízkém východě, mj. v Paříži, Göttingenu, Vídni, Madridu, Jeruzalému a Damašku, ale také ve Spojených státech v Bostonu či v jižní Americe v Sao Paulu. Je autorem velkého množství knih věnovaných středověkým dějinám, vztahu křesťanství a islámu, Jeruzalému a křížovým výpravám, které byly přeloženy do mnoha jazyků včetně češtiny (*Evropa a islám*, 2004; *František z Assisi*, 2008).

Jeruzalém Průvodce dějinami města

Přeložily Tereza Siegllová a Helena Lergertporer

Jeruzalém je pro poutníky z celého světa svatým městem už po dva tisíce let a věřící tří nejvýznamnějších monoteistických náboženství – judaismu, křesťanství a islámu –, s ním spojují nejdůležitější události a momenty svých dějin. Postihnout komplikované dějiny Jeruzaléma plné rozporů, konfliktů a hlubokých theologicko-politických sporů je proto velmi nelehký úkol. Italskému historikovi Francovi Cardinimu (vyučujícímu na Istituto Italiano di Scienze Umane ve Florencii, někdejšímu řediteli na École des Hautes Études en Sciences Sociales v Paříži a vědeckému pracovníkovi na Harvardově univerzitě) se však podařilo sepsat vysoce erudovanou, výstižnou a zároveň velice čtivou publikaci určenou jak odbornému publiku, tak i běžným čtenářům. Vzhledem k tomu, že Cardini se nevyhýbá ani nelehké a nejisté současnosti (dovedené do roku 2012) a obtížné budoucnosti neoficiálního hlavního města dnešního státu Izrael, poskytuje jeho monografie velice komplexní nástin jeruzalémských dějin.

FRANTIŠEK ŠMAHEL

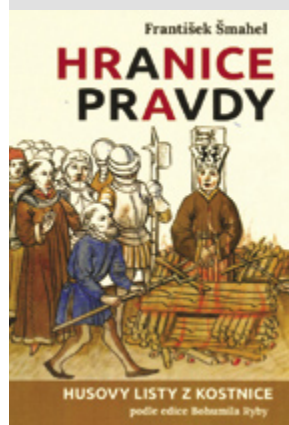
František Šmahel patří k nejvýznamnějším evropským medievistům. Téměř padesát let se originálním způsobem věnuje dějinám českého a evropského pozdního středověku, s důrazem na genezi české reformace, dějiny vzdělání a univerzit či raného humanismu. V posledních desetiletích svůj záběh rozšířil i na dějiny mentalit a pozdně středověké kultury. Jeho hledání nových badatelských přístupů se nejvýrazněji projevilo ve skvostné a nápadité knize *Cesta Karla IV. do Francie 1377–1378* (2006) a v monografii *Diví lidé (v imaginaci) pozdního středověku* (2012).

Hranice pravdy

Hranice pravdy stojí na pomezí mezi historií a fikcí. Autor v ní pojednává o dramatickém Husově procesu v Kostnici v letech 1414–1415. Její sepsání bylo podmíněno dobovou společenskou situací, kdy na své hranice pravdy dobrovolně vstoupili studenti Jan Palach a Jan Zajíc, které v dubnu téhož roku následoval jihlavský nástrojař Evžen Plocek. Šmahel svoji primárně historickou studii, založenou na dobových pramenech, jež z Husova zápasu činí příběh plný zvratů, osobního nepřátelství i boje za pravdu, zároveň pojímá jako memento pro současníky, jako poučení z minulosti pro přítomnost a budoucnost. *Hranice pravdy* je psána formou jakési reportáže, v níž Jan Hus vystupuje jako hrdina, jenž nepodleh tlakům kostnických otců a jenž svoji pravdu hájil na kacířské hranici. Knihu doprovázejí *Husovy listy z Kostnice* ve vydání Bohumila Ryby (1900–1980).

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

Již vyšlo:

Idea národa v husitských Čechách,
Mezi středověkem a renesancí,
Cesta Karla IV. do Francie (1377–1378),
Nalézání, setkávání a míjení v životě
jednoho medievisty,
Život a dílo Jeronýma Pražského,
Diví lidé (v imaginaci) pozdního
středověku,
Jan Hus,
Slavnosti, ceremonie a rituály v pozdním
středověku

ANDREJ B. ZUBOV

Andrej B. Zubov (* 1952) je ruský historik, religionista a politolog. Je absolventem a profesorem Státního institutu mezinárodních vztahů v Moskvě, zároveň je také vedoucím katedry dějin náboženství na Ruské pravoslavné univerzitě. Je autorem několika monografií a zhruba 150 vědeckých článků. V době krymské krize zveřejnil v deníku *Vědomosti* kritický článek, ve kterém vojenské obsazování Krymu Ruskem odsoudil a přirovnal k rozšiřování území nacistickým Německem, k anšlusu Rakouska, připojení Sudet k Říši.

Dějiny Ruska 20. století díl II., 1940–2007

Přeložil kolektiv překladatelů

Rozsáhlá práce kolektivu ruských autorů představuje jedinečný pokus o syntetický výklad dějin Ruska 20. století. Autoři se v ní pokoušejí odpovědět na otázku, proč se ruské dějiny po pádu carismu ubíraly cestami vedoucími k vytvoření totalitního, nelidského, cynického, navenek však modernizačního režimu, jenž ve svém důsledku vedl téměř ke zničení ruské duše a svěbytné ruské civilizace. Jejich pohled je veskrze komplexní. Hlavní důraz nekládou na suché politické dějiny, nýbrž na dějiny společnosti, která svým specifickým způsobem reagovala na sociálně inženýrské pokusy nevzdělaných sovětských vůdců, kteří si nevážili lidského života a vše nazírali prizmatem osobní moci a osobního prospěchu. Na pozadí utrpení ruského národa autoři píší i dějiny ruského intelektuálního života a dějiny ruské pravoslavné církve, v níž spatřují, i přes její kolaboraci s totalitním režimem, jeden z pilířů přetrvání ruské existence. Jako vůbec první historická práce *Dějiny Ruska 20. století* rovněž propojují dějiny ruské emigrace, dějiny „jiného“ Ruska, Ruska mimo Rusko, s dějinami sovětského impéria, čímž líčení ruské minulosti dává rozměr konfrontace dvou světů, jež spolu vedly boj na život a na smrt.

Již vyšlo:

Dějiny Ruska 20. století,
díl I., 1894–1939

Aaronovitch, Ben	78	Ingelman-Sundbergová, Catharina	71
Acemoglu, Daron	113	Izaguirre, Marian	16
Bacigalupi, Paolo	79	Jacksonová, Shirley	74
Baldýnský, Tomáš	52	Jan, Libor	118
Balík, Stanislav	119	Järvelä, Jari	17
Bloom, Harold	110	Jireš, Ondřej	82
Bok, John	49	Kadlečková, Vilma	83
Bondy, Egon	56	Kerr, Philip	75
Borges, Jorge Luis	3	Kettu, Katja	18, 19
Boudinot, Ryan	80	Kiely, Brendan	20
Brenner, Christiane	120	Kjongsuk, Sin	62
Brooks, Kevin	95	Larson, M. A.	97
Bukowski, Charles	4	Loureiro, Manel	84
Cardini, Franco	131	Lyčka, Zdeněk	105
Casares, Adolfo Bioy	3	Martin, George R. R.	85, 86
Coelho, Paulo	5	Mayle, Peter	21
Cronenberg, David	6	Mazánek, Jiří	106
Cruz, Afonso	7	Mihule, Jaroslav	54, 55
Čapský, Martin	126	Millar, Paul	105
Čumba, Ladislav	108	Murkettová, Tracey	111
De Custine, Astolphe	123	Nicholls, David	24
Dick, Philip K.	81	Nodl, Martin	128
Dolnick, Ben	8	Norsová, Dortha	22, 23
Dozois, Gardner	86	Northová, Claire	25
Eco, Umberto	9	Novák, Jan	49
Ekmanová, Kerstin	64, 65	Oldřich z Etzenbachu	125
Faber, Michel	10, 11	Orwell, George	26, 27
Fasora, Lukáš	119	Ozment, Steven E.	129
Fischer, Paul	12	Pamuk, Orhan	28
Flori, Jean	117	Pesslová, Marisha	29
Frenchová, Tana	66, 67	Plathová, Sylvia	98
Ginsberg, Allen	60	Quin, Justin	30
Gjurić, Andre	96	Rampas, Zdeněk	87
Grecian, Alex	68, 69	Rapleyová, Gill	111
Guenassia, Jean-Michel	14, 15	Renberg, Tore	31
Hakl, Emil	48	Renehan, John	32, 33
Hanuš, Jiří	119	Rhodes, Dan	34
Hardy, Thomas	13	Riddle, A. G.	88, 89
Haynesvá, Elisabeth	70	Robbins, Tom	35
Horowitz, Anthony	72, 73	Robinson, James A.	113
Horský, Jan	121	Rodriguezová, Deborah	36
Hsia, Ronnie Po-chia	127	Rothfuss, Patrick	90
Chaucer, Geoffrey	77	Salinger, Jerome David	76
Ilči, Ha	61	Saroyan, William	37

Satrapiová, Marjane	99	Tomek, Jiří	94
Sedaris, David	38, 39	Tregillis, Ian	92
Singer Kreitmanová, Ester	40	Urban, Miloš	50, 51
Singh, Simon	112	Vandermeer, Jeff	93
Sixsmith, Martin	41	Vávra, Josef	130
Smolin, Lee	114	Vlha, Marek	119
St Aubyn, Edward	57	Wagnerová, Alena	107
Stiefvaterová, Maggie	100	Warhol, Andy	43
Ströhl, Andreas	109	Watersová, Sarah	44, 45
Sullivan, Michael J.	91	Weisman, Alan	115
Sungu, I	63	Welsh, Irvine	46
Šafránková, Daniela	47	Widukind z Corvey	122
Šikulová, Veronika	42	Zandl, Patrik	53
Šmahel, František	132	Zavadil, Pavel	124
Tarttová, Dona	58, 59	Zubov, Andrej B.	133
Tolkien, J. R. R.	101	Zusak, Markus	102, 103